

ကြည်နူးစေတီ

ပင်ပယ်ကြီးကို သက်သေတည်

BURMESE
CLASSIC

ကချင်လုံး : ချင်း : ဝတ္ထု : ၁၆၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၀၀၀၁၁
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၀၇၀၉၁
- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ် ၂၀၁၃၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊
ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင်(၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
- မျက်နှာပုံးနှင့် - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၁၀)
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ရွှေပဒေသာအောင်ဆက်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

ပင်လယ်ကြီးကို
သက်သေတည်

၈၉၅.၈၃

ကြည်နူးစေတီ

ပင်လယ်ကြီးကို သက်သေတည်/ ကြည်နူးစေတီ -
ရန်ကင်း၊ ရွှေဥစာပေ၊ ၂၀၁၃ ၊
၂၆၉- စာ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ၊
(၁) ပင်လယ်ကြီးကို သက်သေတည်

အခန်း (၅)

“ကဲ . . . ကဲ . . . ကန်တော့ပြီးရင်လည်း သွားရ
အောင်။ အထုပ်တွေတင်ပြီးပြီလား၊ မသင်းကြိုင်။ ကျွန်မတို့
သွားမယ်။ လာ . . . မမစိုး”

ဒေါ်ပုက သူ့ရဲ့ ဝဝရီနှင့်စန္ဒာကိုယ်နှင့် မလိုက်စွာ
ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးလျက် ခြုံက သူ့ဌေးကတော် အမျိုးသမီး
ကြီးလက်ကိုဆွဲကာ ရှေ့မှထွက်၏။

မိမိကတော့ ဒေါ်လေးကို ဦးသုံးကြိမ်ရပြီး ခေါင်း
အမော့မှာ ခေါင်းရင်းထရံက ပလက်စတစ်တွေ ကွာဝပြနေ

www.burmeseclassic.com

တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးဆီ မျက်လုံးရောက်သွားတာမို့ ဒူးထောက် လျက်ကပ် လှမ်းပြီး ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေခွေး ကြမ်းအိုးပေါ်ခေါက်တင်ထားသည့် လက်သုတ်ပဝါကလေး နှင့် ဖုန်ခွေ၊ အမှုန်တွေကို ပွတ်ခါလိုက်ပြီး ဖော်ပျက်ပြီး ပိတ် မရတော့သည့် သားရေအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။

ပြီးတော့ ဘာကျန်စရာရှိသေးပါလိမ့်ဆိုပြီး အိမ်ထဲ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်မိသည်။ အပေါက်များများ အကွက်ကျဲ ကျဲ ထရပေါ်က မင်းသား၊ မင်းသမီး ပြကွဲဒိန်စုတ်တွေသာ ရှိ တော့၏။

ထားတော့။ ဒါတွေက မက်လောက်စရာမရှိ။ အိမ် ခန်းထဲက သံသေတ္တာစုတ်ထဲမှာလည်း ယူစရာ ဘာမှ မကျန်။ ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံးတွေ ယူဖို့လုပ်တော့ ဒေါ်ပုက “ဟိုမှာရှိတယ် ထားခဲ့” တဲ့။ အဝတ်အစားရယ်၊ ခုန ထည့်လိုက်တဲ့ ကိုလတ် ဓာတ်ပုံရယ်၊ အဖေမှတ်ပုံတင် ကလေးရယ်၊ သည်မှာတွင် မိခိုင် မက်မောရမည့် ပစ္စည်း ပစ္စယက စုံသလောက်ရှိပြီ။

ဟော . . . တစ်ခုကျန်နေပါပကော။

မိခိုင်က ကပျာကယာကုန်းထဲပြီး ဘုရားစင်ပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ စက္ကူဘူးကလေးကို သွားယူလိုက်သည်။

ကိုလတ်ကိုယ်တိုင် သီပေးထားသည့် ခရုပုတီး ကလေး။ ပြီးတော့ ကမာခွံပေါ်မှာ ထောက်စူးချွန်နဲ့ ခြစ်ရေး ထားတဲ့ အမှတ်တရစာတန်းကလေး။

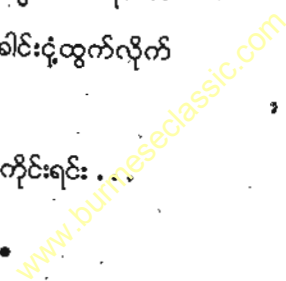
“ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး” တဲ့။

ဒါ မိခိုင်ရဲ့အသည်းအသက်မို့ ချန်ခဲ့လို့မဖြစ်။

“မိခိုင်အရ မြန်မြန်လုပ်တော့။ ကားက နှစ်နာရီ သုံးနာရီ မောင်းရမှာဟဲ့။ တော်ရုံဟာတွေ ထားခဲ့။ ညည်း ယူစရာ အစုတ်ပဲရှိတဲ့ဟာ။ ဒီမှာ မမရီး အားနာစရာ”

ဒေါ်ပုက ကားပြတင်းကနေ ခေါင်းပြုပြီးလှမ်းအော် တာမို့ မိခိုင် မက်မောစွဲလမ်းသမျှလေးတွေ သားရေအိတ် စုတ်ထဲ စုပြုံထည့်ပြီး အိမ်လေးထဲက ခေါင်းငုံ့ထွက်လိုက် သည်။

တံစက်မြိတ် အပြင်ရောက်မှ ခါးကိုင်းရင်း . . .

ကြည်နူးဆော်

“ဒေါ်လေး . . . သမီး သွားပြီးနော်”

လို့ နှုတ်ဆက်တော့ ဒေါ်လေးက ဒေါ်ပုပေးခဲ့သည့် ငွေစက္ကူတွေကိုရေရင်း အေး ဟု တစ်ခွန်းသာ ပြောသည်။

ဒေါ်လေးနယ် အေးအေးဆေးဆေးမှ ရေလည်း ရတဲ့ဟာကို။ အကြာကြီးခွဲရမယ့် တူမကို ခေါင်းလေးတစ်ချက် မော်ကြည့်ဖော်မရ၊ လိမ်လိမ်မာမာနေနော်။ ဘာညာဆိုတာတွေ ပြောဖို့ဝေလာဝေ။

ဒါပေမဲ့ မိခင် ဘာမှအထွန့်တက် အရပ်ရှည်ခွင့်မရ၊ မြို့က တကူးတက လာခေါ်သည့် သူဌေးကားပေါ်ကိုပဲ ခပ်သုတ်သုတ်တက်ခဲ့ရသည်။

ကားလည်း စက်နှိုးရော ဘေးနား တဲအိမ်ကလေးတွေက ကလေး၊ လူကြီးတွေ လမ်းဘေးမှာ အတင်းတိုးငွေစုပြုလို့၊ မိခင်ကို နှုတ်ဆက်ကြမလို့ပေါ့လေ။

ဘာမှတောင် အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ချိန်မရပါဘူး။

ကားကလည်း မြန်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ အိမ်နီးနားချင်းတွေကို ရိပ်နေပဲမြင်လိုက်ရလို့ လက်ပြဖို့ ပြင်တုန်း သူဌေးပ

ပင်လယ်ကြီးကို သက်သေတည်

ကြီးက . . .

“ဖုန်တွေ အားကြီးပဲ။ မပု မှန်တင်ထား” ဆိုတာကြောင့် မိခင် အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ မိခင်တို့ တဲစုလေးကို တထောင်းထောင်း ထကျန်ခဲ့တဲ့ ဖုန်လုံးကြီးကြားမှာ ခပ်ဝါးဝါးသာ မြင်ရတော့သည်။ အပြင်မှာ နေပူပေမယ့် မိခင် လိုက်ပါနေရတဲ့ ကားထဲမှာတော့ ချမ်းစိန်စိန်နဲ့ ငြိမ့်လို့ရယ်။

ဝါးမြောက်တွေလှမ်းထားတဲ့ ဝါးတန်းတွေဘေးက ဖြတ်ခောင်းပေမယ့် ကားထဲမှာတော့ မွှေးပျံ့ပြုံးကလေး သင်းထုံနေသည်။

အင်း . . . ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဒေါ်ပုကြီး စကား မှန်သားပဲလို့ မိခင် တွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ မိခင်ရဲ့ အပြုံးမျက်နှာက ကားရဲ့နောက်ကြည့်မှန်မှာတောင် သွားပေါ်နေသေးရဲ့။

ကြည့်စမ်း မျက်ရုံးပေါ်က သနပ်ခါးတွေ မမြင်ခဲ့မိပါလား။

www.burmeseclassic.com

ပါးကွက်နှစ်ဖက်က ထူများနေသလား။

အပြာနုနုဝမ်းဆက် အပွင့်နုကလေးက ပြည့်တင်းဖောင်းအိနေတဲ့ မိခိုင် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ကွက်တိကလေး လှပါပေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကားရှေ့ခန်းမှာထိုင်နေတဲ့သူဌေးမကြီးရဲ့ ခရမ်းပုပ်ရောင် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လောက်တော့ မသားနားနိုင်ပေ။

အင်းလေ . . . သူ့ကိုယ်မှာက စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ ညွတ်အိနေတာကိုး။ မိခိုင်မှာ အရောင်ထွက်တာဆိုလို့ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက်ခွဲကျစ်မြီး အဖျားမှာ ဖိပွင့်ပေါ်အောင် ချည်လာတဲ့ ငွေရောင်ကြိုးကလေးသာပါသည်။

ကုသိုလ်ချင်းက ကွာပါ့ခနား

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိခိုင်လည်း ရွှေပင်နားပြီး ရွှေကျေးမလေးဖြစ်ရချည်ရဲ့။

ခုတောင် သူဌေးတွေစီးတဲ့ ဇိမ်ခံကားကို မိခိုင် စီး

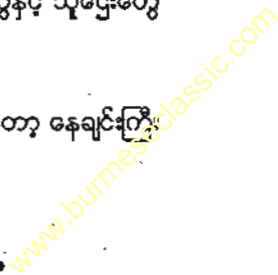
ဖူးပြီးသွားပြီ။

“ဘာမှ မပူစမ်းပါနဲ့အေ . . . အိမ်အကူဆိုတာ ဘာ

မှ ပင်ပန်းတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာလို ငါးခြောက်ခွဲ၊ ငါးပိသိပ် နံနံစေ့စေ့ လုပ်ရတာလည်း မဟုတ်။ တိုက်ပေါ်မှာ ကျော့ကျော့လေးနေပြီး ထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်ရုံပဲ။ တစ်နေ့ကုန် နေတစ်ပြောက်မတိုးဘူးဟဲ့။ ညည်းသာ လိမ္မာပစေ အဝတ်အစားလည်း ကောင်းကောင်းဆင်မှာ။ လိုက်ချင်တဲ့ လူတွေပုံလို့။ ညည်းက အကျင့်စရိတ္တလည်း ကောင်း။ အတန်းပညာကလေးကလည်း ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းအထိ သင်ဖူးဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေလို့ခေါ်တာ။ လစာကလည်း လိုတာနဲ့ ကြိုထုတ်ပေးခဲ့ဦးမှာ။ လိုသလောက်တောင်း”

ဒေါ်ပုကြီးရဲ့စကားက ဒေါ်လေးနှင့် မိခိုင်ကို တောင်တောင်အိအိတွေ စဉ်းစားချိန်မရလောက်အောင် အားရကျေနပ်စေသည်။ ယခင်က ရေကျော်ရွာဟောင်းသူ တံငါဇနား ဒေါ်ပုဟာ ခုတော့ ရွှေတွဲလွဲငွေတွဲလွဲနှင့် သူဌေးတွေ လက်စွဲ အိမ်ဖော်ပွဲစား ဒေါ်ပု ဖြစ်နေပြီ။

မိခိုင်လည်း ဒေါ်ပုလို အရှင်မွေးတော့ နေချင်းကြီး ဘာဝရောက်ပါပြီ။

ဘဝပေး ကုသိုလ်မကောင်းလို့ ပညာတတ်ကြီး မဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ဝမ်းထဲက အသိလေးကြောင့် ဘဝရဲ့တိုး တက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို လိုချင်သည့် မိခင်မှာ စိတ်ကူး ယဉ်အိပ်မက်တွေ့ရှိသည်။

တံငါသည်၊ ငါးစိမ်းသည်ဘဝနဲ့ ဒီရွာ ဒီမြေမှာ အရိုး မထုတ်၊ ဇာတ်မမြှုပ်ချင်။ ကောက်ရိတ်၊ ပေါင်းသင်၊ မြက် နတ်တောင်သူ အလုပ်မှာရော ဘာများ ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား ရှိလို့တုန်း။

သည်တော့ လိုတရမီးခွက်စောင့်သရဲ တစ်ဖြစ်လဲ သလို သွားခနဲရောက်လာသည့် ဒေါ်ပု စကားတွေကို ကျေနပ် ရင်ခုန်ပြီး မွေးရပ်မြေကို မိခင်ခြေစုံတန်တော့မည်။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်း မဖြစ်တဲ့၊ မြို့မှာ အလုပ်လုပ်ရတော့မည်ဆိုတဲ့အသိက မိခင် ကို ညပေါင်းများစွာ အိပ်မပျော်အောင် ဖမ်းစားထားသည်။

စားရမဲ့၊ သောက်ရမဲ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့လို့ မဟုတ်ဘဲ နှောင်တွယ်စရာ သံယောဇဉ် မရှိတော့ကတည်းက မိခင်

ဒီရေ ဒီမြေကို စိတ်ကုန်ခဲ့သည်။

ပျော်အောင်နေလည်း ကိုလတ်မရှိတော့ကတည်း က နေလို့မပျော်တာမို့ ဘဝရဲ့တိုးတက်ရာလမ်းတစ်ခုကိုသာ ရှာရတော့မည်မှန်း အလိုလို နားလည်ခဲ့ရသည်။

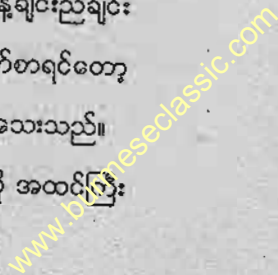
တကယ်တော့ ဘာမှမက်မောတွယ်တာစရာ မရှိ တဲ့ မိခင် ဘဝမှာ တစ်ချိန် အပေါ့များဆုံးက ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တွေ၊ ကြင်နာယုယ ဖေးမမှုတွေရယ်သာ။

ခုတော့ဖြင့် . . .

ဇာတိရပ်ရွာနဲ့ မိခင်တို့ မှီခိုရှာဖွေ စားသောက်ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပင်လယ်ကြီးသာ တိတ်ဆိတ် အထီးကျန်စွာရှိ တော့၏။ သည်တော့ မွေးရပ်မြေကို မစွန့်ချင်သော်ငြား အချိန်ကာလတစ်ခုအနေနှင့်တော့ ရွာရပေဦးမည်။

ဒဏ္ဍာရီထဲက ရွှေမင်းသမီးလို နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ပေမယ့် ရွာမှာထက်စာရင်တော့ မှုန်လင့်ချက် အလင်းစကလေးကို မြင်ရနိုင်သေးသည်။

ကိုလတ်လည်း တစ်ချိန်က မြို့ပြကို အထင်ကြီး

စုံမင်စွာ သွားရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာက ကိုလတ်ကို မျက်နှာသာမပေးခဲ့။ ပြီးတော့ ဘယ်သောအခါမှ မွေးရပ်မြေကို ပြန်မလာနိုင်တော့သည့်လမ်းကို ပို့လိုက်သည်အထိ ရက်စက်ခဲ့လေသည်။

သည်လို မြို့ကိုပဲ မိမိခင် သွားရောက်ဖို့ ထွက်ခဲ့ပါပြီ။ တစ်ရပ်ရပ်ပြေးနေတဲ့ ကားလေးက ရေကျော်ကွက်သစ်ကို ကျောခိုင်းပြီး ဆက်သွယ်ရေးလမ်းမကြီးအတိုင်း မြို့သို့ ဦးတည်နေသည်။

ဟူးဟူးရားရား တိုက်ခက်နေတဲ့ ပင်လယ်တွေနဲ့ ဆားငန်ရေရဲ့ အနံ့၊ အငွေ့အသက်တို့ တဖြည်းဖြည်းလျော့နည်းပါးလျားကုန်ပြီ။

နေရစ်တော့ ပင်လယ်ရေ . . . လို့ မိမိခင် တိုးတိတ်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ရှေ့မှာ ဘာကြီးလဲ”

ဒေါ်စိုးစိုးဌေးရဲ့ အထိတ်တလန့်အော်သံကြောင့် မိမိခင်ရော ဒေါ်ပုပါ ရှေ့သို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ဂဏ္ဍီ”

“အံ့မယ်လေး”

“ဘုရား . . . ဘုရား . . . သေတော့မှာပဲ”

ဒေါ်စိုးစိုးဌေးက ရင်ဘတ်ဖိ ဘုရားတပြီးမှ ဒေါသထွက်ဟန်နှင့် မညှာမတာရေရွတ်သည်။ ကားဘရိတ်သံက ဆူညံသွားတာမို့ လမ်းဘေး ကုတ္တိုပင်က ဆတ်ရက်တွေ ဝေါခနဲ ပျံကြုတ်၏။

“ကြီးကြီးညို”

မိမိခင် နှုတ်က လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိသွားစဉ် ဒေါ်ပုက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် လှည့်ကြည့်သည်။

ကားအနီး တရွေ့ရွေ့တိုးလာသည့် ကြီးကြီးညိုက အကြောက်အလန့်မရှိပေမယ့် ဒေါ်စိုးစိုးဌေးမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသည်။

“မပု . . . မပု . . . လုပ်ဦးလေ။ ဒီအဘွားကြီးက

အရှူးမကြီး မဟုတ်လား”

ဒေါ်စိုးစိုးဌေး စကားကြောင့် မိမိခင်ရင်ထဲ မှုတ်ကျင်

သွားရမ်း

အရှူးမကြီးတဲ့လား။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်လေ။

ကြီးကြီးညိုက စိတ်ဖောက်သွားတာ သုံးနှစ်ကျော်
လေးနှစ်နီးပါးတောင်ရှိပြီပဲ။

တစ်ချိန်က ရေကျော်ရွာမှာ ရွာမျက်နှာဖုံး။ ငါးဖမ်း
လှေပိုင်ရှင် ဒေါ်စိမ်းညိုဟာ ရတော့ အရှူးမကြီး စိမ်းညိုဆိုပြီး
လူမလေး ခွေးမခန့် ကလေးတွေ ဝိုင်းစေရာ အဘွားကြီးဖြစ်
ခဲ့ပြီ။ ကံကြမ္မာရဲရက်စက်တဲ့ ပဉ္စလက်ပြကွက်တွေထဲမှာ
အသုံးတော်ခဲလိုက်ရတဲ့ ကြီးကြီးညိုတို့ မိသားစုဘဝက ယူ
တတ်ရင် သင်ခန်းစာ၊ ရွာတတ်ရင်တော့ သင်္ခါရတရားတွေပါ
ပဲ။

သားဖြစ်တဲ့ ကိုလတ် မရှိတော့ကတည်းက စီးပွား
ရေးတွေပျက်၊ လူပါသွက်သွက်ခါရူးသွားတဲ့အထိ အတိတ်က
ရောက်ခဲ့ရသည့် ကြီးကြီးညိုကို ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို
သဘောထားထား မိခိုင်တော့ သနားကရုဏာသက်မိသည်။

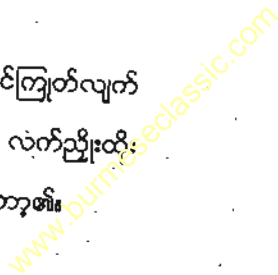
“ဒို . . . လုပ်ပါဦးဟဲ့။ ဒုက္ခပဲ။ ကားရှေ့မှာ ကုန်း
ကုန်းကွကျကြီး လာပိတ်ရင်နေတယ်။ မပု ပြောပါဦး။ ရှင်တို့
ရွာက မဟုတ်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်တယ်။ မမစိုး ကျွန်မပြောမယ်။
ဟဲ့ . . . အဘွားကြီး သေချင်လို့လား။ ရှေ့ကဖယ်။ ဘာမှတ်
နေလဲ”

ဒေါ်ပုက ကားအပြင်ဘက်ခေါင်းထုတ်ပြီး ကြီးကြီး
ညိုကို အော်ထုတ်သည်။

အထက်ဖား အောက်ဖိလုပ်နေသည့် ဒေါ်ပုကို
မိခိုင် ရွံသွားမိသည်။ ကြီးကြီးညို ကောင်းစားစဉ်က ကြီးကြီး
ညိုအိမ်မှာ အဝတ်လျှော်၊ ထမင်းချက်၊ ရေခပ်နှင့် မျက်နှာလို့
မျက်နှာရလုပ်ပြီး ငါးဒိုင်က ငါးတွေကို အကြွေးယူခဲ့ဖူးတဲ့
ဘဝကို မေ့ပြီထင်။

ကြီးကြီးညိုက ဒေါ်ပုကို မျက်မှောင်ကြျတ်လျက်
နေရောင်ကိုလက်နှင့်ကာကာ စိုက်ကြည့်ပြီး လက်ညှိုးထိုး
ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး ရယ်ချလိုက်တော့၏။

“ဟား...ဟား...ဟီးဟီး...ဟား...ဟား...
ဟား...ကောင်မ...ငါးစိမ်းသည်မ မိပုကများ လူပါးဝလို့ဟဲ့
မနေ့တစ်နေ့ကမှ ထမင်းဝတဲ့ ကောင်မကများ ငါ့ကို”

ကြည့်စမ်း။

ကြီးကြီးညိုက ဒေါ်ပုကို မှတ်မိနေတာ အံ့ဩစရာ။
ဒေါ်စိမ်းညိုက ရူးပေမယ့် တစ်ရွာတည်းသားချင်း
တွေ အပြင်ရွာနီးချုပ်စပ်က လေ့သမားတွေ (တစ်ချိန်က
သူ့အလုပ်သမား) ကို ‘ကောင်းကောင်းမှတ်မိလေသည်။
ခုလည်း ဒေါ်ပုကို ပြန်တွယ်လိုက်ပြီ။

ဒေါ်ပု မျက်နှာက ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းကြောင့်
နီရဲညိုမည်းသွားတာ၏။

“အံ့မာ...အရှူးက တစ်ဖူးသာလို့၊ တော်လို အရပ်
တကာလှည့် တောင်းစားနေရတာ မဟုတ်ဘူး တော်ရေ”

“ဟား...ဟား...တန်ခိုးနတ်တဲ့လူတွေ အဆင်း
လှပြီ။ အမျိုးယုတ်တဲ့လူတွေ ထမင်းဝလို့ တယ်လည်း အသံ
မာနေကြပါလားဟဲ့။ ဟား...ဟား...ဟား...ဟား...”

မိပု...မိပု ကပ်ဆိုးနဲ့တွေ့မယ့် ကောင်မ။ ကျေးဇူးကန်းမကြီး
ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”

“တော်...ပါးစပ်ပိတ်ထားနော်။ အရှူးမို့သည်းခံနေ
တာ”

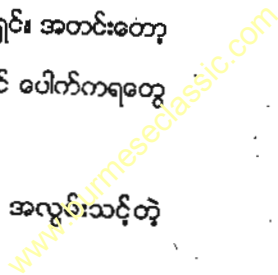
ဒေါ်ပုတစ်ယောက် အနာပေါ်တုတ်ကျသလို ဆွေ
ဆွေရုန်သွားသည်။

“တော်စမ်းပါ မပုရယ်။ လမ်းပိတ်နေလို့ ဖယ်ခိုင်း
တာကို အရှူးနဲ့ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။
ဟဲ့...မောင်ညီး ဆင်းစမ်း။ ကားရှေ့က အဘွားကြီးကို သွား
ဆွဲဖယ်လိုက်”

ဒေါ်စိုးစိုးဌေးက ဒရိုင်ဘာကို လှည့်ပြီး အမိန့်ပေး
တာကြားတော့ မိခိုင် မနေနိုင်တော့။

“ဟို...မိခိုင် ဆင်းပြောပါ့မယ်ရှင်း အတင်းတော့
ဆွဲမဖယ်ပါနဲ့။ ကြီးကြီးညိုက စိတ်မထင်ရင် ပေါက်ကရတွေ
ပြောတတ် ဆဲတတ်လို့ပါ”

“သွား...သွား...ညည်းနဲ့ အလွမ်းသင့်တဲ့

— ညည်းဆဲဆင်းပြော —

ဒေါ်ပုက မိခိုင် မဖွင့်တတ်သည့် ကားတံခါးကို ဖွင့် ထေသည်။ မိခိုင် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရတော့၏။

“ကြီးကြီး... ကြီးကြီးညီ”

ဖုန်တွေ၊ သံတွေနှင့် ညစ်ပတ်ပေစေနေသည့် ကြီး ကြီးညီက မိခိုင်ကို မျက်လုံးများ မှေးစင်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“ညည်း... မိခိုင် မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုက်သွား မလို့လဲ” ဟု မေးလေသည်။

“မိခိုင် ရန်ကုန်သွားမလို့ ကြီးကြီးညီရဲ့။ အလုပ် သွားလုပ်မလို့လေ။ ကားပေါ်က မိခိုင်ရဲ့ အလုပ်ရှင် သူဌေးပါ။ ကြီးကြီးညီ၊ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်နော်”

ကြီးကြီးညီက ခေါင်းပေါ်တင်ထားသည့် တဘက် ညီညီညစ်ညစ်ကြီးကိုဖယ်ချပြီး မိခိုင်ကို စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့် နေသည်။

“ရန်ကုန်... ညည်းက ရန်ကုန်သွားမယ် ဟုတ်စ”

“ဟုတ်တယ် ကြီးကြီးညီ။ မိခိုင် ရန်ကုန်သွားမလို့”

ကြီးကြီးညီ၊ မျက်နှာက ရုတ်ခြည်းတည်ငြိမ် ညှိုး လျော်သွားသည်။

ယောက်ယက်ခတ်နေသည့် မျက်လုံးအကြည့် တွေထဲမှာ လွမ်းရွတ်နာကျင်ရိပ်တွေ ထင်ဟပ်လာတော့ ၏။

“ညည်း... ညည်းလေး ရန်ကုန်ရောက်ရင် ကျွပ် သားကို ရှာစမ်းပါ မိခိုင်ရယ်။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ကျွပ်သား ကိုလတ်ကိုတွေ့ရင် ခေါ်ခိုပါအေး။ ကျွပ်သားလေးက ဆယ် တန်းကို ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့ အောင်ထားတဲ့ လူလိမ္မာလေးပါ ကွယ်။ အမေက မှာလိုက်တယ်လို့ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်တက်မယ်ဆိုပြီး သွားလိုက်တာ ခုထိပြန်မလာ ဘူး။ အမေစိတ်ပူလှပြီ ပြန်ခိုပါလို့ ပြောလိုက်ပါ အေရယ် နော်”

မိခိုင် မငိုဘူးလို့ တင်းထားခဲ့သမျှ မျက်ရည်ပုလဲ တွေ မိုးသို့စွေချပြန်ပြီး။

မိခိုင် ငိုမိပြန်ပြီ ကိုလတ်ရယ်။

www.burmeseclassic.com

ကိုလတ်က ငိုတာမကြိုက်ဘူးဆိုလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် တင်းထားခဲ့တာပါ။

ခုတော့ ...

“အဟင် ... ဟင် ... မိခိုင် ရှာခဲ့ပါမယ် ကြီးကြီးညိုရယ်။ တွေ့အောင်ရှာပြီး ခေါ်လာမှာပါ။ ကြီးကြီးညို အိမ်ကို ပြန်ပြီးစောင့်နေနော်။ နေတွေ အရမ်းပူတယ်။ ပြန်တော့နော်”

“အေး ... အေး ... တွေ့အောင်ရှာပေးနော်”

ကြီးကြီးညိုက သူမကို ကတိတွေ အထပ်ထပ် ပေးပြီး ယိုင်နဲ့နဲ့ခြေလှမ်းများကို အနိုင်နိုင်အားယူကာ ကားရှေ့မှထွက်သွားသည်။ နှုတ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နှင့် ဘာတွေ ရေရွတ်သွားမှန်းမသိ။ တစ်ချိန်က ဘုရားအမ၊ ကျောင်းအမ၊ ရဟန်းအမ ဒေါ်စိမ်းညို တစ်ဖြစ်လဲ အရှုံးမကြီးမစိမ်းညိုရဲ့ ကျောပြင်ကိုငေးရင်း မိခိုင် သတိသံဝေဂရသလို ပင် ဖြစ်ရလေသည်။

ပင်လယ်ရေကျတိုင်း ရေကျော်ရွာဟောင်းနေရာ

မှာရှိတဲ့ စေတီပျက်ကြီးပေါ်လာတိုင်း သူ့ရဲ့အလှူဒါနတွေကို အမှတ်ရတတ်တဲ့ ဒေါ်စိမ်းညို။

ဒီအနီးအနားရွာတွေက ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ စေတီပုထိုးမှန်သမျှမှာ ဦးချစ်ဖေ၊ ဒေါ်စိမ်းညိုဆိုတဲ့ အလှူမှတ်တမ်း ကမ္ဘာ့မင်းတွေက နည်းတာမှတ်လို့။

ခုတော့ ဒေါ်စိမ်းညိုဘဝက ကံနိမ့်လို့ ရေခန်းခွဲရပါပြီ။ ရေမမြင့်တော့ ကြာမတင်နိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကို မျှော်နေဆဲတဲ့လေး။

မိခိုင်ရော ဘာထူးလဲ။

ကိုလတ်ကို မျှော်မိတာပါပဲ။

ဘယ်နေ့ ပြန်လာမှာလဲ ကိုလတ်ရယ်။

တစ်နေ့ကုန် ဖယ်ဆက်သလိုလုပ်ထားရတဲ့ အိမ်မှု ကိစ္စတွေပြီးလို့ ပေးထားတဲ့ အခန်းလေးထဲဝင်ပြီး အညောင်း ဖြေရမလား မှတ်သည်။ သူဌေးသမီး အငယ်မ ကြည်ပြာစိုး က ကောလာဦးဟု လှမ်းခေါ်တာမို့ မိမိက တယျာကယာ ထွက် ခဲ့ရသည်။

ခေါ်လို့ ချက်ချင်းမရောက် ရှေ့တော်မှောက် အခ တားမဝင်ပါက အပြောခံလိုက်ရမည့်ဖြစ်ခြင်းက မတွေ့ရုံ ရော၊

ရှက်ကလေး လှပနုနယ်သလောက် အပြောအဆို ကြမ်းတမ်းသော ကြည်ပြာစိုးအကြောင်း စရောက်ပြီး နောက်နေ့မှာပင် သိခဲ့ရသည်။

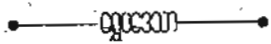
အကြီးကောင် ဇာနည်စိုး ကျတော့လည်း တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ မိမိကို စိတ်ဒုက္ခပေးတတ်သေးသည်။ သူက အပြောအဆို ရိုင်းသည်မဟုတ်ဘဲ အပြုအမူက ရိုင်းနေတာ ဖြစ်သည်။ ညဉ့်နက်အချိန်မတော် အပြင်က ပြန်လာပြီး ထင်းရှူးကျွေးခိုင်းတာလောက်က ဘာမှမဟုတ်ဘူး ထင်ရ

အခန်း (၂)

ရွှေအကြောင်း ဖယောင်းသီဆိုသလို မိမိကလည်း လူတွေအကြောင်း ပေါင်းကြည့်မှ သိခဲ့ရပါပြီ။

သူဌေးဆိုတာ ဒီလို လူတန်းစားတွေပါလားလို့ သိမ်းကျုံးစွပ်စွပ်လိုက်ရင်လောက်အောင် မိမိကလေး အိမ်ကြီး ရှင် သူဌေးတွေ နေထိုင်ပြောဆို ဆက်ဆံပုံတွေက မောက် မာ ရင့်သီးလှသည်။

ခုပဲကြည့် ...

ပေမယ့်၊ တကယ့်တမ်း ပင်ပန်းအိပ်ရေးပျက်တာ ဘယ်လိုမှ အစားထိုးပြန်ယူလို့မရတဲ့ အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးမှုဖြစ်နေတာ။ သူ့အမေကို တင်ပြရလျှင် အိမ်ဖော်လုပ်နေပြီး ကြီးကျယ်တယ် ဖြစ်ဦးမည်။

ဒါတွေက တစ်ခါတလေမဟုတ်။

ပြီးတော့ အပြင်ကနေ အပေါင်းအသင်းနဲ့ သောက်စားလာခဲ့ပြီးမှ မိခိုင်ကို တမင်စောင့်ခိုင်းပြီး ဟိုဟာစားချင်တယ်၊ ဒီဟာစားချင်တယ် ပူဆာတာက တမင် သက်သက် ရစ်တာမှန်း သိသာလွန်းသည်။

ခိုင်းတာက အလုပ်သမားဖို့ ခိုင်းပါ။

မျက်လုံးကျွတ်ကျမတတ် အကြည့်သရမ်းပြီး ထိကပါး ရိုကပါး ပြောတာကျတော့ တစ်ဆိတ်လွန်လွန်းအံ့။

ဘယ်သူကိုမှလည်း ဖွင့်ဟမတိုင်ရဘဲ ကြိုတင်မိတ်သည်းခံ ရှောင်ရှားရလွန်းလို့ မလုံခြုံသည့်ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ကုန်လှပြီ။

ဒေါ်စိုးစိုးဋ္ဌေးက ကျောက်မျက်ရတနာ ပွဲစားအလုပ်

နှင့် တစ်နေ့ကုန်အပြင်ထွက်နေတာများသည်။ သူ့ယောက်ျားက စင်္ကာပူမှာဆိုလား။ ဘာလား ပြောသံကြားရသည်။ သားနဲ့သမီး ဖြစ်သူကလည်း သူမ အပြင်ထွက်တာနှင့် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်ကြတော့တာ အချိန်မတော်မှ အလျှိုလျှို ပြန်ရောက်ကြသည်။

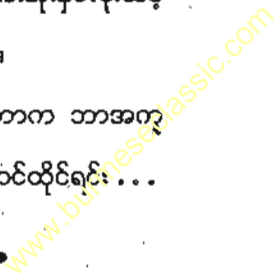
ဘယ်တွေသွားပြီ ဘာလုပ်သလဲတော့ မိခိုင်လည်း မသိနိုင်ပေ။

“ဟဲ့ . . . လာဦး။ ဒီမှာ ငါ့ကို ဒါလေးဝိုင်းကူပေးစမ်းပါ”

အခန်းဝမှာ ရပ်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ ကြည်ပြာစိုး အော်သံက စီခနဲ ထွက်လာသည်။

မိခိုင် အခန်းထဲဝင်သွားတော့ သူမက စုတင်ပေါ်မှာ ခြေဆင်းထိုင်ရင်း ကျောနောက်မှာ ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးဆင့်စိုကာ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကြည့်နေသည်။

သူမ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဖတ်နေတာက ဘာအကူအညီလိုသည်မသိ။ မိခိုင် ယောင်နနလေးဝင်ထိုင်ရင်း . . .

“ဟို... မိခိုင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မကြည်ပြာ”

“မှန်တင်ခုံ အံ့ဆွဲထဲက ဘူးအပိုင်းလေးယူလာခွဲ။

ဟိုမှာ စက္ကူဘူးအပြာတွေ့လား။ အဲဒါပါ ယူခွဲပေး”

သူမ ယူခိုင်းတာတွေ ယူပေးအပြီးမှာတော့ သူမက

စာအုပ်ကို မိခိုင်ရှေ့ ဖျတ်ခနဲပစ်ချပြီး ...

“ဒီမှာကြည့် စာအုပ်ထဲမှာ ပြထားတဲ့ ပုံတွေလား။

အဲဒီထဲက လက်သည်းဒီဇိုင်းမျိုး ငါ့ကို ဖော်ပေးစမ်းပါ။ ဒီ

အချိန်ကြီး ဆိုင်သွားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီဘူးထဲမှာ

ဖန်စီကျောက်တွေ၊ ကပ်ပန်းတွေ အစုံရှိတယ်”

မိခိုင် မျက်လုံးလေးဝိုင်းသွားရသည်။ အပြင်သွားခါ

နီး ဆံပင်စက်ဆွဲခိုင်းတာ ဘာညာလောက်က တစ်ခါပြုရုံနဲ့

လုပ်တတ်ပေမယ့် ဒါမျိုးကျတော့ သူ့မျှကို ပုံဖော်ပေးဖို့ ဝေး

စွ၊ သေသေချာချာတောင် မမြင်ဖူးသည့် မိခိုင်မှာ သူမ ချ

ပေးသည့် စာအုပ်နှင့် ဆိုခဲဆေးပုလင်းတွေ ညှစ်ဆေးဘူးတွေ၊

စုတ်တံတွေ၊ အလှကပ် ကျောက်ရောင်စုံတွေကို ကြည့်ကာ

ဘယ်က ဘာကို စကိုင်ရမုန်းပင်မသိတော့ချေ။

“ဟဲ့... ဒါလေးတောင် မလုပ်တတ်ဘူးလား။ ကဲ .

ကဲ... ဟိုထဲက အပြာရောင်ပုလင်းကိုယူလိုက်။ အဲဒါ အရင်

ဆိုးပေး။ ပြီးမှ ငါပြောသလိုလုပ် ဟုတ်ပြီလား”

မိခိုင် တစ်ခါမှမလုပ်ဖူးတာမို့ သူမ ခြေထောက်

တွေကို ဆေးဆိုးပေးတာတောင် လက်တွေ့က တဆတ်

ဆတ်တုန်ကာ အချိုးမပြေဖြစ်နေရသည်။

ဘေးကိုပေတာတွေပေ၊ ဆေးနည်းပြီး ဆွဲရတာ

မညီမညာဖြစ်တာတွေဖြစ်နှင့် ကပေါက်ကချာ ဖြစ်နေတော့

၏။ ဒါကို သူမ မြင်တော့ စုပုပ်မှုန်ကုပ်သွားကာ ...

“ဟင်း... ဘယ်လိုတွေဖြစ်နေတာလဲ။ အကုန်

ပေးကျံကုန်ပြီ။ ရွံစရာကောင်းလို့က်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်

တာလဲ”

မှန်တာပြော သစ္စာပါ။

အစကတည်းက ဒီလို အအော်ခံရမယ်မှန်းသိသိနဲ့

မိခိုင် မလွန်ဆန်ဝံ့ မငြင်းပယ်ဝံ့တာကြောင့် လုပ်ခဲ့ရတာ။

ခုတော့ ထင်တဲ့အတိုင်း တစ်စက်မှ မလွဲအောင်

လာဖြစ်နေပြီ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။

ဆူသမျှ ငေါက်သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံပေဦးတော့ မိခိုင်။

“ကြည့်စမ်း ပြောလိုက်ရင် မထုံတတ်တေးနဲ့။ နင့်ကို အဲဒါတွေကြည့်မရတာ။ ဒါလေးတောင် ဓေတနာပါပါ မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး။ စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ဟယ်”

“မိခိုင် တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးလို့ပါ”

“မလုပ်ဘူးတာနဲ့ မမြင်ဘူးတာနဲ့ နင်တတ်တာ ဘာရှိလဲ။ အားအားရှိ အခန်းထဲ ဝင်ကုပ်ပြီး ဘာလုပ်နေမှန်း မသိဘူး။ ဘာမှ သွက်သွက်လက်လက်မရှိဘူး။ မေမေက လည်း ဘယ်လို အနတ်အစုတ် အ. အ. မကို ခေါ်လာသလဲ မသိဘူး။ သွား . . . သွား . . . နင့်မျက်နှာကို ဒီပုံလင်းတွေနဲ့ ကောက်မပေါက်မိခင် ငါ့အခန်းထဲက မြန်မြန်ထွက်သွားစမ်း”

တော်ရုံနဲ့ မျက်ရည်မကျတတ်သည့် မိခိုင်ဟာ ကြည်ပြာစိုးရဲ့ တမင်နှိမ်ချ အော်ငေါက်နေသည့် စကားလုံးတွေကြောင့် အင်မတန်ပင် ရင်နာလှကာ မျက်ရည်စို့ချင်

လာရသည်။

“ဟဲ့ . . . သမီး ဆူညံနေတာပဲ။ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

မြွေပူရာ ကင်းမှောင့်တာလား၊ ငှားလေးရာ ဖရုံဆင့်တာလားတော့မသိ။

အခန်းထဲက ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်နေတဲ့ မိခိုင်မှာ ရုတ်တရက်ရောက်လာသော ဒေါ်စိုးစိုးဌေးကြောင့် ထိုနေရာမှာ ဆက်ရပ်နေရတော့မလို အပြေးကလေးထွက်သွားရတော့မလို ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဒေါ်စိုးစိုးဌေးကို မြင်သည်နှင့် ကြည်ပြာစိုး မျက်နှာက ချက်ချင်းပဲ ဝိုချလိုက်တော့မတတ် ရှုံ့သွားကာ ကရုဏာသက်ချင်စဖွယ်လေသံနှင့် . . .

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မေမေရယ်။ မိခိုင်ပေါ့။ မနက်ဖြန် စုသီတို့အိမ်မှာ အလှူရှိလို့ သွားမလို့ဟာ လက်သည်း၊ ခြေသည်းလေး ဆေးဆိုးခိုင်းပါတယ် စိတ်မပါ လက်မပါလှုပ်ပစ်လိုက်တာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး။ ဒီမှာကြည့်ပါဦး”

အေးစိုစိုင်းငွေ့က သမီးဖြစ်သူကိုတောင် ဓေ့ဓေ့
ကြည့်မနေတော့ဘဲ မိခိုင်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်လာကာ

“ဖြစ်ရမယ် မိခိုင်ရယ်။ ညည်းကတော့ လုပ်လိုက်
ရင် ဒီအတိုင်းပဲ။ မနေ့ကလည်း တင်ဖုန်းဆက်တာ ငါ့ကို
ပြန်မပြောဘူး။ ဒီမနက် ပွဲကြီးပွဲကောင်းနဲ့လွဲသွားပြီ။ အဲဒါ
ညည်းကြောင့် သိလား။ ဘာမှကို စိတ်မချရဘူး”

သူမရဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကစားပွဲနဲ့ လွဲသွားရတာ
လည်း မိခိုင်အပြစ်တဲ့။

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

မိခိုင်ကိုက ညှိတာပါလေ။

“ကဲ . . . မြန်မြန်သွားပါတော့။ ဘာလုပ်မလို့ ဝိုင်ပြီး
ရပ်နေရတာလဲ”

ထပ်ဆင့်အော်ပစ်လိုက်သည့် ကြည်ပြာစိုး အသံ
ကြောင့် မိခိုင် ထိုနေရာမှ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်ခဲ့ရလေတော့
၏။

အခန်းထဲရောက်မှ အိပ်ရာပေါ်လှဲချပြီး မျက်ရည်

ပုလဲတွေကို လူမသိသူမသိ သွန်ချ ဝိုကြွေးပစ်လိုက်သည်။
ခေါင်းရင်းမှာ အမြဲချထားသည့် ကိုလတ် ဓာတ်ပုံကို ရင်မှာ
အပ်မိတော့ လွမ်းဆွတ်နာကျင်ခြင်းက ထပ်ဆင့်ပိုက် လာ
တော့၏။

ဒီလိုတွေ သူများ အနှိမ်အပြောခံရတာ မိခိုင်
စာမတတ်လို့ဆိုပြီး အပြစ်တင်မယ့် ကိုလတ်က အနားမှာမရှိ
တော့ပြီ။

စာမတတ်တာ မိခိုင် ညှိလို့မှမဟုတ်ဘဲဆိုပြီး မျက်
ရည်လေးတလည်လည်နှင့် ပြန်လည်ချေပလျှင် သူမ ခေါင်း
လေးကို အုပ်မိုးလှုပ်ခါပြီး နှစ်သိမ့်တတ်သည့် ပန်းသွေးရောင်
လက် သွယ်သွယ်လေးတွေပိုင်ရှင်မရှိတာ ဘယ်လောက်
တောင် ကြာခဲ့ပြီလဲ။

အို . . . မစဉ်းစားချင်ပါဘူးကွယ်။

ဒီအကြောင်းတွေ စဉ်းစားမိရင် ဟောဒီ တစ်ညလုံး
မိခိုင် ဝိုကြွေးလို့ ဆုံးနိုင်တော့မယ်ထင်။

မနက် ငါးနာရီခွဲတာနဲ့ အိမ်မှူကိစ္စတွေလုပ်ဖို့ မိခိုင်

အခု အိပ်သင့်တိုပြီလေ။

အလွမ်းဆိုတာ သေရာပါ ဝဋ်ကြေးဖြစ်ဖို့ မိခိုင်
ဆုတောင်းမှားခဲ့တာ ဘယ်အချိန် အဆုံးသတ်မလဲ။
မတွေးတဲ့အောင်ပါပဲ။

အခန်း (၃)

“သမီးရေ သက်လျာ . . . မမရီတို့ရော”

“ဟော . . . အန်တီသွင် . . . လာ . . . လာ မေမေ
ရီတယ်”

ဒေါ်သွင်ခက်ဝေက စလင်းဘက်အိတ်ကို ပန်းဆီမှ
လက်သို့ပြောင်းချိတ်ကာ ဟန်းဖုန်းလေးကိုတိုင်ရင်း မိန်းမ
ငယ်လေးနယ် လှပကျော့ရှင်းစွာ လျှောက်ဝင်လာဟန်ကို
ကြည့်ပြီး သက်လျာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ လေးဆယ့်ရှစ်သာ

ဆိုတယ် သုံးဆယ့်ခြောက်လောက်သာ ထင်ရလွန်းလို့ မေမေက မကြာခင်ပြောတတ်သည်။

တမင်မြှောက်ပင့်ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်သွင် ခက်ဝေကိုယ်တိုင်က တကယ် လှပနုနယ်နေခြင်းကြောင့် သက်လျာပင် ငေးမော အားကျလို့ မဆုံးနိုင်။

ကိုယ်သာ အဲဒီအသက်အရွယ်ရောက်ရင် ဒီ လောက်အရွယ်တင်နုနုနီနီပျိုမလားလို့တောင် သံသယ ဝင်ရဖူးသည်။

“ဘာတွေ ငေးနေတာတုန်း သမီးရဲ့ အန်တီသွင် ပိုလှလားလို့လား”

မေးဖျားကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ထောက်ရင်း မျက်ခုံး တစ်ဖက်ချီကာ ပြောလိုက်ပုံက တော်ရှုံယောက်ျားတွေ ပါးစပ်အဖောင်းသား ဖြစ်သွားလောက်သည်။

“တကယ်ပဲ ပိုလှလားလို့ ငေးမိတာ အန်တီသွင် ရေ။ သက်လျာတွေ သိပ်အားကျတာပဲ”

“မဟုတ်တာ . . . ဒီကောင်မလေး အသက်လေး

ငါးဆယ် အဘွားကြီးကိုများ အားကျရတယ်လို့”

“ဒါကတော့ သွင်ရယ် မအိုးသေးတဲ့ သူ အပျိုလေး နဲ့တူဆိုတော့ သမီးအားကျမယ်ဆိုလည်း ကျချင်စရာပေါ့”

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်လာချင်း ပြောလိုက်သည့် မေမေစကားကြောင့် အန်တီသွင်က ပါးချိုင့်ခွက်လေး ထင်း ခနဲ ပေါ်အောင်ပြုံးသည်။

ဒီအပြုံးက မြီးကောင်ပေါက်မလေးတွေ ပြုံးသလို ရှက်စနိုးအပြုံးမဟုတ်ဘဲ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရင့်ကျက်မှုတွေ ပေါင်းစပ်ပါဝင်နေသည့် နှစ်သက်ကျေနပ်မှု အပြည့်ရှိသော အပြုံးမျိုးဖြစ်၏။

“မဟုတ်တာ မမရီရယ်။ ဘယ်နှယ် မအိုးသေးတဲ့ သူ ဖြစ်ရမှာလဲ။ သွင်က အိုပြီးသား။ ကလေးတစ်ယောက် အမေပဲဟာ”

“ဒါကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး သွင်ရဲ့ မမရီ ပြော တာ သွင်က အရွယ်မအိုးသေးဘူး။ ရောလက္ခဏာတွေ မပေါ် သေးဘူးလို့ပြောတာ”

www.burmeseclassic.com

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဟင်း... ဟင်း... သွင်က
မသိပါဘူး။”

“ဒါနဲ့ အန်တီစင် မပါဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်ပါရဲ့။ ခင့်ကိုမေးမလို့ မေ့နေတယ်။ သွင်ရေ
စင်တစ်ယောက်ရော မပါလာဘူးလား။”

သက်လျာ စကားအဆုံး မေမေကပါ ထပ်ဆင့်မေး
လိုက်တော့ အန်တီသွင်က လက်ကလေး တကာကာနှင့်။

“မမေးနဲ့တော့ မမရီရေ။ မမလေ မနေ့က သွင်
အတန်တန် သတိပေးရက်နဲ့ အုန်းနို့ခေါက်တွေစားတာ။
ခုတော့ သွေးတိုးနေလေရဲ့။ တော်သေးတယ် သား ပြန်
ရောက်လာလို့” ဟူသောစကားကြောင့် သက်လျာ မျက်စုံ
လေးပင့်လိုက်မိသည်။

“နေ ပြန်ရောက်လာပြီ ဟုတ်လား အန်တီသွင်”

“ဟုတ်ပါ သမီးရယ်။ သမီး အံ့ဩမယ်ဆိုလည်း
အံ့ဩချင်စရာ။ သားက သူပြန်လာမယ်ဆိုတာ အန်တီတို့
နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖုန်းတောင် ကြိုမဆက်ထားဘူး။

အလုပ်မအားတဲ့ကြားက လာကြိုမှာ ပြုမှာ မလုပ်စေချင်လို့
တဲ့လေ။ သမီးကိုရော ဖုန်းမဆက်ဘူးမှတ်လား။”

သက်လျာ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ခေါင်းယမ်းပြ
လိုက်၏။ စိတ်ထဲမှာတော့ စုတ်တစ်ချက် ကျယ်ကျယ် သင်
ပစ်ရင်း အဲဒီ နေကတော့လေလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး
ကို ညည်းညူနေမိ၏။

နားလည်ရခက်လှတဲ့ သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိ
တိုင်း စိတ်လည်းပျက်ရ ဒေါသတွေထွက်ရနှင့် ကရုဏာ
လည်း သက်ရပါသည်။

တကယ်တော့ နေဟာ သက်လျာနဲ့ ငယ်ငယ်
လေးကတည်းက ခြံချင်းကပ်လျက်နေခဲ့ကြတဲ့ ငယ်ကျွမ်း
တွေတွေ။ လူချင်း မိဘချင်း ရင်းနှီးသလို သူ့မတို့နှစ်ယောက်
ကလည်း ကစားအတူ စားအတူ ဘယ်တော့မှ မခွဲ တာတွဲတွဲ
ရှိခဲ့ကြတာ ရှစ်တန်းလောက်အထိ။

အရွယ်ရောက်ခါစ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
စိတ်ဝင်စား တိမ်းညွတ်ယိမ်းယိုင်ခဲ့တာလည်း နှစ်ယောက်

လုံးအသိပင်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွယ်ငြိုလှဆဲဆဲ
အခြေအနေမှာ သက်လျာ ဖေဖေက အသစ်ဝယ်ထားသည့်
အိမ်သို့ ပြောင်းဖို့ စီစဉ်တာမို့ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း နှစ်နှစ်လုံး
နေနှင့် သိပ်မတွေ့ရတော့။

စုန်းတော့ မကြာခင် ပြောဖြစ်ပါရဲ့။

မတွေ့ရတာကြာတော့ သူမအပေါ် နေ အတော်
လေး စိမ်းသက်ပြောင်းလဲသွားသည်။

သူမကတော့ မတွေ့လေလေ မမေ့နိုင်ဘဲ ပိုလို့
သာ စွဲမြဲလွမ်းဆွတ်နေမိ၏။

ဘယ်လောက်ပဲ အခြေအနေချင်း ခြားနားဝေး
ကွာပစေ။

တစ်နေ့မှာ နေလကျာဆိုတာ သက်လျာရဲ့
လက်တွဲဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်လာရမည်ဟု တစ်ထစ်ချယုံ
ကြည်ထားခဲ့သည်။

အသက်အရွယ်၊ ပညာအရည်အချင်းတွေ ငယ်ရွယ်
နနယ်သေးတာကလွဲရင် ကျန်တာ ဘာတစ်ခုမှ မလိုအပ်။

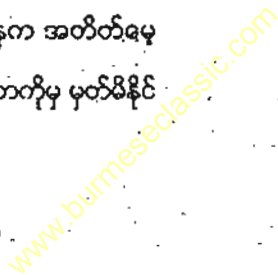
နေက တစ်ဦးတည်းသော သား။ သက်လျာက
တစ်ဦးတည်းသော သမီး။ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းချင်း
တူညီသည့်အပြင် မိဘချင်း သဘောတူပြီးသား။

အခက်အခဲဆိုတာ မြူတစ်ဖွန်စာတောင် မရှိတော့
ချေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို ပြီးပြည့်စုံနေတာ အချိန်ကာလ တစ်ခု
အထိသာ ရှည်ကြာခဲ့သည်။

သက်လျာရော နေပါ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး
တက္ကသိုလ်အတူတူတတ်ခါနီးမှာ မထင်မှတ်သည့် ကံကြမ္မာ
ဆိုက ကြားဖြတ်ဝင်ရောက်လာသည်။

အဲဒါကတော့ နေနှင့် သူ့အဖေ ကားအက်ဆီးဒင့်
ဖြစ်ပြီး သူ့အဖေ ဦးကျော်ဇော နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီးဆုံး
ကာ၊ နေက ဆေးရုံမှာ အတွင်းလူနာအဖြစ် လအတော်ကြာ
နေလိုက်ရခြင်းပဲဖြစ်၏။

ဆေးရုံက ဆင်းလာရပေမယ့် နေက အတိတ်အမှတ်
ရောဂါသည် လုံးလုံးဖြစ်သွားတာ ယခုထိ ဘာကိုမှ မှတ်မိနိုင်
စွမ်းမရှိတော့ပေ။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဒီပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ နေပုံစံက စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်သွားတော့တာပင်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုတွေ့တွေ့ ခေါင်းကို သွင်သွင် ယမ်းကာ "ကျွန်တော် မသိဘူး" ဟု တစ်ခွန်းတည်းသော စကားကိုသာဆိုတတ်သည့် နေဟာ ရတော့ နှစ်တွေကြာ ခဲ့ပြီမို့ သက်လျာကိုဖြင့် တရင်းတနီး ဆက်ဆံရှာပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းကလို ရင်ခုန်တိမ်းမှူးဖွယ် အကြည့် နက်နက်တွေ၊ အပြုံးလှလှတွေတော့ မရှိတော့ချေ။ တွေးမိ တိုင်း သက်လျာ ရင်နှင့်လို့ မဆုံးနိုင်၊ နှမမြှာတာသလို့ မဆုံး နိုင်တော့။

တစ်ချိန်က ဒီအခြေအနေတွေ ဒီလိုရှိခဲ့တယ်ဆို တာ သူမှတ်မိပြီး နားလည်လက်ခံလာအောင် ဘယ်လိုပြော ထွက်ပါ့မလဲ။

ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတာတွေကို ဘယ်လိုပဲ အရိပ် အယောင်ပြကာ လိုက်လျောပြီး ဇေးမယုယပေမယ့် သူ့ဆီ က ပြန်ရတာက ငှုငိုင်ရီဝေနေသည့် အကြည့်စိမ်းစိမ်းတွေ

နှင့် နွမ်းဖျော့ဖျော့ သက်ပြင်းရှိုက်သံတွေသာ ဖြစ်လေတော့ ၏။

သံညင်တော့ သက်လျာ ဘာလုပ်ရမလဲ။

ဦးနှောက်က မေ့နေတယ်ပဲ ထားဦး။

နလုံးသားကတော့ အချစ်ဦးလို့ သတ်မှတ်လို့ရ သည့် သက်လျာကို သတိရသင့်သည်။

အဦးဆုံး ဖူးပွင့်နိုးထခဲ့တဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို ပြန် လည် အမှတ်ရသင့်သည်ဆိုလျှင် သက်လျာ လောဘ တကြီး စိတ်ကူးယဉ်လွန်းရာကျဦးမည်။

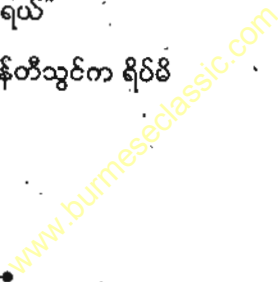
ခုတော့ သူက ကျောက်ဆစ်ရုပ်နလုံးသားနှင့် လူ တစ်ယောက်ကို အေးစက်စိမ်းရှလှသည်။

"သမီး . . . ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ငိုငိုသွားတာလဲ။"

သားကိုတော့ နားလည်ပေးလိုက်ပါ သမီးရယ်"

သက်လျာရဲ့အတွေးတွေကို အန်တီသွင်က ရိပ်မိ သွားသလို ဝင်ရောက်လှုပ်နှိုးပစ်လိုက်၏။

နားလည်ပေးပါတယ်။

နားလည်ပေးရလွန်းလို့ သက်လျာ နှလုံးသားမှာ အမာရွတ်တွေတောင် အထပ်ထပ် ထင်နေလောက်ပြီလို့ စိတ်ထဲမှာပဲ ရေရွတ်နေမိသည်။

“ကဲ . . . လာရတာ သိပ်နီးတာ မဟုတ်ဘူး။ သွင်လည်း ထမင်းစားပြီးမှာပြန်။ ကားသံမကြားဘူးနော်။ သွင် ဘာနဲ့လာတာလဲ”

“ကားက သားနဲ့မမ ယူသွားတယ် မမရီရဲ့။ သွင်က တက္ကစီနဲ့လာတာ”

“ဪ . . . နေက ကားတောင် ပြန်မောင်းနေပြီလား”

“မန္တလေး သွားနေတုန်းကတည်းက ပြန်မောင်းနေတာတဲ့”

“ဪ”
သက်လျာ ဘာမှ ထပ်မပြောမိတော့။

မေမေက သက်လျာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာကို နားလည်ဟန်နှင့် . . .

“သမီးရေ ဟင်းတွေ သွားနွေးလိုက်ပါကွယ်။ သွင် ထုမင်းစားသွားရအောင်”

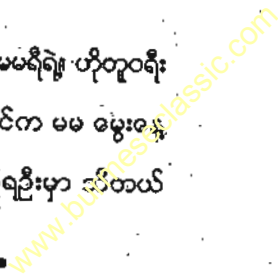
“အို . . . သမီး အေးဆေးနေပါစေ မမရီရဲ့။ သွင်လည်း မဆာသေးပါဘူး။ ဆာလည်း ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်တာကွယ်။ သမီး သွားနွေးရေတော့။ ပြီးရင် သမီး ဖေဖေကိုလည်း သွားပို့ရဦးမှာ”

“ဟင်း . . . ကိုတိုးဝေက အပြင်မှာ မစားတော့ဘူးလား”

“စားတဲ့အခါ စားပါတယ် သွင်ရယ်။ ဒီနေ့တော့ သူကြိုက်တဲ့ ဆိတ်သားနှပ်နဲ့ သီးစုံချဉ်ရည်ဟင်းမို့ မောင်ထွန်းကို သွားပို့ခိုင်းမလားလို့။ ဒါနဲ့ သွင်ပြန်ရင် သမီးလိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ အေးဆေးမှ ပြန်နော်”

“သိပ်တော့အေးဆေးလို့မရဘူး မမရီရဲ့။ ဟိုတူဝရီး နှစ်ယောက် ဆေးခန်းက ပြန်လာရင် သွင်က မမ မွေးနေ့အတွက် ဆွမ်းကပ်ဖို့တွေ ဘာတွေ စီစဉ်ရဦးမှာ သိတယ်”

မှတ်လား။ မမက မွေးနေ့ရှင်သာဆိုတယ် ဘာမှဝင်စီစဉ်တာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်တိုင်း သွင်က အကုန်လိုက်လုပ်ရတာ။ ဒီနှစ်တော့ ခြံထဲမှာပါ ဂါးဒင်းပါတီလေး ထပ်လုပ်မလားလို့”

“အင်း . . . ဟုတ်ပါရဲ့။ တစ်အိမ်လုံးကိစ္စရော၊ အလုပ်ကိစ္စတွေရော သွင် တစ်ယောက်တည်း ပတ်ချာ လည်နေရတာ ပင်ပန်းရှာမှာပဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ မမရီရယ်။ သားကလည်း ဘာမှမဖြစ် ဘူးဆိုပေမယ့် ကျန်းမာရေးက သိပ်အကောင်းကြီးမဟုတ် တော့”

“ဒါပေါ့ သွင်ရယ်။ မမရီနားလည်ပါတယ်”

ဒေါ်ရီရီချို၏ နှစ်သိမ့်စကားကြောင့် ဒေါ်သွင်ခက် ဝေမှာ အင်မတန် စိတ်သက်သာရာရသွားပုံနှင့် ပြုံးလိုက်ကာ

“မမရီကို သွင် ခွင့်တောင်းစရာရှိသေးတယ် သိ လား”

“အံ့မယ် . . . အထူးအဆန်း။ ဘာတွေများ တကူး တက ခွင့်တောင်းမလို့လဲ သွင်ရဲ့”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ မမ မွေးနေ့ရက်ကျရင် သမီးလေးကို အိမ်မှာနှစ်ရက်လောက် ခေါ်ထားချင်လို့။ သွင် တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့လေ”

“ဪ . . . ဒါများ သွင်ရယ်။ ပြောရမယ့် လူတွေ ကျနေတာပဲ”

ဒေါ်ရီရီချိုက မျက်စောင်းဝင့်ရင်း ဆိုလိုက်သည့် အခါ ဒေါ်သွင်ခက်ဝေမှာ ပို၍ပင် အားနာသွားမိတော့၏။

“မမရီကတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုတိုးဝေကိုကျ တော့ သွင် ကြောက်လည်း ကြောက်တယ်။ မျက်နှာလည်း ပူတယ်။ တော်ကြာ သူ့သမီးပျိုလေးကို သားယောက်ျားလေး ရှိတဲ့အိမ်က ညအိပ်ညဉ့်နေ ခေါ်ရပါ့မလားဆိုပြီ”

“အို . . . မပြောစေရပါဘူး။ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ သွင် ရယ်။ အကြောင်းမသိတဲ့ လူတွေမှမဟုတ်တာ။ ဟင်း . . . ဟင်း”

သူမတို့နှစ်ယောက်လုံး ရင်ထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်ကိုယ်စီ နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်

မိပါသည်။

နှစ်ဦးစလုံးကတော့ ဒီသားနဲ့သမီးကို အမြန်ဆုံး

နီးစပ်စေချင်ပြီး

ကော်နေတာက သူမရဲ့သား နေလကျော်။

သူက ဘာဆိုတာမှမမှတ်မိသည့်အပြင် ရောမုန်
နညက်နေသည့် သက်လျာကိုလည်း ရှေးရေးမှ စိတ်မဝင်

တား။

ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ မျက်နှာပူ အားနာနေရတာ ဒီ

အကြောင်းမတွေ့လည်း ပါသည်။

ဒီအတိုင်းဆို ရှေ့ဆက် ကော်ဦးတော့မည်။

အခန်း (၄)

ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အလုပ်များနေသည့် မိခိုင်မှာ
အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ အသံလိုလို ကြားလိုက်မိတာကြောင့်
ရေသုတ်လက်စ ပန်းကန်တွေကို ထားပစ်ခဲ့ကာ ရှေ့သို့
ထွက်လာလိုက်သည်။

“ဪ... ဖုန်းလာနေတာကိုး”

အပေါ်ထပ် လှေကားအဆင်း တောင့်ချိုးမှာ နံ့ပူ
အလေးနှင့်တင်ထားသော တယ်လီဖုန်းမှ စူးကျယ်လောင်

သောမြည်သံကြောင့် မိခိုင် အိမ်ထဲသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်
တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။

အပေါ်ထပ်မှာရှိသော ဖာနည်စိုးနှင့် ကြည်ဖြာစိုးတို့
မောင်နှမ နှစ်ယောက်လည်း ဖုန်းသံကို မကြားရ၍ပဲလား
မသိ။ တစ်ယောက်မှ ဆင်းမလာတာမို့ မိခိုင်ပဲ ဖုန်းကိုင်လိုက်
ရတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိနဲ့ရှိပါရှင်”

“ကြည်ဖြာလား”

“မ... မဟုတ်ဘူးရှင်”

တစ်ဖက်က ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်အသံမို့
မိခိုင်နည်းနည်းတော့ လန့်ဖျပ်ကာ အသံပင်တုန်ယင် ထစ်
ပေါ့သွားရ၏။

“ဒါဆို မင်းက ဘယ်သူလဲ။ အသံလေးက ချီလှ
ချည်လား”

“ရှင်”

လူချင်းလည်း မမြင်ရဘဲ မိခိုင် ရှက်သွားမိတာ

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရှိန်းခနဲ ခန္ဓေးသွားရသည်အထိပင်။

ဘယ်လိုလူစားပါလိမ့်။ မိခိုင် ဘာပြန်ပြောရမှန်း
မသိ။ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားမိစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း
လာသော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ခြေသံကြောင့် မော့ကြည့်
ရင်း...

“မကြည့်ပြာ” လာပြီ ထင်တယ်။ ခဏကိုင်ထား
ခနာ”

“ဟိတ်... ခဏနေဦးလေ”

မိခိုင် ဖုန်းကို နှံပေါ်မှာအသာ ပြန်ချထားလိုက်
သည်။

ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာဆို ဘာမှရှုပ်ယှက်စစ်စုစို့ မိခိုင်
ထိသနာမပါ။

ဘယ်သူနှင့်မှလည်း မသိကျွမ်းလိုပေ။

“မကြည်ဖြာ” ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါတော့ မမေးလိုက်မိဘူး”

“ကျွတ်! ... မေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

သူမက မကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း ဖုန်းသွားကိုင်သည်။ တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ပြောပြီးသည့်အခါမှာတော့ သူမမျက်နှာက ပုရွက်ဆိတ်တက်တော့မတတ် ပြုံးရွှင်ချီအီသွားကာ လေသံကအစ မူနွဲ့ပျော့ပျောင်းသွားတော့၏။

ထိုအခါမှပင် မိမိခိုင်လည်း ရှင်ဘတ်လေးဖိကာ သက်ပြင်းရှိုက်နိုင်တော့၏။

ကိုယ့်အလုပ် ဘာမှမရှိတော့ပြီမို့ ထမင်းစားခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး လုပ်လက်စအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်တွေးနေမိစဉ် ကြည်ပြာစိုး ရောက်လာသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ အခုအပြင်သွားမှာ။ ကိုကို ဆင်းလာလို့ ငါ့ကိုမေးရင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်လို့ သွားတယ်ပြောလိုက်။ ဘယ်က သူငယ်ချင်းလဲ ဘာညာရစ်ရင် စုသီလို့ပဲပြော ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါ နောက်ကျချင်ကျမှား။ မေမေပြန်လာရင်လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲပြော ... ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမ ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ် ဟုတ်ကဲ့ လုပ်နေသော မိမိခိုင်ကို ကြည့်ကာ ...

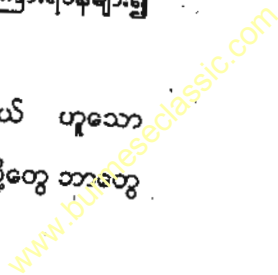
“ဟဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ လုပ်တာကြည့်လုပ်နော်။ ငါ့မှာ တဲ့အတိုင်းမပြောဘဲ တလွဲတွေသွားပြောမိမယ်။ ရှော့(၆) ရှိတယ်။ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာကို နားလည်ရမှန်းမသိဘဲ မိမိခိုင် ဟုတ်ကဲ့မိပြန်သည်။

ရှော့(၆)ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ သားအမိသုံးယောက် ရေလဲသုံးနေသော စကားတစ်ခွန်းမို့ မိမိခိုင် ကြားရဖန်များ၍ နားယဉ်နေပြီဖြစ်သည်။

အဲဒါဟာ ပြဿနာတတ်နိုင်တယ် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှန်း ရိပ်မိသလိုရှိနေပေမယ့် သူတို့တွေ ဘာတွေ

ဘာကို စိတ်ပူနေမှန်းတော့မသိပါ။

မနက် စောစောတုန်းကလည်း ဒေါ်စိုးစိုးဋေးက အပြင်သွားခါနီး ဖုန်းဆက်သည်။ သူမ ပြောသောစကား တွေထဲမှာ မိခိုင် မှတ်မိနေတာတွေရှိသည်။

“ပိုင်းကောင်းတာ ဟုတ်တယ် နွဲ့ရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီး ခြေလှမ်းစိတ်လို့ မရဘူး။ ယောက်မတွေက အကဲခတ်နေ ကြတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားက သူတို့မောင်ကို လှမ်းတိုင်ရင် ရှော့(စ်) ရှိတယ်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် အဲဒီကို သိပ်မရောက်တာ။ အရောင်းအဝယ်ကလည်း အေးတယ် နွဲ့ ရဲ့။ ဘဏ်စာအုပ်ထဲက ခဏခဏယူလို့မကောင်းဘူး။ ကိုမောင် သိသွားရင် ရှော့(စ်)ပဲ”

သူတို့ ခဏခဏပြောတော့ အဲဒီ ရှော့(စ်) ဆိုတာ ကို လျှောက်စဉ်းစားရင် မိခိုင် ရယ်ချင်လာသည်။ ဘာရယ် မဟုတ် လှစ်ခနဲပြုံးမိတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် အံ့ဩသွားရ သည်။ မိခိုင် ဒီလိုမပြုံးမိတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီ လဲမသိ။ မကောင်းတတ်လို့ ပြုံးပြရတာတွေရှိလည်း

တာကယ့် အပြုံးစစ်စစ်မဟုတ်ဘဲ ငိုမဲ့မဲ့ မချိုပြုံးကလေးသာ ဖြစ်နေတတ်တာ ကိုယ်တိုင်သတိထားမိတော့ မျက်စွပ်ခြင်း က မိခိုင်နဲ့ ဘယ်လောက်အကွာအဝေးမှာ ရောက်နေမှန်း တောင် မသိနိုင်တော့သည်အထိ။

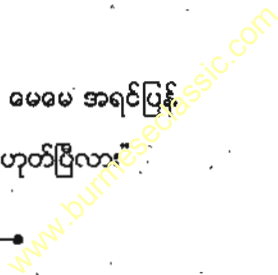
“မိခိုင် ငါ သွားတော့မယ် တံခါးလာပိတ်”

ကြည်ပြာစိုးရဲ့ အော်သံစူးစူးကြောင့် မိခိုင် ကယျာ ကယာလေး ပြေးထွက်ခဲ့ရပြန်သည်။

သူမက လက်မှ ရွှေရောင်နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့် ရင်း ဆင်ဆွယ်ရောင်ကြိုးရှည်အိတ်ကို လွယ်ကာ ခြေဖမိုး နှင့်ဖနောင့်တွေမှာ ရှုပ်ယှက်ခက်နေသည့် ဖိနပ်ကြိုးတွေကို နေရာချနေသည်။

အားလုံးပြီးတော့ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပုတ်ခါ လိုက်ကာ နီညိုရောင်ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲပင့်တင်ပြီး မိခိုင်ကို မော့ကြည့်၏။

“ငါ စိတ်ချမယ်နော်။ ဒီညနေ မေမေ အရင်ပြန် ရောက်ရင် ငါပြောခိုင်းသလို ပြောထား။ ဟုတ်ပြီလား”

မိခိုင် ခေါင်းညှိတ်ပြတော့ သူမက စိတ်ကျေနပ် သွားသလို လှုပ်ခနဲပြုံးပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမ ထွက် သွားပြီးမှ မိခိုင် ခြံတံခါးနှင့် အိမ်တံခါးကို သေသေချာချာ ပိတ်ပြီး ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ စားပွဲထိပ်မှာ ထိုင်ပြီးကော်ဖီသောက်နေသည့် ဇာနည်စိုးကို တွေ့လိုက်ရ တာကြောင့် မိခိုင် ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားမိသည်။

အလုပ်ရှိနေပေမယ့် တစ်အိမ်လုံးမှာ သူနဲ့ မိခိုင် နှစ်ယောက်တည်းဆိုသည့်အသိက မသင့်တော်ကြောင်း သတိပေးလို့နေ၏။

ထို့ကြောင့် ထမင်းစားခန်းအဝကနေ လှည့်ထွက် ရန် ပြင်လိုက်စဉ် . . .

“ဘယ်သွားမလို့လဲ မိခိုင်။ ကိုယ့်ကို ကော်ဖီနဲ့မုန့် လာနှွေးပေးဦး။ အေးစက်နေပြီ”

ဟူသောစကားကြောင့် ခြေလှမ်းက ရှေ့ကို မရောက် တော့။ ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်က မနက်စောစောကတည်း

က ကြော်ထားတာမို့ အေးစက်နေတာအမှန်ပင်။

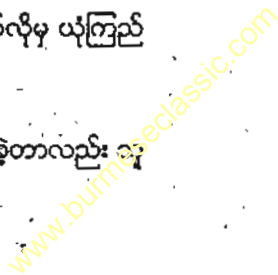
ကော်ဖီကတော့ ဘူးထဲမှာ ထည့်နှပ်ထားတာမို့ အေးစက်မနေပါ။ မိုက်ခရိုဝေ့(ဖ်) ထဲထည့်ပြီး အပူပေး နွေး ရတာ ဘာမှမပင်ပန်း မခက်ခဲလှပေမယ့် အနားမှာ သူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိနေသည့်အဖြစ်က မိခိုင်ကို စိတ် ကျဉ်းကျပ် အနေခက်စေသည်။

“မိခိုင် ဒီကိုရောက်တာ တစ်လနီးပါး ရှိနေပြီနော်။ ကိုယ့်ကို မခင်ဘူးလား။ မိခိုင်ပုံစံက သိပ်စိမ်းတာပဲ။ ကိုယ် တတော့ မိခိုင်ကို မြင်ကတည်း စိတ်ဝင်စားမိတာ”

အော်ဂလီဆန်ချပ်စရာ ပျစ်ချွဲချွဲအသံကြောင့် မိခိုင်ရင်ထဲပျံ့ချုပ်သလိုပင် ဖြစ်သွားရ၏။

အမြဲလို အဆီပြန်ပြီး နီရင့်နေတဲ့ မျက်နှာပေါ်က အစိုးအငွေ့တွေက တစ်ဖက်သားအပေါ် လေးစားညှာတာမှ စားမဲ့သည့်ပုံမျိုးမို့ ဇာနည်စိုးကို မိခိုင်ဘယ်လိုမှ ယုံကြည် လို့မရချေ။

ဘယ်အခါမဆို ရှောင်ဖယ်ဖယ်နေခဲ့တာလည်း သူ့

သိသည်။ ဒါတောင် အရှက်တရားကင်းမဲ့စွာ ချဉ်းကပ်လာ
ချင်သေးသည်။ ဒီအကြောင်းတွေက အလုပ်ပင်ပန်းတာ
အဆူအခင်ကံ၊ အနှိမ်အချစ်ရတာတွေထက် သူမကို များစွာ
စိတ်ဆင်းရဲစေတာမို့။

ဟိုနေ့က ဈေးသွားရင်း လမ်းမှာဒေါ်ပုနဲ့တွေ့တော့

“အဒေါ်မပုရယ် မိခိုင် ဟိုအိမ်မှာ ဘယ်လိုမှ နေ
မပျော်ဘူး။ ရွာတောင် ပြန်ချင်တယ်”

ဟု စကားစမိသေးသည်။ ဒေါ်ပု ပြန်ပြောပုံက
လည်း အားရှိစရာပါ။

“ဟဲ့ . . . ညည်းအဒေါ် မသင်းကြိုင်က သုံးလစာ
ခွေကြိုယူပြီးသွားပြီ မိခိုင်ရဲ့။ ပြန်လို့မပါဖြစ်မလား။ သုံးလ
ပြည့်အောင်တော့ လုပ်ရမှာပဲ။ ပြီးမှ တခြားအိမ်ကောင်း
ကောင်း ငါ ရှာပေးမယ်” တဲ့။

အတင်းပြောတာတော့မဟုတ်။

ဒီအိမ် ဒီမိသားစုရဲ့ အခြေအနေကို ဒေါ်ပုကို ပြောပြ
မိတော့ . . .

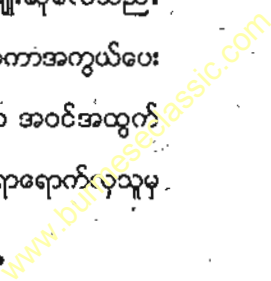
“သူဌေးသားက မျက်စိကျနေတာများအေ ဇေး
ကြီးခွင်ကျယ်ငြင်းလို့။ ညည်း ရှုံးနေသလား။ သူ့အမေကြီး
မသိအောင် ညာရွဲစားလို့ရရင် အဆင်ပြေတာပဲဟာ”

“အို . . . မိခိုင် အဲလိုအစားထဲက မဟုတ်ဘူး။
သူကရော မိခိုင်လိုအိမ်ဖော်ကို အတည်ကြံ့ပါ့မလား။ အဒေါ်
သမီးတွေကို ဒီလိုလာလုပ်ရင်ရော လက်ပိုက်ကြည့်နေ
မလား။ အဲဒီအခါကျမှသာ ညာစားတော့”

မိခိုင်က နှစ်ဒေါသအခံနှင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်လှ
စွာ ခံပက်တော့ ဒေါ်ပုမှာ ဆွေဆွေခန့်မတတ် ဖြစ်သွားကာ။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကိုယ့်ဘေးကိုယ့် ကြည့်ရှောင်ပေါ့
အေ။ ဘာဘာညာညာတော့ ဖြစ်မလားစေနဲ့နော်။ ရွာမှာ
ကျုပ်နာမည်အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

ဟု မျက်နှာလွဲခဲပစ် စကားမျိုးဆိုလေသည်။
တကယ်တမ်း သူမက မိခိုင်ကို ဘာများ အကာအကွယ်ပေး
နိုင်လို့လဲ။ သူမလည်း သူဌေးတွေအိမ်မှာ အဝင်အထွက်
အဆက်အဆံရှိတာကလွဲရင် အရေးပါ အရာရောက်မှသူမ

မဟုတ်တာ။ ဒီတော့ ဒေါ်ပု ပြောသလို မိခိုင် ကိုယ့်ဘေးကိုယ် ကြည့်ရှောင်ရုံသာ ရှိတော့တာပေါ့။

“ဘာတွေ ဒီလောက်ပိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ မိခိုင်ရယ်။ စိတ်ညစ်စရာတွေရှိရင် ကိုယ့်ကိုပြော။ ဒီအိမ်မှာ အားလုံး ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ ကိုယ့်သဘောပဲ”

“အို . . . အဲဒီမှာ ထိုင်နေပါ။ မိခိုင် ယူလာခဲ့မယ်”

ဧကနည်စိုးက မိခိုင် နောက်ကျောနားမှာ လာရပ် ရင်း မိခိုင် ပရုံးသားလေးကို သူ့မေးဖျားနှင့် ထိမိတော့ မတတ် အုပ်မိုးငုံ့ကိုင်းပြီး ပြောလာတာမို့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်မိ၏။

မိခိုင် ဘာပဲပြောပြော သူကတော့ အရှက်မရှိ မျက်နှာရှူးဆန်လှစွာ တဟဲ့ဟဲ့ရယ်ရင်း . . .

“မိခိုင်ကလည်းကွာ အဲလောက် အဖြစ်သည်းမနေ စမ်းပါနဲ့။ ကိုယ်က မိခိုင်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ဝုဏ်တောင် ယူရဦးမှာ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိခိုင်ကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

သူ့ရဲ့ ထွက်သက်လေငွေငွေနွေးနွေးက မိခိုင်ရဲ့

လည်တိုင်ရှင်းရှင်းလေးဆီမှာ ရှင်းပျော့ ကလေးကျီစယ်သွား တာမို့ မျက်စိတွေပြာသွားတော့မတတ် ရှက်ဒေါသဖြစ်မိ ကာ . . .

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။ ငါ့အိမ်မှာ လာကပ်နေရတဲ့ အိမ်ဇော်ပဲ။ အလုပ်သမားပဲ ဆိုပြီးတော့ အနိုင်ကျင့်မယ် မကြံနဲ့နော်”

“ဟာ . . . ကွာ။ ခိုင်လေးကလည်း ကိုယ်က ခိုင် လေးကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိသွားလို့ ချစ်မိတယ်ပြောတာ အနိုင်ကျင့်တာမှ မဟုတ်တာ။ အခု အိမ်မှာ နှစ်ယောက် တည်းရှိတုန်း ကိုယ်က”

“ရှင် . . . ရှင် ဖီးစပ်ပိတ်ထားနော်”

မိခိုင် သူ့ဘက်ကို လှည့်ပြီး ရှက်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းကြောင့် မိခိုင် နှုတ်ခမ်းသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေရသည်။

ခပ်ပြင်းပြင်း အသက်ရှူနုန်းကြောင့် သူမ ရင်အစုံ

က လှိုင်းထန်နေသည်။ ပြည့်ဖောင်းတင်းရစ်နေသော သူမ ကိုယ်လေးကို စုန်ဆန်စေ့ဝဲသွားတဲ့ မျက်လုံးတွေက ရွံရှာ စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းလွန်းနေ၏။

“ကြည့်ရတာ သိပ်စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်” ထင် တယ်။ ခိုင်လေးက သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ကြည့်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ မင်းကို ချစ်တဲ့စိတ်တွေ ပြည့်သိပ်တင်းကျပ် လာပြီ။ ကြာရင် ဟောဒီ ရင်ဘတ်ကြီး တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက် သွားတော့မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို နားမထောင် ချင်ဘူးလား ခိုင်လေးရယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်အစုံက မိခိုင်ရဲ့ ကိုယ်လုံး အိအိလေးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ရန် ပြင်လာတာမို့ မိခိုင် သူ့ရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ကာ ထိုနေရာမှ ပြေးထွက်ရန် ပြင်လိုက်ပေမယ့် ...

“ဟင်း...ဟင်း... ကိုယ့်ကို ဒီလို ဟင်(စ်)ဖီလင် ကြီးနဲ့ ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့မလို့လား ခိုင်လေးရဲ့ ဟင်၊ ကိုယ့်ကို နည်းနည်းမှ မကြည်ဖြူဘူးလား”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်နော်” ထမင်းစားခန်းတံခါးကို ကျော့မှီရင်း အရှက်မရှိ ပြောနေပုံက အမြင်ကပ်ချင်စရာ။

နေမြင့်လို့ အရူးရင့်လာသလို ပိုပြီး သဲမဲပြင်းထန် လာသည့် သူ့ရဲ့စိတ်ရိုင်းစိတ်မှိုက်ကို မိခိုင် ပိုမိုထိတ်လန့်လာ မိကာ အခန်းထဲ မျက်စိကစားရင်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ ကိုသာ အလောတကြီး ရှာဖွေနေမိလေသည်။

“ရှင်... ရှေ့တိုးမလောနဲ့နော်။ ကျွန်မ အော်လိုက် မှာ”

“ဘာလို့ သက်သက်မဲ့ အပင်ပန်းခံချင်ရတာလဲ ခိုင်လေးရယ်။ မင်းအော်တာ ဘယ်သူက ကြားမှာလဲ။ ဒီအိမ် ကြီးတစ်လုံးမှာ မင်းနဲ့ကိုယ် နှစ်ယောက်တည်း။ ကိုယ့်အချစ် တို ကြည်ဖြူလက်ခံလိုက်ဖို့ ဘယ်လောက် ဝန်လေးခက်ခဲ နေလို့လဲ”

“တော်စမ်း... ရှင်... ယုတ်မာမယ်မကြံနဲ့နော်။ ဒီမှာတွေ့လား မလုပ်ရဲဘူး မထင်နဲ့”

ပန်းကန်တွေထားသည့် စင်နားတရွေ့ရွေ့ရောက်
သွားမိသော မိခိုင်မှာ လက်နောက်ပြန် စမ်းမိရင်း မာမာချွန်
ချွန်အရာတစ်ခုကို တွေ့ရတာမို့ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့
လက်ထဲပါလာတာက ထမင်းစား ခက်ရင်းတစ်ချောင်းဖြစ်
နေသည်။

အဲဒါကိုပဲ လက်ထဲ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ အခန်း
ထောင့် ဘေစင်နားမှာ တောင့်မတ်စွာရပ်နေလိုက်၏။

ဇာနည်စိုးက အပြုံးမပျက် လက်ဝိုက်ရင်း သူမ
ခန္ဓာကိုယ်ကိုသာ တစ်မက်ယစ်မူးစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ရှေ့ကို
တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လာသည်။

သူ့နှုတ်က ရေရွတ်နေတဲ့ ပလိစီချောက်မျက်
အလေ့နတော စကားတွေကို မိခိုင် မကြားရတော့ဘဲ သူ
မျက်နှာရဲရဲကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်နှလုံးခုန်သံကိုသာ တဒိန်းဒိန်း
ပြန်ကြားနေရသည်။

ကျားငစဉ်းလဲလိုပဲ ရက်စက်သူဖြစ်ပါစေ။
မြေခွေးလိုပဲ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသူဖြစ်ပါစေ။

မိခိုင် အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်ဖို့ ကျားသစ်မ
လေးလို ရဲရင့်စွာ စောင့်စားနေလိုက်၏။

“လက်ထဲက ခက်ရင်းကြီးကို ချထားစမ်းပါ ခိုင်
လေးရယ်။ အချစ်ရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့အရသာကို ခံစားဖို့ ဒါတွေမလို
ပါဘူး”

“ရှင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်ထား။ ရှေ့ကို ထပ်မတိုးနဲ့တော့
နော်။ တကယ် ထိုးချလိုက်မှာ”

ဒေါသဖြစ်ခြင်းတစ်ဝက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း
တစ်ဝက်နှင့် သူမ အသံလေးက တိုးခိုက်တုန်ယင်နေရှာ
သည်။

ဇာနည်စိုးက ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်လေဟန်နှင့်
မိခိုင်ရဲ့အလှအပံတွေကိုသာ တရှိုက်မက်မက် ခံစားရင်း ရှေ့
သို့ တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာသည်။

“ရှင် ... ရှင် ... အနားကပ်မလာနဲ့နော်”
မိခိုင်ရဲ့ ပြာအက်အက် အော်သံအဆုံး သူက ဟွဲ့နဲ့
ခနဲ တစ်ချက်ပဲ့လိုက်ကာ ...

“မင်းတို့လို မိန်းကလေးမျိုးတွေက အစဉ်းတော့ ဒီလိုပါပဲ။ အသက်အသေခံမယ် ဘာမယ်နဲ့ စကားကြီး စကားကျယ်တွေပြောပြီး နောက်ကျတော့လည်း ဟင်း... ဟင်း”

“ရှင်... မိုက်ရိုင်းလှချည်လား။ ရှင်မှာ နှမရှိပြီ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူးလား”

“ကိုယ်ချင်းစာရအောင် ကိုယ့်ညီမနဲ့ မင်းနဲ့က တူ လို့လား”

မြတ်စွာဘုရား။

မိခိုင် မျက်လုံးတွေ ပြာဝေမှောင်မိုက်သွားရသည်။

ကယ်ပါဦး။

ကိုလတ်ရေ မိခိုင်ကို မကယ်နိုင်တော့ဘူးလား။

လူစိတ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ဒီအယုတ်တမာလက်ထဲမှာ မိခိုင်ဘဝက ချက်ချင်းလောက်ထိုးမိုးမျှော် ပြောင်းပြန်တွေ ဖြစ်သွားရတော့မှာလား။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်... ဟောဒီမှာ ကျွန်မကို”

“ဟိတ်... ဟေ့... မင်းပါစပ်ပိတ်ထားစမ်း”
မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး အော်ချပစ်လိုက်သော မိခိုင် အသံစူးစူးကြောင့် ဇာနည်စိုး မျက်လုံးကြီး ပြူးသွားကာ... အတင်းတိုးကပ်လာပြီး မိခိုင်ပါးစပ်ကိုပိတ်ဖို့ ကြိုး စားလေတော့။

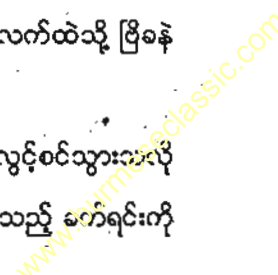
မိခိုင် သူ့လက်တွေကို ဆွဲဖယ်ချရင်း နှုတ်မှလည်း အားရှိသရွေ့ပူပူဝါးဝါးနှင့် အော်ဟစ်ကာ မြင်မြင်သမျှကို အတင်းကုတ်ဆွဲနေမိသည်။

“မင်းက ချော့မော့ပြောနေလို့ ရောင့်တက်နေ တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ကြိမ်းမောင်းသံအဆုံး သူက မိခိုင်ကို မရမက ကြံစည်ဖို့ကြိုးစားတော့၏။

မိခိုင် အကျိုးပါးပါးလေးက သူ့လက်ထဲသို့ ဗြိမန စုတ်ပြကာ တချို့တစ်ဝက်ပါသွားသည်။

မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်မီးပွားတွေ လွင့်စင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတာမို့ မိခိုင် ဘေးမှာကျနေသည့် ခက်ရင်းကို

ယူတာ ဘယ်နေရာမှန်းမသိ အားကုန်ထိုးစိုက်ချလိုက်၏။

“အား”

သရဲ၊ သဘက် ပူးကပ်နေသလို ရမ္မက်မီးတောက်
လောင်နေသော အနည်စိမ်းမှာ လက်မောင်းမှာ စိုက်ဝင်နေ
သော ခက်ရင်းနှင့် တစက်စက်စီးကျလာသော သွေးများ
ကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားသလို နောက်ကို ဆုတ်သွားတော့၏။

ဒဏ်ရာမှ ဝေဒနာကြောင့် ကြောက်လန့်အံ့သြနေ
သည့် အနည်စိမ်းမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ မှင်တက်မိနေခိုက်
မိခိုင် ထမင်းစားခန်းတံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်စဉ် . . .

“ဟဲ့ . . . ခေါ်မကြား အော်မကြား တစ်ယောက်မှ
မရှိဘူးလား။ ဟင် . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်”

ရုတ်တရက် အပြင်မှပြန်လာသော ဒေါ်စိုးစိုးဌေးကို
မြင်လိုက်ရတာမို့ မိခိုင်မှာ အားကိုးရပြီမို့ ဝမ်းသာသွားမိကာ

“မိခိုင်ကို ကယ်ပါဦး အန်တီရယ်။ သူ . . . သူ မိခိုင်
ကို ဖျက်ဆီးဖို့ကြံနေတာ”

ဒေါ်စိုးစိုးဌေးရဲ့ တအံ့တသြအကြည့်က ဖရိုဖရဲ ဖြစ်

နေသော မိခိုင် ကိုယ်ပေါ်မှခွာကာ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်
လာသော အနည်စိမ်းခေါ် ရောက်သွားတော့၏။

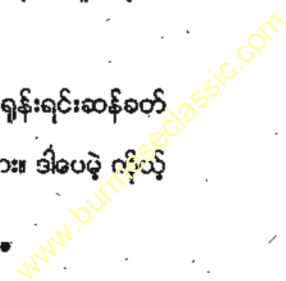
လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကသွေးတွေ တအားထွက်
နေတာမို့ တီရှပ်ဖြူဖြူတစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင် နီရဲ
စွန်းပေနေတာ မြင်ရပြန်တော့ ဒေါ်စိုးစိုးဌေးမှာ သားဖြစ်သူကို
ပဲ စိတ်ပူသွားမိတော့၏။

“မဟုတ်ဘူး ဝေမေမေ။ သူ သားကို ခက်ရင်းနဲ့ထိုး
တာ။ အိမ်က ပစ္စည်းတွေစိုးထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ သား
တွေသွားလို့ သားကို ခက်ရင်းနဲ့ထိုးပြီးထွက်ပြေးတာ”

“အို . . . မဟုတ်ဘူး။ သူ မိခိုင်ကို ဖော်ကားဖို့ ကြိုး
စားလို့ ထိုးလိုက်မိတာ။ မိခိုင်ကို ယုံပါ အန်တီရယ်။ မိခိုင် သူ
မို့ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်စိုးစိုးဌေး မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း သူမကို ငဲ့
ကြည့်လိုက်သည်။

ပုံစံကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဘယ်လို ရှုန်းရင်းဆန်ခတ်
တွေ ဖြစ်ထားတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်သိ

သား ဒုက္ခရောက်မှာတွေ့ ကိုယ့်မိသားစု သိက္ခာကျ အရှက် ရမှာတွေ အရှည်သဖြင့် စဉ်းစားလိုက်ပြီးပြီမို့။

“ဟဲ့ . . . ဘယ်သူရိုးက ရိုးတယ် ဝန်ခံမှာလဲ။ ငါ့ သားက ညည်းလိုအိမ်ဖော်မကို ကြံစရာလား။ ညည်းက အရှက်မရှိ မြူဆွယ်ရင်တောင် ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

မိခိုင် အန္တရာယ် အခက်အခဲတွေကြားမှာတုန်းက တောင် မျက်ရည်မကျဘဲ ခုမှ မျက်ရည်တွေ ဝိုးဝိုးပေါက် ပေါက် ကျလာရတော့သည်။

သူမ ဒေါ်စိုးစိုးဌေးရှေ့မှာ ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက် ရင်း . . .

“မိခိုင် အမှန်တွေပြောနေတာပါ အန်တီရယ်။ ဒီက ပစ္စည်းတွေစိုးပြီး မိခိုင် ထွက်သွားမယ်ဆိုရင်တောင် ဘယ်မှ မသွားတတ်ပါဘူး။ အဲလို ခိုးဖို့ကြံမိတယ်ဆိုရင် မိခိုင် သံသရာအဆက်ဆက် ဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့တွေ့ပါစေရဲ့။ တကယ် မခိုးမိပါဘူး အန်တီရယ်”

မျက်ရည်တွေအရွဲသားနှင့် ဒေါ်စိုးစိုးဌေး ရှေ့မှာ

လတ်အုပ်ကလေးချိုလျက် တောင်းပန်နေသော မိခိုင်ကို ကြည့်ကာ ဇာနည်စိုး အံ့ကြိတ် တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

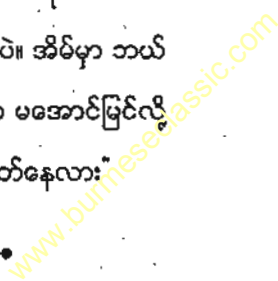
“ဟေ့ . . . နင် အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ သူ့ရိုးမက လူ မိမှလာပြီး အသနားခံနေတယ်။ ငါ . . . တယ်လုပ်လိုက်ရ”

“ဟဲ့ . . . သား”

ဇာနည်စိုးက မိခိုင်ကို ရိုက်မယ့်ပုတ်မယ် တက်ကဲ လုပ်နေတာမို့ ဒေါ်စိုးစိုးဌေးက ဝင်ရောက်ဟန့်တားပေမယ့် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကတော့ မိခိုင်ကို နှိပ်စက်ချင်နေတာ အသိသာကြီးပင်။

မိခိုင် ဇာနည်စိုးမျက်နှာကို နာကြည်းရွံ့မုန်းစွာ မော့ ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ရိုက်လေ . . . ရိုက်စမ်းပါ။ မိခိုင်သာ ပစ္စည်းတွေ တကယ်ခိုးရင် ခုနကတည်းက ရိုက်သတ်လိုက်ပါလား။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ရှင်သတ်လည်း ခံရမှာပဲ။ အိမ်မှာ ဘယ် သူမှမရှိဘူးဆိုပြီး ဖော်ကားဖို့ကြံစည်တာ မအောင်မြင်လို့ ရှင် တန့်န့် ဒေါသထွက်နေတာ မသိဘူးမှတ်နေလား”

အခန်း (၅)

သူ့ကို သက်လျာ မကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် ဘယ်လိုနှစ်သိမ့် ဖျောင်းဖျရမှန်းမသိသလို ဈေးမော့ တောင်းပန်ဖို့လည်း စိတ်မပါလှချေ။

နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် ဇေဝဇဝါ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စက ခုထိ နေသားမကျနိုင်တာ သူ့ကိုယ်သူလည်း နားမလည်နိုင်တော့။

အရာရာဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်နီးပါးကအတိုင်း

သူနဲ့စိမ်းသက်နေဆဲပင်။

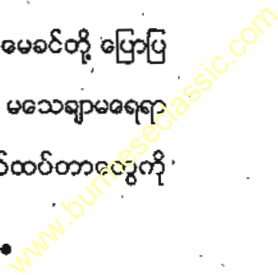
ဘယ်လောက်အထိ စိမ်းနေသလဲဆိုလျှင် နေလက်ျာဆိုတဲ့ အမည်တစ်ခုကတောင် ကိုယ်နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်သလို စံစားနေရဆဲမို့ သက်လျာကို အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေးမိတ်ဆွေဆိုတာထက်ပိုပြီး စံစားလို့မရ။

သူ မေ့လျော့နေမိတဲ့အချိန်တွေမှာ ဘယ်လိုအနေအထားနှင့် ဘယ်သူတွေကို ပတ်သက်ထားမိသလဲဆိုတဲ့ စိတ်က သူ့ကို ဇွဲဟာ ဖြစ်စေသည်။ ဒါကြောင့် သူ သက်လျာကို လိပ်ပြာသန့်သန့်နှင့် ဆက်ဆံဖို့ မပုံရဲခဲ့ချေ။

သက်လျာရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာတော့ သူ့ကို ရင်းနှီးစွာ တွယ်တာလိုတဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ တွေ့နေရသား။

ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ သက်လျာကို ဘယ်လိုမှ စုံမက်နှစ်သက်သည့် စိတ်မျိုးဝင်လို့မရ။

သူ့ဘဝက ဘာမဆို မေသွင်တို့ မေခင်တို့ ပြောပြမှ သိခွင့်ရရတဲ့အဖြစ်မျိုး၊ ဒီလို ရှေ့နောက် မသေချာမရေရာ ဆိုဘဝမှာ အိမ်ထောင်ပြုတာတွေ၊ လက်ထပ်တာတွေကို

စိတ်ကူးဖို့ဝေးစွာ ဘဝကို ဘယ်ကပြန်စရာမှန်းတောင် မသိနိုင်
တော့ချေ။

စိတ်ကူးယဉ်တယ်ပဲဆိုဆို။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ရုပ်ရှင်တွေ့ ဝီဒီယိုတွေ့ထဲကလို
အမှတ်ရစရာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုနှင့်တိုက်ဆိုင် ဆုံ
ဆည်းကာ အတိတ်ကို ပြန်သတိရချင်ပြီ။ နံရံကိုပဲ ခေါင်းနှင့်
ပြေးဆောင့်ရ၊ ဆောင့်ရ။ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ကပဲ စုန်ချရ၊ ချရ။

စုချိန်မှာ သူဘယ်သူလဲဆိုတာသာ အသိချင်ဆုံး

ပါပေ။

“နေ”

“ဟင် . . . ပြောလေ သက်လျာ”

“နေ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

သူ သက်ပြင်းရှိက်မိပြန်သည်။

အကြိမ်ရာထောင်ချီ ဖြေခဲ့ဖူးသောကားကို ထပ်

မဖြေလိုတော့ပါ။

သက်လျာက သက်ပြင်းဖွဖွရှိက်ရင်း သူ့ပခုံးကို

ပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

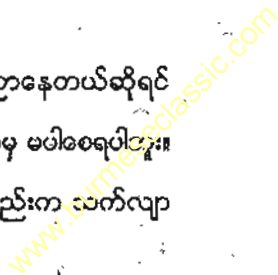
“နေမဖြေပေမယ့် သက်လျာ သိပါတယ်။ အတိတ်
ကို မှတ်မိလိုမှတ်မိငြား စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား။
အင်းလေ . . . နေနေရာမှာ သက်လျာဆိုလည်း ဒီလို ခံစား
ရမှာပဲ။ သက်လျာက နေထက်တောင် ပိုပြီး မှတ်မိစေချင်
သေးတယ်။ နေ့စိတ်ထဲမှာ အားလုံးက နေ့ကို ဝိုင်းညှာနေ
တယ်လို့များ ခံစားနေရလားဟင်”

“မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် အဲလိုမထင်ပါဘူး”

သက်လျာက အားတုံအားနာပုံစံနှင့် သူစိမ်းဆန်
စွာ ငြင်းဆန်ရင်း တောင်းပန်စကားဆိုနေသော သူ့ကိုကြည့်
ကာ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ပြုံးလေသည်။

ထို့နောက် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ကားပေါ်မှ
အပြင်ရှုခင်းတွေကို ငေးကာ . . .

“အားလုံးက တကယ် လိမ်ညှာနေတယ်ဆိုရင်
တောင် အဲဒီထဲမှာ သက်လျာ ဘယ်တော့မှ မပါစေရပါဘူး။
နေ အဲဒါယုံပါ။ နေ ဆေးရုံကဆင်းကတည်းက သက်လျာ

ဆီမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံ အယ်(လ်)ဘန်တွေ ပြခဲ့ဖူးသားပဲ။ နေ
ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မြင်နေရတာတောင် မဖြစ်
နိုင်ဘူးထင်နေသေးလားဟင်။ အန်တီသွင်တို့ အိမ်မှာဆို နေ
နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သက်သေအထောက်အထားတွေ ပိုလို့
တောင် ပြည့်စုံပါသေးတယ်။ ကားအက်ဆီးဒင့် မဖြစ်ခင်က
နေထားခဲ့တဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ရှိနေ
တုန်းပဲဆိုတာ မခံစားမိဘူးလား။ ပြီးတော့ နေ မမှတ်မိပေ
မယ့် သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံးက နေ့ကို မှတ်မိနေတာပဲ
လေ”

သူ ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းရင်း နှုတ်ဆိတ်နေမိ
သည်။

သက်လျာ ပြောတာတွေက အားလုံး အမှန်တွေ
မှန်း နားလည်သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခုခု လွဲမှားချို့ယွင်းနေ
ခြင်းကို နားမလည်နိုင်။ လမ်းမှာ အပေါင်းအသင်း သူငယ်
ချင်းတွေက တွေ့တိုင်း နှုတ်ဆက်လည်း သူ ဘာမှမသိနိုင်ပြီ

မို့ ဇဝေဇဝါ ပြုံးပြရုံမှလွဲပြီး တခြား မတတ်နိုင်တော့သည့်
ဘဝမျိုးပင်။

“ကဲ . . . သိပ်လည်း ခေါင်းရွပ်ခံမတွေ့ပါနဲ့တော့
နေရယ်။ ဆရာဝန်ပြောထားသလိုပဲ တစ်နေ့ နေ သတိရ
လာမယ့်အချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်စောင့်ကြတာပေါ့။ ဟို
ရှေ့ဆို ကွေ့ရှတော့မှာနော်”

သက်လျာစကားကြောင့် သူ ရှားရှားပါးပါး ပြုံးဖြစ်
သွားသည်။

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

သက်လျာကို မကြာခဏလာခေါ်နေကျ လိုက်ပို့
နေကျဖြစ်သည့်အပြင် မေသွင်တို့နှင့်လာနေကျမို့ ဒီလမ်း ဒီ
ခရီးကိုတော့ သူသိပါသည်။

“တီ”

လမ်းသွယ်ထဲ ချိုးကွေ့ဝင်ရမှာမို့ သူ ကားဟွန်းတီး
လိုက်သည်။

“နေ ရှေ့မှာ လူ”

သက်လျာရဲ့ အော်သံနဲ့အတူ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ
သည့် ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကြောင့် သူ အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်
လိုက်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ပြေးလာသော လူရိပ်က ဘာရယ်ကြောင့်
မသိ ကားနားအရောက် ပုံခနဲ ဓမ္မလဲကျသွားတော့၏။ သူ
အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားမိတာကြောင့် ငြိမ်သက်ဆွဲအနေဆဲမှာ
သက်လျာက စတီယာရင်ပေါ်မှ သူ့လက်ကို တစ်ချက်အုပ်
မိုးဆုပ်ကိုင်ကာ အားပေးရင်း...

"ဘာမှမဖြစ်ဘူး နေ။ စိတ်အေးအေးထား။
သက်လျာ သွားကြည့်ပေးမယ်"

ဟု ဆိုကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားလေတော့၏။

"ညီမလေး... ညီမလေး"

ခြေထောက်မှာ ဖိနှပ်မပါ။ အင်္ကျီက မြင်မကောင်း
အောင် စုတ်ပြနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးတွေရွှဲနစ်ကာ
လဲကျနေသော မိန်းကလေးကို သက်လျာ ဆွဲထူပေးလိုက်
သည်။

တင်ပါးလောက်ထိ ရှည်သော ဆံနွယ်တစ်ထွေး
ကြီးက ဖရိုဖရဲ ပြေလျော့ကျသည့်ကြားထဲမှ အားယူ မော
ကြည့်လာသော မျက်နှာလေးက သနားစဖွယ်။

ရှည်လျားကော့ပျံနေသော မျက်တောင်ရှည်တို့မှာ
ဈေးလား။ မျက်ရည်လား။ မကွဲပြားသည် အရည်ကြည်တချို့
ခိုတွယ်လျက်။

အို... သူမ ပါးပေါ်မှာ လက်ဝါးရာ အနီစင်းကြီးက
ထင်းလို့ပါလား။

နဂိုမို့ဖောင်းနေသော ပါးပြင်ကလေးက ပိုလို့ပင်
ယောင်အမ်းနေရှာလေသည်။ သန္တာရောင် နီစွေးနေသော
နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးသည်လည်း ကြောက်ရွံ့ အားငယ်ခြင်း
ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာလေသည်။

သူမလေးကိုကြည့်ပြီး သက်လျာရင်ထဲ နင့်အောင်
တရုကာသက်သွားမိလေတော့၏။

ရှုပ်ကလေး လှပချောမွေ့သလောက် နွမ်းပါး စုတ်
ချာသော အဝတ်အစားနှင့် ချွေးသံတရွှဲရွဲ ပြေးလာသော

သူမရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသွားမိ
၏။

“ညီမ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ရင်းမှ ခေါ်ခေါ်လေးကို သွက်သွက်
ခါအောင် ယမ်းလိုက်ပုံက ပကတိ ရိုးသားဖြူစင်စွာ၊ ထို့
နောက် သက်လျာကို မော့ကြည့်ပြီး . . .

“မိခိုင် . . . မိခိုင်ကို ကယ်ပါဦး မမရယ်။ မိခိုင်
နောက်မှာ သူတို့တွေ လိုက်လာကြသလားမသိဘူး”

ဟု ဗလုံးဗထွေးပြောလာသောကြောင့် သက်လျာ
သူမ ပြေးလာရာ လမ်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆိတ်ငြိမ်
ရပ်ကွက်ကြီးရဲ့ လမ်းမကျယ်ဘက်မှာ လူသွားလူလာ ရှင်း
လင်းလျက်။

ဒီရပ်ကွက်မှာ သက်လျာ နေလာတာ နှစ်အတော်
ကြာခဲ့ပါပြီ။ သူမလေးကိုတော့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးချေ။

“သူတို့ . . . သူတို့ဆိုတာက”

“မိခိုင်ရဲ့ အိမ်ရှင်တွေပါ။ သူတို့က မိခိုင်ကိုတွေ့ရင်

“ထောင်ထဲပို့မယ်တဲ့။ မိခိုင် သူရိုးမဟုတ်ဘူး။ လူသတ်သမား
လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မိခိုင်ကို ကယ်ပါ မမရယ်။ မိခိုင်ကို
သူက စော်ကားဖို့ ကြိုးစားလို့ ကာကွယ်မိတာပါ။ မိခိုင် ပြော
တာကို ယုံပါရင်”

ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်လည်း အား
ကိုးရာမို့ မိခိုင် အတင်းစွတ်ပြီး အကူအညီတောင်းနေမိ
သည်။

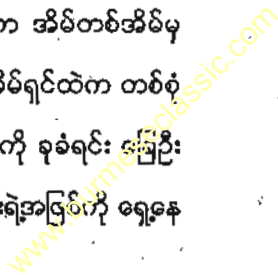
လှပနူးညံ့သော သူမမျက်ဝန်းတွေမှာ သနား
ကရုဏာရိပ်တွေ တွေ့လိုက်ရတော့ မိခိုင် အားတက်လိုက်
သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ဘယ်လိုပြောရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

ဒီလောက်ဆို သက်လျာ သဘောပေါက်သွားပြီ။

သူမလေးဟာ ဒီရပ်ကွက်ထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှ

အိမ်ဖော်တစ်ယောက်သာဖြစ်ရမည်။ အိမ်ရှင်ထဲက တစ်စုံ
တစ်ယောက်က ယုတ်မာဖို့ကြံစည်တာကို ခုခံရင်း ခြေဦး
စာညှိရာပြေးလာခဲ့ပုံရသော မိန်းကလေးရဲ့အဖြစ်ကို ရှေ့နေ

တစ်ယောက်ပီပီ နားလည်သွားမိကာ . . .

“ကဲ . . . အဲဒါတွေ ခနာက်မှပြော အခု မမအိမ်ကို လိုက်ခဲ့ ဟုတ်ပြီလား။ ဘာမှမကြောက်နဲ့။ အမှန်တရား အတိုင်းဖြစ်စေရမယ်။ တရားဥပဒေဆိုတာရှိတယ်”

တရားဥပဒေဆိုသောစကားကြောင့် မိခိုင် ကတ္တရာ လမ်းမထက် လဲနေရာမှ မထနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းဝိုင်းလည် သွားရသည်။

“မိခိုင် . . . မိခိုင် သူ့ကို ခက်ရင်းနဲ့ ထိုးခဲ့မိတာ ထောင်ကျမှာလားဟင်”

သက်လျာ မျက်စုံပင့်သွားရ၏။

“သူ သေသွားပြီလား”

မိခိုင် ခေါင်းကို ခါးယမ်းပြရင်း . . .

“ဟင့်အင်း . . . လက်မောင်းကို ထိသွားတာပါ။

မသေပါဘူး”

“တော်သေးတာပေါ့။ အဲဒါဆို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။

လာ . . . ကားပေါ်တက်။ မမအိမ်က ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ”

မိခိုင် ရှေ့ဆက်ပြေးရာ မြေမရှိတော့သလို စိတ် လျှော့လိုက်ပြီမို့ သူမ ခေါ်ရာနောက်သို့သာ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ သူမ ပုံစံက သနားကြင်နာပြီး အရာရာကို သမာသမတ်ကျကျ တွေးခေါ်ဆုံးဖြတ်ပေးမည့် ပုံမျိုးပင်။

“လာ . . . ထ မမလက်ကို တွဲလိုက်”

ဖြူဝင်းနဖတ်နေသော သူမ လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲ ကိုင်မိတယ်ဆိုရင်ပဲ မိခိုင်ရင်ထဲ နွေးမြဲသော လှုံ့မြုံ့တစ်ရပ် စီးဝင်ကူးစက်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမ ခေါ်ဆောင်ရာ ကားပေါ်သို့ တက်မည်အပြု

“သူ . . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးနော် သက်လျာ”

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့်

မိခိုင် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားမိသည်။

တစ်လောကလုံးမှာ တစ်မျိုးတည်းသာရှိနိုင်ပြီး မှားလောက်စရာမရှိသော ဤအသံရှင်ကား မည်သူနည်း။

ချိုမြဲလိုက်လှဲပြီး ဩဇာအာဏာအပြည့်အဝပါသော အသံ နှိုး . . .

တစ်သက်လုံး မိခင် ကိုးစားယုံကြည်ပြီး အလေး အနက်နာခံခဲ့ရသော အသံ ...

ရှေ့ခန်း ကားမောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်နေသူမိမိ မိခင် လှမ်းကြည့်မိစဉ်မှာတော့ ...

ရင်ထဲမှာ ငလျင်တစ်ခုဖြစ်ပေါ်သွားသလို၊ မိခင် နင်းထားမိသော မဟာပထဝီမြေကြီး သွက်သွက်ခါ လည် ထွက်သွားသလားပင် ထင်မှတ်လိုက်ရတော့၏။

“ကို... ကိုလတ်”

ဆည်းလည်းခတ်သံ၏ ညင်သာခြင်းမျိုးနှင့် သံ လိုက်၏ဆွဲငင်ခြင်းမျိုး ပေါင်းစပ်ထားသော ကရုဏာသက် ဖွယ် တိုးတိုးဟုန်ဟုန်အသံလေးကြောင့် သူ ခေါင်းဝှဲကြည့် လိုက်မိသည်။

မျက်ဝန်းရွံ့ရွံ့လေးတွေက ဝိုင်းစက်နေပြီး ထိုမျက် ဝန်းအကြည့်တွေထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုတွေ ရာထောင် မကရှိနေတာ အတိုင်းသာမြင်လိုက်ရတာကြောင့် သူအံ့ဩ သွားမိ၏။

သူမကို သူ မသိတာလည်း အမှန်ပင်။

ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးသွားရ သည်။

ဘာကြောင့်များလဲ။

“ကိုလတ်... ကိုလတ် ဟုတ်တယ်မှတ်လားဟင်”

သူ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်တော့

သူမ မျက်နှာလေးက ရုတ်ခြည်း ညှိုးရော်နွမ်းလျသွား၏။

“ညီမလေးက နေ့ကို သိလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်။ သူ ကိုလတ်မဟုတ်လား ဟင်”

သက်လျာ နားလည်ရခက်စွာ သူမကို ကြည့်လိုက် မိ၏။ နေ့နာမည်က နေလကျိာ ဆိုပေမယ့် ကိုလတ်လို့ ဘယ်သူမှမခေါ်တာလည်း အမှန်ဖြစ်သည်။

“သူက ညီမလေးက သိတဲ့သူ မဟုတ်လောက်ဘူး ထင်တယ်။ သူ့နာမည်က နေလကျိာတဲ့”

“ရှင်”

မိခိုင် ဝမ်းနည်းရမလို့၊ ဝမ်းသာရမလို့ ဖြစ်သွားရ
သည်။

ကိုလတ်မှ ကိုလတ် အစစ်ပါ။

ဒီမျက်ဝန်းတွေက ဘာကိုမှ မသိနားမလည်သလို
ကြောင်စိစိဖြစ်နေတာတစ်ခုကလွဲရင် အသံတွေ၊ အကြည့်
တွေက ကိုလတ်မှ ကိုလတ်ပါလို့ ဝန်ခံနေသလိုပင်။

နေလကျာဆိုတဲ့နာမည် အသစ်အဆန်းတစ်ခုက
လွဲရင် သူဟာ ကိုလတ် ဆိုတာ မိခိုင် အသိဆုံးပါ။

“လောကမှာ လူတူမရှား၊ နာမည်တူ မရှားပါ ညီမ
ရယ်။ ကဲ . . . ကဲ . . . ကားပေါ်တက်”

မိခိုင် သူမ စကားအတိုင်း ယောင်ချာချာ ကားပေါ်
တက်ထိုင်ရပေမယ့် သူ့ထံမှ အကြည့်တို့ကို မလွှဲဖယ်မိ
သေးချေ။

လူတူမရှားဆိုတာ ကြားဖူးပါတယ်။

ဒီလောက်တောင် တူနိုင်လွန်းတာတော့။

အို . . . မိခိုင်တို့ ဧရကျော်ရွာသစ်တစ်ရွာလုံး၊

တံကောင်းရွာသစ်တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူတွေပဲတွေတွေ
တိုလတ်ဆိုတာ မှတ်မိကြမှာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုလတ်က သေဆုံးခဲ့ပြီပဲ။ သူ့ကို ကိုလတ်

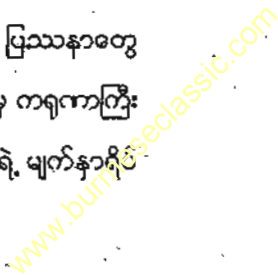
အဖြစ် မိခိုင် ဘာလို့ရှူးသွင်မိုက်မဲစွာ စွပ်စွဲချင်တာလဲ။

“ညီမ . . . ဒီအကျီလေး ဝတ်ထားလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်”

ပန်းသားဝင်းဝင်းလေးတွေပေါ်ကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေ
စွာသည့် ငယ်ငယ်ချောချော မိန်းကလေးဟာ ခုန အသက်
လှပပြေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးကို မေ့လျော့ကာ ကြွေကွဲ
ဆိုနှင့်ကာ လွမ်းမောဖွယ်ကောင်းသော အကြည့်မျိုးနှင့်
နောက်ကြည့်မှန်ကန်နေ နေ့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်
လျှင် သက်လျာရင်ထဲ သဝန်တို့သွားမိသလိုပင် ဖြစ်ရလေ
သည်။

မိခိုင်ကတော့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ပြဿနာတွေ
ထက်လာနိုင်သည့် အခြေအနေတွေကြားထဲမှ ကရုဏာကြီး
စွာ ကယ်တင်ခဲ့လေသော ကျေးဇူးရှင် မမရဲ့ မျက်နှာရှိပုံ

မျက်နှာကဲကိုပင် ဂရုမထားမိဘဲ ကိုလတ်နှင့် တစ်ထောရာ တည်းတူသည့် နေလကျာကိုသာ တရှိုက်မက်မက်အကြည့် ပျားနှင့် ဝေးမောတ၊ သနေမိ၏။

ကားလေးက အဆင်သင့် ဖွင့်ထားသော ခြံကျယ် ကြီးတစ်ခုထဲသို့ ရျိုးကွေ့ဝင်ရောက်သွားပြီး ပန်းနုရောင်နှစ် ထပ်တိုက်ကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရင်လိုက်တော့မှ မိခိုင် ပစ္စုပ္ပန်ကို သတိဝင်လာရသည်။

“ဆင်း... ညီမလေး။ ဒါ မမတို့အိမ်ပဲ”

မိခိုင် အရပ်ကလေးတစ်ရပ်လို ကားပေါ်က ဆင်း လိုက်တာကို သူက အသေအချာ ကြည့်နေသည်။ သူ့ နှုတ် ခမ်းတွေကို စူးစိုက်ဝေးရင်း...

“မိခိုင်” ဟု ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လေတော့ မလားရယ်လို့ ထင်မှတ်မျှော်လင့်မိကာ မိခိုင် ပြုံးပြလိုက်မိ ၏။

အမှတ်မထင် ပြုံးလိုက်သော သူ့မ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး လေးကို ကြည့်ပြီး သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတာကြောင့်

ပြုံးပြလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ အေးသွားသလိုလို နွေးသွား သလိုလို။

“နေ အထဲဝင်ဦးလေ”

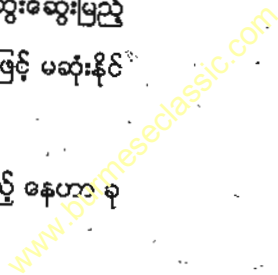
သက်လျာအသံက စိတ်ကူး အိပ်မက်တစ်ခုမှာ မျီဝေပျောပါတော့မလို ဖြစ်သွားသည့် သူ့ကို ပြန်လည်ဆွဲယူ ခေါ်ဝင်လိုက်သလိုပင်။

ကြည့်စမ်း... သူ့လက်ဖျားတွေဟာ အေးစက်လို့ ရင်တွေ တအားကို ရန်နေတာပါလား မိန်းကလေးရယ်။

ကိုယ်က မင်းပြောတဲ့ ကိုလတ် မဟုတ်ပေမယ့် တိုသိုစိတ်ထဲမှာ မင်းမျက်ဝန်းတွေကို တရင်းတနီးကြီးကို ခံ စားနေရပါတယ်။

ခုမှစတွေ့ကြတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သက်လျာ တို့တောင် ဂရုမစိုက်ကြဘဲ အပြန်အလှန် ဆွေးဆွေးမြည် မြည်ကြည့်ပြီး မျက်ဝန်းစကားတွေ ဆိုနေတာဖြင့် မဆိုးနိုင် အောင်ပါလား။

အမြဲလို ဝေးရီကြောင်စီနေတတ်သည့် နေဟာ ခု

တော့ သူမလေးကို ကရုဏာသက်တာလိုလို၊ ခင်မင်နှစ်လို တာလိုလို ဘာမှန်းမသိသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ပြုလို့ ရယ်။

ကံကြမ္မာရယ်။

ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

သက်လျာ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိက်ရင်း သူမ ကိုယ် သူမ မိခိုင် မိခိုင် ဟု ထည့်ပြောတတ်သော ကောင် မလေး၏ အေးစက်စက် လက်ဖဝါးလေးကို တင်းတင်းဆုပ် ကာ အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟော . . . သမီး ပြန်လာပြီ။ ဣားသံကြားတယ်။ ဟင်းအိုးတူးမှာစိုးတာနဲ့ ထွက်မကြည့်တာ။ သားလည်း ပါ တာကိုး။ ဒါနဲ့ သူလေးက”

မေမေက သက်လျာဘေးမှာ ကုပ်ကုပ်လေးပါလာ သည့် မိခိုင်ကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩမေးလေ၏။

“နောက်မှ ရှင်းပြမယ် မေမေ။ ခုတော့ သူ့ကို ရေ အေးအေးလေးတစ်ခွက်နဲ့ မေမေ့သည်းခြေဆေးလေး နည်း

နည်း တိုက်ရအောင်”

“အေး . . . အေး . . . ရမယ် သမီး”

ဆုပ်ညှစ်ခြေမုခ်ထားရသည့် ပန်းပွင့်လေးလို နှမ်း ပျော့ညှိုးရော်နေသည့် သူမ၏ပုံစံလေးကို ကြည့်ကာ ဘာ မှန်းညာမှန်းမသိသေးသော မေမေကပင် စိတ်ပူပန်စိုးရိမ် ဟန်နှင့် နှလုံးသည်းခြေဆေးနှင့် ရေတစ်ခွက်ကို အပြေး ကလေး သွားယူပေးလေသည်။

“သောက်လိုက် သမီး။ သောက်လိုက်ရင် ရင်တုန် တာ၊ ခေါင်းမူးတာတွေ ကောင်းတယ်။ မေးက အဝင်မဆိုး ပါဘူး။ ရှိချိုမွှေးမွှေးလေးပါ”

မိခိုင်ကို သမီးဟု ကြင်ကြင်နာနာခေါ်ပြီး ကလေး ဝေါက်စလေးလို တယုတယ ချောမော့ ဆေးတိုက်သော အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ဖြူဖွေးဖောင်းအိနေသော မျက်နှာကို မော့ ကြည့်ကာ မိခိုင် လေးစားကြည်ညိုသွားမိ၏။

သနပ်ခါး ဖွေးဖွေးပူနံ့ပူနံ့နှင့် နက်ပြောင်နေသော ဆံပင်တွေကို သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့ထားသော သူမ ပုံစံက

အင်မတန် ကျက်သရေရှိကာ လှပတင့်တယ်နေသည်။

သူမတို့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံတွေက အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်လှကာ တစ်ဖက်သားအပေါ် ဂရုစိုက်ပုံကလည်း အမြတ်တနိုး အားကိုးချင်ဖွယ်တည်း။

သူမတို့ နှစ်ယောက်သာ မိခိုင်ရဲ့ အမေနှင့်အစ်မရင်းသားဆို မည်မျှကောင်းလိုက်မလဲလို့တွေးပြီး မိခိုင် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ မျက်ရည်လေးပင်လည်လာရ၏။

“သား . . . နေ မမခင်ရော သက်သာရဲ့လားကွယ်၊ ဟိုနေ့က သွေးတွေတက်နေလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . အခုတော့ သက်သာသွားပါပြီ အန်တီ”

“သားလည်း ဝေလီ သွားနေတာ အတော်ကြာ သားနော်၊ အသားတွေတောင် ညှိလာသလိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပင်လယ်လေကြောင့်ထင်တယ်”
ပင်လယ်ဆိုသော စကားကြောင့် မိခိုင် ဆတ်ခနဲ

ခေါင်းမောကြည့်လိုက်မိသည်။

ကိုလတ်က ပင်လယ်မှာမွေးပြီး ပင်လယ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ပေမယ့် နဂိုဖြူဝင်းသော အသားက တစ်စက်ကလေးမှ ညိုမသွား။ နေပူလျှင် ရဲသွားတာကလည်း ဝေပျံသာ။

သူ့မျက်နှာကိုခိုးကြည့်ပြီး မိခိုင် ကိုလတ်အကြောင်း တွေးမိပြန်ပါသည်။

ကိုလတ် ဆယ်တန်းနှစ်က ဆူယူတုန်း ရိုက်ထားသည့်ဓာတ်ပုံလေးသာ သူတွေ့ရင် သိပ်အံ့သြသွားမှာပဲ။

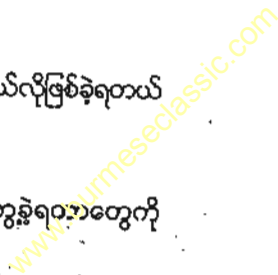
ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ပုံက ဟိုအိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ဒုက္ခပါပဲ . . . အဲဒီမှာ မိခိုင်ကို ကိုလတ်ပေးထားသည့်အမှတ်တရပစ္စည်းတရားတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

မိခိုင်တောင် ကံကောင်းလို့ ဘဝမပျက်ခဲ့ရတာဘဲလေ။

“ကဲ . . . ညီမလေး ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မမတို့ကို ပြောပြပါဦး”

မိခိုင် ဟိုအိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို

တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ အားလုံး စုတ်တသပ် သပ်နှင့် စိတ်မကောင်းတွေ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဒါ . . . သက်သက် အနိုင်ကျင့်ဖော်ကားတာပဲ”

သက်လျာ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ဒေါ်ရီရီ ရှိကလည်း ရင်ဘတ်ဖိ၊ ဘုရားတလျက် . . .

“နေဦး . . . သမီးရဲ့ အိမ်ရှင်ဆိုတာ ဒီရင်ကွက်ထဲ မှာပဲလား။ သမီး သက်လျာတို့နဲ့လမ်းထိပ်မှာတွေ့ခဲ့တာဆို တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြန်ပါတ် နစ်ဆယ့်တစ်ကပါ”

“အို . . . ဒီနောက်က လမ်းသွယ်ထဲကပဲ”

ဒေါ်ရီရီရဲ့ သမီးဖြစ်သူကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မေမေ။ ဒီကိစ္စမှာ သမီးတို့ အလွန်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငြီးတော့ သူက အခရာပဲလေ”

“အခုလောက်ဆို သူတို့ ဒီကလေးကို ရှာချင်ရှာနေ ကြမှာ”

“မိခိုင်ကို အဲဒီအိမ် ပြန်မပို့ပါနဲ့ မမရယ်။ ပြန်သွား ရင် သူတို့ မိခိုင်ကို သတ်ကြမှာ”

မျက်ရည်စတွေ တလိမ့်လိမ့် ကြွဆင်းကျလာ ကာ ရှိုက်ကြီးတဝင် ဝိုယိုတောင်းပန်နေသော သူမကို ကြည့် ကာ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

သူ ဘယ်လိုဝင်ပြီး နှစ်သိမ့်ပေးရမုန်းလည်းမသိ။

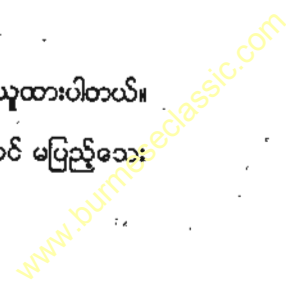
သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တရင်းတနီး ဆက်ဆံလိုက်လို့ သူ့အပေါ် သက်လျာတို့ မိသားစု အမြင် စောင်းသွားမှာလည်း မလိုလားချေ။

“ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည် မဟုတ်

ဘူး။ ငြီးတော့ မမတို့ကလည်း ညီမကို အတင်းပြန်မပို့ပါဘူး။ အဲဒီအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှေ့လျှောက် အရွှပ်အရင်းကင်း အောင်တော့ စီစဉ်ဖို့လိုတယ်”

“မိခိုင်အခေါ်က သုံးလစာ ငွေကြိုယူထားပါတယ်။

မိခိုင် အဲဒီအိမ်ကို ရောက်တာ တစ်လတောင် မပြည့်သေး ဘူး”

“ဒီအတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့။ ကိုယ့်ကို နှိပ်စက် တဲ့အိမ်မှာ ဘာလို့နေရမှာလဲ”

“ခု . . . ခုလောက်ဆို ပွဲစား ဒေါ်ပုကတစ်ဆင့် ရွာ ကို စုံစမ်းခိုင်းနေလောက်ပြီ။ မိခိုင် မပြန်ရင်လည်း ဒေါ်လေး ကို ပြဿနာရှာနေမှာ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟင်”

ခေါင်းလေးငဲ့ကာ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငင်လျက်ရှိ သော သူမကိုကြည့်ရင်း ဆံနွယ်ရည်တွေ မည်းနက်ဖြာဝေ နေသည့် သူမ ခေါင်းလေးကို ဖွဖွထိတွေ့ပွတ်သပ်ကာ ချော မော့ပေးလိုစိတ်က သူ့ရင်မှာ ထူးဆန်းစွာဖြစ်တည်လာရ၏။

သူ့စိတ်ကို သူ့အုံ့ဩသလို ဖြစ်နေစဉ် . . .

“သက်လျာ သူ့ကို ခေါ်ထားမယ်။ နေရော ဘယ် လို သဘောရလဲဟင်”

ဟူသော မေးသံကြောင့် . . .

“သက်လျာ သဘောပါ”

ဟု သူ့ဖြေလိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ သူမက သူ့ကို မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာလေသည်။

ထိုမျက်ဝန်းမှ အဓိပ္ပာယ်တွေကိုတော့ သူ နား မလည်။ နားလည်ခဲ့ရင်တောင် ဘာမှမမှတ်မိတာမို့ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောချင်မိသည်။ သူမကို သိခဲ့ဖူးသလား ပြန် စဉ်းစားတော့လည်း ခေါင်းကိုက်လာသည်။

“သက်လျာ . . . အန်တီ ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦး မယ်”

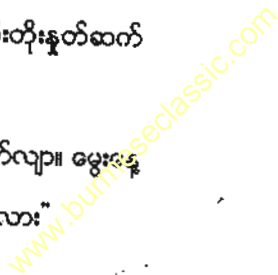
“အေး . . . ကောင်းပြီ သား။ ခင်နဲ့သွင့်ကိုပြော လိုက်ဦး အန်တီနောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့မယ် လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ သက်လျာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး နေရာမှ ထလိုက်သည်။

သူမကိုတော့ အကြည့်နှင့်သာ တီးတိုးနှုတ်ဆက် လိုက်ပါသည်။

“ရပါတယ် လိုက်မပို့ပါနဲ့တော့ သက်လျာ။ မွေးနေ့ ခုလည်း သက်လျာ ပင်ပန်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နေလည်း အေးဆေးနားဦး။ သိပ် ပြီး အိပ်ရေးပျက်မခံနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

သက်လျာ စကားကြောင့် သူ့က. ကလေး တစ်ယောက်လို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း တစ်ခုခုပြောချင်နေဟန်နှင့် ကြည့်နေတာမို့ . . . .

“နေ . . . ဘာပြောချင်လို့လဲဟင်”

“ဟို . . . ဟိုတစ်ယောက်ကိစ္စ သက်လျာ ဘယ်လို စီစဉ်မလဲသိချင်လို့”

သက်လျာ လက်ပိုက်ခေါင်းငဲ့ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် ဆံပင်တွေကို ပခုံးနောက် သိမ်းဖို့လိုက်ရင်း . . .

“နေက စိုးရိမ်လို့လား။ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်။

သက်လျာက အမှန်တရားကို လေးစားကိုးကွယ်တဲ့သူပါ။ ကိုယ့်ရှေ့မှာ မတရားတာမြင်ရင် ဒီအတိုင်း ကြည့်နေတတ်တဲ့လူ မဟုတ်သလို ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ရှောင်လွှဲသွားတတ်တဲ့လူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒီတော့ နေ စိတ်ချလက်ချ ယုံထားလိုက်ပါနော်။ မိခိုင်လေး ဘာမှမဖြစ်စေရ

ဘူး”

သူ ပကတိ အရိုးစိတ်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိသည်။

သက်လျာကတော့ သူ့ကို ဘယ်လို နားလည်မှုလွှဲသွားသည်မသိ။

စုချိန်မှာ သူ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်သေးပါ။

သူမ အန္တရာယ်ကင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲလေ။

ဒါဟာ ဘာအရောင်မှမပါတဲ့ အဖြူထည် စေတနာ သက်သက်သာဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သူမှ သိဖို့လည်း မလိုတာမို့။

အခန်း (၆)

မမသက်လျာဟာ မိခိုင်ကို ဆင်းရဲဒုက္ခတွင်းကနေ ကယ်တင်ဖို့ လူ့ဇယာင်ဖန်ဆင်းပြီး ရောက်လာတဲ့ နတ်သမီး တစ်ပါးလို့တောင် ထင်မှတ်ချင်စရာပါ။

မိခိုင်ကို ပြန်တွေ့တာနဲ့ အစိမ်းလိုက်ဝါးစားတော့ မတတ် ကြိုတင်ကြံရွယ်ထားပုံရသော ဒေါ်ဖိုးစိုးဌေးတို့ မိသားစုမှာ ကားအကောင်းစားကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ပါလာသော လှပရဲရင့်သည့် မမသက်လျာကြောင့် ဘာပြော

ရမှန်းမသိ ရှိန်ကုန်ကြတော့၏။

ကိုယ့်ထက်နိမ့်ပါးသော အားငယ်သူကိုသာ ဖိနှိပ် စော်ကားရဲသော ဒေါ်ဖိုးစိုးဌေးတို့ သားအမိတစ်တွေမှာ သူ တို့ထက် ပိုမိုအဆင့်အတန်းမြင့်သူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည့် အခါမှာတော့ အားလုံးအဆိပ်မရှိတော့သည့် မြွေတွေလို ပင်။

ဒါပေမဲ့ မိခိုင်ကိုတော့ အမျက်ဒေါသတွေ ပြေပုံမရ။

“ဟင် . . . အိမ်က ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကောင်မ။ ညည်း ပြန်လာသေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ငါ့သားကို သွေး ထွက်သံပျံ့ဖြစ်အောင် လုပ်သွားတာ ကျေနပ်မယ်များ ထင် နေသလား။ လာခဲ့စမ်း . . . ညည်းကို အရှေ့ခွံဆုပ်ပစ်ချင်နေ တာ ကြာပြီ”

“သူ့ကို လက်ဖျားနဲ့တောင် ထိဖို့မကြိုးစားပါနဲ့ အန်တီ။ ဒါ ငါ့အိမ်က အလုပ်သမားပဲဆိုပြီး လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရတဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်မျိုး ကျင့်သုံးလို့မရပါဘူး။

သူ့ကိုနာကျင်ထိခိုက်အောင်လုပ်ရင် တရားဥပဒေ

အရ အပြစ်ပေးအရေးယူရလိမ့်မယ်”

မိခိုင်ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ် ဝင်ရပ်ရင်း ခပ်
ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်သော သက်လျာကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်စိုး
စိုးဌေး မျက်နှာက ဆတ်ခနဲ မှဲကျသွားကာ . . .

“ဒီကိစ္စက ညည်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ငါက သူ့ကို
သုံးလစာ ကြိုပေးပြီး ငှားထားတဲ့အိမ်ရှင်၊ သူ့မှာ အပြစ်ရှိလို့
ဆုံးမ မလို့”

“ဒီအရွယ်က ရိုက်နှက်ဆုံးမရမယ့်အရွယ် မဟုတ်
ဘူး အန်တီ၊ ပြီးတော့ မိခိုင်က အန်တီနဲ့ သွေးသားတော်စပ်
တာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အို . . . ဘာတွေလားပြောနေတာလဲ။ သူ့ကို
တောကနေ ငါ့ကိုယ်တိုင်ခေါ်လာတာ။ သူ့အဒေါ်ကိုယ်တိုင်
ငါ့ကို စိတ်ချလက်ချ အပ်လိုက်တာ။ ရချိန်မှာ ငါ့က သူ့ရဲ့
အုပ်ထိန်းသူပဲ”

သက်လျာ နောက်ကျောမှာ ခပ်ကွယ်ကွယ်ရပ်
ရင်း ကြောက်စိတ်နှင့် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသော မိခိုင်

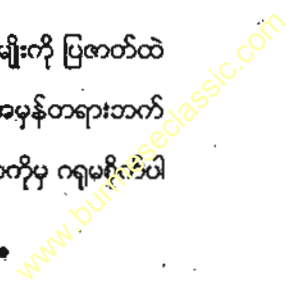
ကို လှည့်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိင်္ဂံမိသည်။

“သူ့အဒေါ်က အန်တီကို မလိမ္မာတာရှိရင် ဆုံးမပါ
လို့ မှာကောင်းမှာပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မတရားသဖြင့် အနိုင်
ကျင့် နှိပ်စက်ကြပါ။ ကိုယ့်လက်စုပ်ထဲရေရို့ သွန်လိုသွန်
မှောက်လိုမှောက်လုပ်ကြပါလို့တော့ မှာမယ်မထင်ဘူး”

သက်လျာ စကားအဆုံး ဒေါ်စိုးစိုးဌေးရဲ့ တေးတစ်
ဖက်တစ်ချက်မှာ ရပ်နေသော ဇာနည်စိုးနှင့် ကြည့်ပြာစိုး၏
မျက်နှာတွေက အံ့မှိုင်းပြာနှမ်းသွားတော့သည်။

“ညည်းက ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ပြောနေတာလဲ။ ဟဲ့ . .
မိခိုင် . . . ညည်း ဘယ်တွေ လျှောက်သွားပြီး အားကိုးရှာလာ
တာလဲဟင်။ ရွပ်ရွပ်ယှက်ယှက်လာမလုပ်နဲ့နော်။ ဖုန်းတစ်
ချက် ကောက်ဆက်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးဒုက္ခရောက်သွား
မယ်။ ဘာမှတ်နေလဲ”

“အဲလို ခပ်တုံးတုံးခြိမ်းခြောက်မှုမျိုးကို ပြဇာတ်ထဲ
မှာ သွားသုံးပါ အန်တီ။ ကျွန်မကတော့ အမှန်တရားဘက်
ကရပ်တည်မယ့် ရှေ့နေတစ်ယောက်မို့ ဘာကိုမှ ဂရုမရှိလိမ့်ပါ

သူ့ ဒီတိစ္ဆာကို တရားရုံးတော်မှာ ဖြေရှင်းကြစတမ်းဆိုရင် လည်း မိခိုင်ဘက်က ရပ်တည်ကာကွယ်ဖို့ အသင့်ပါပဲ”

သက်လျာစကားကို တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နားထောင်နေကြသော ဇာနည်စိုးတို့ မောင်နှမမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကာ . . .

“ပြီးခဲ့တာတွေ ထားလိုက်ပါတော့ မေမေရာ။ အလကား ဘာမဟုတ်တဲ့ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ကိစ္စနဲ့ အားလုံးသိက္ခာကျစရာတွေဖြစ်ကုန်မယ်။ သားတို့ ပစ္စည်းတွေလည်း ဘာမှပါသွားတာမှ မဟုတ်ဘာ”

ဇာနည်စိုးစကားကြောင့် မိခိုင် သက်လျာကို အားကိုးတကြီး မျက်ဝန်းများနှင့် မော့ကြည့်လာလေသည်။ သူမ မိခိုင်လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း နှစ်သိမ့်လိုက်၏။

“အို . . . ပါပါ၊ မပါပါ မှတ်လောက် သားလောစွာ အောင်တော့ ဆုံးမရမှာပဲ။ ဒီက မိန်းကလေးကိုလည်း အန်တီ ရှင်းရှင်းပဲပြောပါရစေ။ မိခိုင်က အန်တီအိမ်က ပစ္စည်းတွေ စိုးဖို့ကြိုးစားတဲ့ သူပါ။ ဒီလို အကျင့်စာရိတ္တ ရှိ

ယွင်းနေတဲ့သူကို ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရင် ပိုပြီး ဆိုးလာမှာမို့” သက်လျာ သူမစကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ လက်ကာပြလိုက်သည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့လုပ်ပြီး ဣန္ဒြေဆယ်ကာ ပြောနေသော ဒေါ်စိုးစိုးဌေး မျက်နှာက နီရင့်ရှုံ့တွ သွားသည်။

“ကျွန်မ ပြောတာ လက်ခံပါ။ မိခိုင်က ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်ချင်တော့ဘူး”

“ဒါတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူက လစာ ကြိုယူပြီး သား”

ကြည်ပြာစိုးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒီအတွက် ယူထားတဲ့ လစာကို ကျွန်မ ပြန်အမ်းပျဲမယ်”

ဒေါ်စိုးစိုးဌေး မျက်နှာက အတန်ငယ် ကျေနပ်သွားသယောင်ရှိပေမယ့် ပါးစပ်နားရောက်လုဆဲဆဲ ထမင်းလုပ်ကို ပုတ်ချစ်ထားရှသော ဇာနည်စိုးက ရူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေဆဲပင်။

“ဟာ . . . ဒီလို လက်ပြောင်းယူသွားလို့ရမလားဗျ။
တော်ကြာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ့ဖြစ်လာရင် လူသိရှင်ကြား
ငှားထားတဲ့အိမ်ရှင်ပဲ အမှုပတ်မှာ”

“ကျွန်မကလည်း စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင် လွှဲ
ယူမှာပါပဲ။ သူ့မိသားစုကိုရော ဖွဲ့စားကိုရော အသိပေး
အကြောင်းကြားပြီးလုပ်မှာ။ အဲဒီအတွက် ဒီက ဘာမှပူစရာ
မလိုဘူး”

“ကဲပါ . . . မေမေရယ် ရှုပ်ပါတယ်။ မြန်မြန်သာ
ထည့်လိုက်ပါ။ ဒီလိုအကျင့်မကောင်းတဲ့ အိမ်ဖော်မျိုး ဘာ
လုပ်ဖို့ထားမှာလဲ။ ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ စိတ်ဓာတ်က
အောက်တန်းကျနေတာ။ မသိတဲ့ လူတွေကတော့ သနား
ကြမှာပေါ့”

ကြည်ပြာစိုးက မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ပြောရင်း ထိုနေရာမှ ထွက်
သွားသည်။

ဒေါ်စိုးစိုးဌေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ
ချပစ်ရင်း . . .

“ကောင်းပြီလေ။ ပိုက်ဆံအမ်းနိုင်ရင် ခေါ်သွားပေါ့”
ဟုဆို၏။

အနည်စိုးကတော့ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မျက်လုံးများ
နှင့် မိမိကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လျက် တောက်တစ်ချက်
ခေါက်လေသည်။

မိမိ သိပ်ပြီးကရမစိုက်၊ ကြောက်လည်း မကြောက်
တော့ပါ။

ကိစ္စအားလုံး ရှင်းလင်းသွားပြီမို့ မိမိ အခန်းလေး
ထဲဝင်ကာ ပစ္စည်းပစ္စလေးတွေယူပြီး မမသက်လျာနှင့် ပျော်
ရွှင်စွာ ပြန်လိုက်လာခဲ့တော့၏။

တော်သေးရဲ့
မိမိ တန်ဖိုးထားရသည့် အမှတ်တရပစ္စည်း
ကလေးတွေ ပြန်ရပေလို့။

အဲဒီအတွက် မမသက်လျာကို မိမိ တစ်သက်
လုံး ကျေးဇူးတင်နေရတော့မှာပါ။

အခန်း (၇)

“မမ . . . မမကို မိခိုင် ကန်တော့ပါတယ်။ မမက မိခိုင်ရဲ့ ဘဝကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့သူပါ”

ဆိုဖာပေါ်မှ ကြမ်းပြင်သို့ဆင်းကာ ပုဆစ်လေး တုတ်လျက် ဦးချကန်တော့နေသော မိခိုင်ကို ကြည့်ကာ သူမ ဘာပြောရမှန်းပင်မသိ။

ဖေဖေနှင့်မေမေကို ကန်တော့နေတုန်းကတော့ သူမပြုံးပြီး ဝေးနေခဲ့မိသေးတယ်။

ကိုယ့်အလှည့်ကျမှ တစ်ခါမှလည်း ကန်တော့မခံ ဘူးတာဖို့ မနေတတ် မထိုင်တတ်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

“ဟယ် . . . မဟုတ်တာ။ ထပါ မိခိုင်ရယ်။ မမက မင်းကို ကူညီထိုက်လို့ ကူညီခွင့်ရခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်။ သမီးကိုယ်တိုင်က စိတ် ကောင်းရှိတဲ့ သူတော်ကောင်းလေးဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်ကို ကူညီစေတင်မမယ့်သူနဲ့ တွေ့ရတာပဲ”

မမသက်လျာတို့ သားအမိရဲ့ ဖြူစင်အေးချမ်းလှ သော ကရုဏာမျက်ဝန်းတွေကို တစ်လှည့်စီဝေးကြည့်ရင်း မိခိုင် အဖေ့ကို သတိရလာကာ မျက်ရည်ကျမိ၏။

“ဘာလို ငိုရပြန်တာလဲ။ မမ ပြောထားတယ်လေ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုတာ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့တဲ့အဆုံး ထွက်ပေါက်မရှိတော့လို့ ကျရတာ။ ရွုံးနိမ့်ခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ ခုချိန်ကပဲပြီး မိခိုင်စိတ်ထဲမှာ နောက်နေတွေ နောက်နှစ်တွေ အတွက် သတ္တိတွေ၊ ခွန်အားတွေ ထည့်ထား။ ဘယ်တော့မှ မျက်ရည်မကျတော့နဲ့။ အခု မိခိုင် စဉ်းစားရမှာက သယ်သွား

www.burmeseclassic.com

မလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ။ မိခိုင် အဒေါ်ရှိတဲ့ ရွာကို ပြန်ချင်တယ် ဆိုလည်း မမလိုက်ပို့ပေးမယ်”

ပေါက်ခနဲ ကြွေဆင်းကျလာသည့် မျက်ရည် တစ်စကို လက်ခုံနှင့် အဆုံးသတ် ပွတ်သုတ်ရင်း မိခိုင် ခေါင်း ခါလိုက်၏။

“မိခိုင် ရွာတော့ မပြန်ချင်ဘူး မမ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မိခိုင် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ပါရစေ။ ဘာမဆို မိခိုင် လုပ်ပါ့မယ်။ မမ ကျေးဇူးက မိခိုင်အပေါ်မှာ ဆင်လို့မကုန်အောင် များနေပါ ပြီ။ နော် . . . ကြီးပေ။ မိခိုင်ကို ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးပါ”

ဦးတိုးဝေနှင့် ဒေါ်ရီရီချိုမှာ သနားစဖွယ် ကလေးမ ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုယ်စိန့်ကိမ်ကြလေသည်။

“သမီး သက်လျာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဦးတိုးဝေက သမီးဖြစ်သူကို မေးဆတ်ပြရင်း လှမ်း မေးလိုက်၏။ သက်လျာမှာ ကိုယ်တိုင် စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းမို့ မျက်နှာလွှဲ ရှောင်ဖယ်မနေသာတော့သည့်အဆုံး . . .

“အိမ်မှာက ဖြူမတို့ ဒေါ်ညွန့်တို့ရှိနေတော့ မိခိုင်

ကို တခြားအိမ်တစ်အိမ်ပို့ဖို့ စဉ်းစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပျိုရွယ်လေးတစ်ယောက်တည်း ဟိုဟို ဒီဒီတွေ လျှောက် တွေးပြီးစိတ်မချတာနဲ့ ဘယ်လိုစီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ သက်လျာ မစဉ်းစားရသေးပါဘူး ဖေဖေ”

“ကဲပါလေ . . . ကလေးက သမီးကိုလည်း အားကိုး ဝင်တွယ်နေတာတယ်။ ဒီမှာပဲ ထားလိုက်ပါ။ ဖြူမတို့က အိမ်မှုကိစ္စလုပ်နေရတော့ မိခိုင်လေးကို သမီး တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်လို သဘောထားပြီး အနားမှာခေါ်ထားလို့ရတာ ပေါ့။ အင်း . . . ဒီကလေးမနဲ့ ရှေးဘဝက ရေစက်ပါခဲ့တယ်ပဲ ဆိုရမလားမသိဘူး။ သူ ရွာမပြန်ချင်ဘူးဆိုတော့ ဒီမှာပဲ နေခွင့်ပြုလိုက်ပါ သမီးရယ်”

ကြားဝင် အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သော ကြီးမေကို ကြည့်ပြီး မိခိုင် ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားရကာ ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

“ဒါနဲ့ ကလေးမရဲ့ မိဘတွေကိုရော အကြောင်း ကြားပြီးပြီလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့... ပွဲစားဒေါ်ပုက မိခိုင်နဲ့ တစ်ရွာတည်း သားဆိုတော့ သူကတစ်ဆင့် အကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်။ နောက်မှ သင့်တော်ရာ အလုပ်ကလေး စီစဉ်ပေးလိုက်ပေါ့။ သမီးကရော ဘယ်နှတန်းအထိ စာသင်ဖူးလဲ”

“မိခိုင် ကိုးတန်းအောင်ပါတယ် ဘဘ။ ဆယ်တန်း တက်မယ့်နှစ်မှာ အဖေဆုံးသွားလို့ ဆက်မတက်လိုက်ရပါဘူး”

“သမီးမှာ အမေရှိသေးလား”

“အမေက မိခိုင်ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားတာပါ။ ရွာမှာ အဖေ့ညီမ ဒေါ်လေးနဲ့ နေတာပါ”

“ဪ... ဖြစ်ရလေကွယ်။ ဓမ္မေချင်း မောင်နှမလည်း မရှိဘူးပေါ့”

မိခိုင် ခေါင်းကိုသာတွင်တွင် ခါရင်း ပြန်ဖြေနေရသည်။

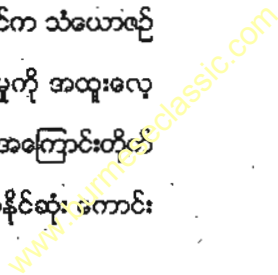
“ကိုးတန်းတောင်အောင်ပြီးမှ ကျောင်းမနေရောဘူး။ နှမမြောစရာကွယ်။ ဒါနဲ့ သမီးအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီတုန်း”

ဘဘအလှည့်ပြီးတော့ ကြီးမေက ထပ်မေးပြန်သည်။

“မိခိုင် လာမယ့်တန်းစူးလဆို နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီကြီးမေ”

“အင်း... သမီးထက် လေးနှစ်ကျော်ကျော် လောက်ကို ငယ်တာပဲ။ အစ်ကိုရေ ရီတို့တော့ သမီးတစ်ယောက် ကောက်ရပြီ ထင်ရဲ့”

“တစ်သက်လုံးနေရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ဒီမယ် သမီး ဒီအိမ်မှာနေရင် လိမ်လိမ်မာမာနေ။ ဘဘတို့ကို ဖိလာလိုသဘောထား။ ဘဘတို့သမီးကိုယ်တိုင်က သံယောဇဉ် ဖြစ်မိတယ်ဆိုတော့ သမီးရဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကို အထူးလှေ့လာစရာတောင်လိုမယ် မထင်ဘူး။ ဒီတော့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်သရွေ့ နေထိုင်ရမယ့်အချိန်မှာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကောင်း

ကောင်းမွန်မွန်မွန်နေပါလို့ ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘဘ”

“လာ . . . မိခိုင်၊ မိခိုင် နေဖို့အခန်း မမ လိုက်ပြ
မယ်။ အခန်းကို ဖြူမနဲ့အတူ ရှင်းလိုက်ပေါ့။ တစ်ယောက်
တည်း ပျင်းရင် ဖြူမကို ဒီအခန်းမှာ ခေါ်ထားချင်လည်း
ရတယ်။ အခန်းက အကျယ်ကြီးပါ”

မမသက်လျာက မိခိုင်ကို ခေါ်လာပြီး အခန်းလိုက်
ပြပေးသည်။

အဝတ်အစားထည့်သည့် ဝီရီ မှန်တင်ခုံအနိမ့်
လေးနှင့် စာရေးစားပွဲလို စားပွဲပုံလေးသာရှိသော အခန်းက
သိပ်မကျယ်လှပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါ။ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်
သာတွဲရက်ပါရှိပြီး တံခါးလော့(စ်)တွေကလည်း ကောင်း
ကောင်းမွန်မွန်ပဲမို့ မလုံခြုံစရာလည်း ဘာမှမရှိချေ။

ကျေးဇူးတင်တာထက်ပိုသော ခံစားမှုနှင့်အတူ
သူမကိုသာ မိခိုင် အဝေးသားကြည့်နေမိ၏။

“ဘာမှအားနာစရာမလိုဘူး။ ဒီအိမ်မှာနေရင် လုပ်

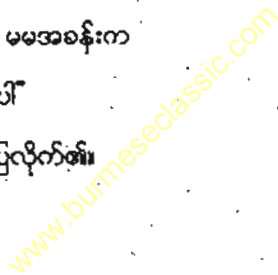
စရာရှိတာ ဝိုင်းလုပ်၊ စားစရာရှိလည်း ယူစား။ မိခိုင်က စည်း
နဲ့တမ်းနဲ့ နေတတ်မယ့်ပုံလေးပါ။ မေမေက တစ်ခါတလေ
ဖောင်းတွေ ဘာတွေဝင်ချက်တတ်တယ်။ အဲဒါ မိခိုင် ဝင်ကူ
လိုက်သိလား။ လူကြီးဆိုတော့ နေထိုင်မကောင်းတာတွေ
ဘာတွေလည်း ဖြစ်တတ်တာပေါ့။ မေမေက ဘုရားပန်းလဲ
ထားတွေ၊ ခြံထဲက ပန်းတွေစူးတာတွေဆို ကိုယ်တိုင် လုပ်
တယ်။ မိခိုင် ကြည့်ကျက်ပြီး ကူပေါ့နော်”

မမသက်လျာက မိခိုင် ခေါင်းလေးကို ဖွဖွပုတ်ရင်း
ကြိုတင်မှာကြားနေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . စိတ်ချပါ မမ။ မိခိုင်က ဘာမှမလုပ်
ဘဲ ဒီအတိုင်းမနေတတ်တဲ့ လူဆိုတော့၊ ကြီးမေကို အစစ
အရာအရာ ကူညီမှာပါ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ ကဲ . . . မမလည်း အပ်ထား
အဲ့ အမှုတွဲတစ်ခုဖတ်ရဦးမှာမို့ သွားဦးမယ်။ မမအခန်းက
အပေါ်ထပ်မှာ။ နောက်တော့ မိခိုင် သိလာမှာပါ”

မိခိုင်ပြုံးရင်း ခေါင်းလေးသာ ညိတ်ပြလိုက်၏။

မမသက်လျာက ရှေ့နေမလေးဆိုတော့ သူ နေ
လကျာတရော သာအလုပ်လုပ်ပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားမိစဉ်
သတိရတမ်းတခြင်းက ရင်မှာဖြစ်တည်လာသည်။

ဪ... ကိုလတ်ရယ်။

ကိုလတ်နဲ့သိပ်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံဆည်း

စေဖို့ ကံကြမ္မာက မိမိကို စေညွှန်လိုက်ပြန်ပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဘဝချင်းက မိုးနဲ့မြေ ရွေ့နဲ့သံပွင့်လိုပါပဲ။

သူက မိမိနဲ့ ကွာခြားလွန်းတဲ့ ဘဝ တစ်ခုမှာ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုမြင်တိုင်း အလွမ်းဖြေခွင့်လေး
တော့ ရပါဟယ်လေ။

အခန်း (၈)

သူ အိပ်ရာနိုးနိုးချင်း ညက အိပ်မက်အကြောင်းကို
ပြန်မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။

အိပ်မက်က ယခင်တုန်းကအတိုင်း လှိုင်းသံ
လေသံတွေက တုန်းတုန်း ဆူညံနေသော ပင်လယ်ကမ်းစပ်
တစ်ခုမှာ သူ ရောက်ရှိပြေးလွှားနေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအိပ်မက်ကို သူ မကြာခင်က မြင်မက်တတ်တာ
မို့ အလွတ်ရနေပြီဖြစ်ပေမယ့် ယခုလိုမျိုးမဟုတ်တာ ခဏ

ရာသည်။

အိပ်မက်ဆိုတာ မသိစိတ်မှာ ငြိတွယ်ဝင်စားနေ သည့်အကြောင်းအရာကို အိပ်စက်ချိန်မှာ ပြန်ပြင်ပေောင် လေသလားဟူသော ထင်မှတ်စွဲလမ်းစိတ်နှင့် အိပ်မက်တွေ ထဲက မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုသိန်းနီးမျှော်လင့်ကာ ပင်လယ် ကမ်းခြေရှိသော ဒေသတွေကို ခရီးထွက်သည်။

အတိတ်ကို ပြန်သတိရဖို့ သဲလွန်စက ထိုနေရာ တွေမှာ ရှိလိုမည်ဟု စိတ်ကထင်နေတာကြောင့် သူ လျှောက်သွားနေခြင်းဟာ သိပ်တော့ ယုတ္တိမရှိလှချေ။

အခုလည်း သူ အိပ်မက် မက်ပြန်ပြီ။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက်က ပင်လယ်လှိုင်းတွေကြားမှ သူ့ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ် ရင်း ပြေးလာသည်။

သူ့အနီးသို့ ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ထိုကလေး မလေးက သက်လျှာ ခေါ်ထားသည့် မိခိုင် ဖြစ်သွား၏။ မိခိုင် က သူ့ကိုတွေ့စကအတိုင်း ကိုလတ်ဟုခေါ်ကာ လည်ပင်းကို

သိုင်းဖက်တွဲဆိုထားစဉ် မေသွင်ရောက်လာပြီး သူ့ကို အတင်း ပြန်ဆွဲခေါ်သည်။

မိခိုင်နှင့် မေသွင် သူ့ကို တစ်ဖက်ဆီ ဆွဲခေါ်နေ တုန်း သူ အိပ်မက်က လန့်နိုးသွားခြင်းဖြစ်၏။

သူ့စိတ်က မိခိုင်ကို စွဲလမ်းပြီး အိပ်မက်ထဲထည့် မက်နေမိပြီထင်သည်။

သူ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံလေးကို ယူလိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ နေလကျိာ ဟူသော သူဟာ အဖြူ အစိမ်းကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ သူ့ကို သိုင်းဖက်လျက် ပြုံးရွှင်ရယ်မောနေကြတာ မေသွင် ဟု သူခေါ်သော မေမေ ဒေါ်သွင်ခက်ဝေနှင့် မေခင်ဟု ခေါ် သော မေမေ့အစ်မ ဒေါ်ခင်မြတ်မေ တို့ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုပုံထဲ မှ သူ့ရုပ်သွင် သူ့အပြုံးဟာ အင်မတန် တောက်ပလင်းလက် တာ မိမိကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ယူမော်ကြားနေဟန် အပြည့်ရှိလေ သည်။

ခုကျတော့ သူတို့ဖို့ မပြုံးတတ်တော့သလို မပြုံး
ဖြစ်သလောက်ကို အေးစက်ထုံထိုင်းနေမိလေသည်။ သူ
အတိတ်နဲ့သူ့ကိုယ်တာ အစဉ်သဖြင့် သဟဇာတမဖြစ်ဘဲ
နေနေရခြင်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှလည်း
မတတ်နိုင်။

မိခင်ဆိုသော ကောင်မလေးရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ
ပြည့်ဝထက်သန်သော မျက်ဝန်းအကြည့်တွေနှင့် ရင်းနှီး
လှိုက်လှဲသော ခေါ်သံက သူ့အာရုံထဲမှာ တဝဲလည်လည်
ရှိဆဲ။

ဘာကြောင့်များလဲ။

“သား... နေ သားရေ”

သူ နာရီကို တစ်ချက်ဝဲကြည့်လိုက်တော့ မနက်
ကိုးနာရီခွဲဆိုတာကို ညွှန်ပြနေသည်။

ပုံမှန် အိပ်ရာထချိန်ထက် နောက်ကျလျှင် စိုးရိမ်ပူ
ပန်စွာ လာနှိုးတတ်တာ မေခင် အကျင့်ပင်ဖြစ်သည်။

မေခင်က အမေရင်းဖြစ်တဲ့ မေသွင်နှင့်ထပ်တူ သူ

ပေါ် ချစ်တာချင်း အတူတူဆိုလျှင် နည်းနည်းတော့ ပိုကဲကာ
ဂရုစိုက်၍ စည်းစနစ်လေးတွေသုံးကာ ချုပ်ခြယ်လိုသူဖြစ်ရာ
အိပ်ချိန်၊ အစာစားချိန်ကစပြီး တိဇ္ဇိကြည့်တာ၊ စာဖတ်တာ
ကိုပင် အချိန်ကန့်သတ်လျက် စည်းကမ်းထုတ်ပြန်ထားလေ
သည်။

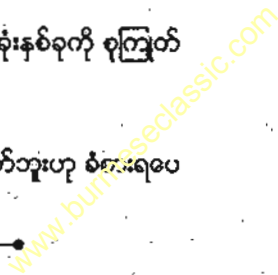
“သား... အိပ်ရာက နိုးပြီလား။ မေခင် ဝင်ခဲ့မယ်
နော်”

ကောားအဆုံး မေခင်က သူ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ
အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ကြည့်... ဒီကလေးဟာ မေခင် ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ
အိပ်ရာက နိုးနေတာကို မထဘဲ အပျင်းထူ ဖိပ်ယူနေတာ
ကိုး။ ဒီမနက် သားကြိုက်တဲ့ နန်းကြီးသုပ်လုပ်ထားတယ်
သားရဲ့။ ကဲ... မျက်နှာသွားသစ်တော့”

သူ အိပ်ရာမှ ထလာရင်း မျက်ခုံးနှစ်ခုကို စုကြွတ်
ကာ စဉ်းစားလာမိသည်။

နန်းကြီးသုပ်ကို သူ သိပ်မကြိုက်ဘူးဟု စံကားရပေ

မယ့် မေခင်နှင့် မေသွင်က သူ့အကြိုက်ဟုဆိုကာ မကြာခင် ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။

အလားတူပင် သူ့ မကြိုက်သော ဆိတ်သားနှစ်ပါး ပြောင်းဖူးကြော်၊ ပြည်ကြီးငါးသုပ် စတာတွေကို သား သိပ်ကြိုက်တဲ့ ဟင်းပေါ့ဟုဆိုကာ သူတို့ မစားဘဲ အထူးတလည် စိမ့်ချက်ပြုတ်ကာ ကျွေးမွေးတတ်သေး၏။

သူ့ အတိတ်မေ့သွားတာနှင့် နဂိုက ခုံမင်နှစ်သက်သော အရာတွေပါ မကြိုက်ရလောင်အောင် ပြောင်းလဲကုန်တာတော့ မဖြစ်နိုင်။

တစ်ခါကဆိုလျှင် အိမ်မှာ ငါးသလောက်ပေါင်းချက်၍ ယူစားမိစဉ်ကဆိုလျှင် မေခင်က မျက်လုံးပြူးလျက်

“ဟဲ့ ... သား ... သားက ငါးသလောက်ပေါင်းကို အရိုးတွေများပြီး အနံ့လို့ မကြိုက်ဘူးဆို။ ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ယူစားရတာလဲ”

ဟု အလန့်တကြားထအော်ဖူးသည်။

အဲသည်တုန်းက သူလည်း ကယောင်ကတမ်းနှင့်

“ဟုတ်လား မေခင်။ သား မသိတော့ဘူး” ဟု ခြေကာစားချင်စဖွယ်မွှေးကြိုင်နေသော ငါးသလောက်ပေါင်းကို ဆက်စားရကောင်းနိုး၊ မစားရကောင်းနိုး ချီတိုချီတိုဖြစ်ရဖူးလေသည်။

“သားရေ မျက်နှာသစ်တာ ကြာလှချည်လားကွယ်”

“ဟုတ် ... ပြီးပြီ မေခင်”

မေခင်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး သူမပါဘဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်ဆင်းမသွား။ တစ်ပါတည်း စောင့်ခေါ်လေ့ရှိတာကြောင့် သူ အတွေးစဖြတ်ကာ ကပျာကယာ မျက်နှာသစ်ရ၏။

သူထွက်လာတော့ မေခင်က မျက်နှာသုတ်ပဝါကို လျက် အသင့်စောင့်ကာ သူ့ကို ဘာမှမလုပ်တတ်၊ မကိုင်တတ်သည့် ကလေးတစ်ယောက်သဖွယ် ရေသုတ်ပေးလေသည်။

“ရပါတယ် မေခင်ရာ။ သားဘာသာ သုတ်ပါးသံ”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ သားရယ်။ သားသုတ်ရင် ဆံပင်

မှာ ရေတွေကျန်လွန်းလို့”

တာမှမတတ်သာသည့်အဆုံး သူက အရပ်မြင့်
မြင့်မားမားကြီးကို မေခင် မိအောင် ခပ်ကိုင်းကိုင်း နေပေး
လိုက်ရပါသည်။

မေခင်က သူ့စိတ်တိုင်းကျ သုတ်ပေးပြီးမှ အောက်
ထပ် ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းဖို့ပြင်တော့၏။ ထမင်းစားခန်းသို့
ရောက်လေလျှင် . . .

“ဟယ် . . . ကြည့်စမ်း သွင်း၊ ညည်းက ကျုပ်တို့ကို
မစောင့်ဘဲ စားတော့မလို့ပေါ့လေ ဟုတ်လား”

ဟင်းချိုတစ်ဖွန်း ခပ်သောက်မိသော မေသွင်မှာ
မေခင်အော်သံကြီးကြောင့် လန့်ကာ ဖွီးခနဲ သီးသွားရတော့
သည်။

“အဟွတ် . . . ဟွတ် . . . မမ တကယ်အကျင့်မှတ်
တယ်။ ဒီမှာ သွင် လည်ချောင်းစပ်သွားပြီ။ အဟွတ် . . .
ဟင်းခါးလေး တစ်ဖွန်း မြည်းမိတာကို အော်လိုက်တာ”

မေသွင်က မေခင်ကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ မတော့

မနပ်ပြန်ပြောတော့ မေခင်ဟာ အပျိုကြီးပီပီ ဘုရားကျကျ
စကားမျိုးတွေ ပြန်ပြောပါတော့သည်။

“သိမလားအေး . . . ညည်းက ဟင်းချိုကို တရှူး
ရှူး ခပ်သောက်နေတော့ ကျုပ်တို့ တူဝရီးကိုမစောင့်ဘဲ
စားပြီထင်တာပေါ့။ မြည်းတာလည်း ကျုပ်တို့လာမှ အေး
အေးဆေးဆေး မြည်းခိုင်းပါလား။ ခုတော့ အလုပ်ရိုးစားတာ
ကျနေတာပဲ”

မေခင်အကြောင်းသိတဲ့ မေသွင်က တာမှထပ်
မပြောတော့ဘဲ မသိဟန်ဆောင်ကာ အသင့်ပြင်ထားတဲ့ နန်း
ကြီးသုပ်ကို ကြက်သားဖတ်များများနှင့်နယ်ကာ ပန်းကန်
တွေထဲသို့ လိုက်ထည့်ပေးနေတော့၏။

အိမ်မှာက အလုပ်သမားရယ်လို့မရှိ။

ထမင်းဟင်းချက်တာ မေခင်တာဝန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲ
မှာ လှည်းကျင်းသန့်ရှင်းတာ၊ ပန်းပင်တွေပြုစုတာကို
မေသွင်က တာဝန်ယူထားသည်။

အဝတ်လျှော်တာတော့ တစ်ပတ်တစ်ခါ အိမ်လာ

လျှော်သူ ငှားပြီးလျှော်စေသည်။

မေခင်က မေသွင့်ထက် အသန့်အပြန်ပို ကြိုက်ကာ ဇီဝာလည်း ကြောင်တတ်တာမို့ တော်ရုံအလုပ်သမားတွေလည်း စိတ်တိုင်းကျမည်မထင်ပါ။

မေခင်က အသက်ငါးဆယ်ဆိုပေမယ့် အစိတ်သုံးဆယ်လောက်ကို နုပျိုဖျတ်လက်ကာ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိနေဆဲမို့ သူ့လက် သူ့ခြေလုပ်ရမှ သဘောကျတတ်သူပင်။ မေသွင့်ကတော့ လှလှပပလေးဝတ် ကြော့ကြော့ရွရွလေး နေတတ်ကာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သလောက် အိမ်မှုကိစ္စတွေကျတော့ ပျင်းတတ်ပါသည်။

“ဟဲ့ . . . နည်းနည်း ပေါ့နေသလားလို့”

“မမ ပြင်ထားပေးတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ သွင်က နယ်ရှုံနယ်တာ”

“အဲဒါဆိုလည်း စားကောင်းအောင် အငန်ထပ်ထည့်ပေါ့ဟယ်။ တကတည်း လျှာမပါဘူးလား မသိဘူး။

ငါက ဒါဆိုဒါပဲ။ နည်းနည်းမှ အားမစိုက်ချင်ဘူး”

“မပေါ့ပါဘူး မေခင်ရဲ့ အတော်ပါပဲ။ မေခင်က သွေးတိုးရှိတော့ အငန်နဲ့လည်း မတည့်ပါဘူး။ တော်ပြီ မေသွင် ထပ်မပြင်နဲ့တော့”

“အေး . . . မေသွင်လည်း စားရတာ အတော်ပါပဲ”

မေခင်က မေသွင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းရွယ်ရင်း သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ . . .

“စားကောင်းရဲ့လား သား”

ဟု ဂရုတစိုက် မေးပါသည်။

“ကောင်းတာပေါ့ မေခင်ရဲ့။ မေခင်လက်ရာပဲဟာ”

သူက မေခင်အကြိုက်ပြောပေးလျှင် မေသွင်က စာလေးပေါက်စလို စူပုပ်ပွသွားကာ . . .

“နေနော် . . . ဒါ မေသွင်လက်နဲ့ နယ်ပြီး သုပ်ထားတာ”

ဟု ပြောကာ ကြံဖန်အမှတ်ယူနေပြန်ပါသည်။

“ဟွန်း . . . လာပြီးတပ်သပ်နေတယ်။ သူ့မျှား ပြင်

ပေးတဲ့ဟာကို လာပြီး”

မေခင်က ရှုံ့မဲ့လျက် မကြားတကြားဆိုနေသေးသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆုံလိုက်တိုင်း မခံရင်အောင် ပြောကြဆိုကြနှင့် တစ်ခုခုဖြစ်လျှင်တော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သည်းသည်းလှုပ် စိုးရိမ်ပူပန် တတ်ကြသော သူတို့အကျင့်ကလည်း ရယ်မော အံ့ဩဖွယ်ပင် ကောင်းနေသေးတော့၏။

“သားကို မေသွင် မေးရဦးမယ်”

မေသွင့်စကားကြောင့် သူ့ရော မေခင်ပါ စားသောက်နေရင်းမှ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

“မေးလေ မေသွင်”

“ဪ . . . တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ သက်လျာနဲ့ ကိစ္စပါ”

“သက်လျာကိစ္စ! သက်လျာက ဘာဖြစ်လို့လဲ မေသွင်”

“သက်လျာက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဘာမှ မဖြစ်လို့လဲ မေသွင်တို့ မျက်နှာပူရတာ”

မေသွင့် စကားကြောင့် သူ နားရှုပ်သွားမိ၏။

မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် မေခင်ထံလှမ်းကြည့်တော့ မေခင်က နန်းကြီးသုတ်ဝါးရင်း ပရုံးတစ်ချက်တွန့်ပြသည်။

ဟာ . . . မေသွင်တို့ မေခင်တို့က ဘာအထာတွေလဲ။ သူ အခုထိ ဘာမှကို အဓိပ္ပာယ်နားမလည်။ သဘောမပေါက်သေးတာကြောင့် သူမတို့ မျက်နှာတွေကိုသာ တစ်လှည့်စီ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“စကားကို ကလေးနားလည်အောင် ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ မိသွင်ရယ်။ ငါ သိပြီးသားလူတောင် မျက်စိလည်သွားတယ်”

မေခင်က စိတ်မရှည်။ ဒေါသဖြစ်လျှင် မေသွင့်ကို မိသွင်၊ သွင်ခက် စသဖြင့် ခပ်ရင့်ရင့်ခေါ်ပြီး ပြောချပစ်တတ်လေသည်။

“ပြောမှာပါ မမရယ်။ မမတို့ တူဝရီးလဲ ဘာတွေ

လောနေကြတာလဲ။ ဒီလို သားရေ . . . သားနဲ့ သက်လျာကို လူကြီးချင်း ပြောဆိုထားတဲ့ ကိစ္စလေ”

“အဲဒါပဲ . . . အဲဒါပဲ . . . ဒီကိစ္စလေးပြောဖို့ကို ပတ်ချာလည်နေတယ်”

မေခင်က မေးတာပေါ့ပေါ့၊ လက်တကာကာနှင့် မဲ့ ကာချွဲကာ ဝင်ပြောနေသောကြောင့် မေသွင် တစ်ဖက်လှည့် ပြီး သက်ပြင်းကျိတ်ရှိက်တာလည်း သူ့မြင်လိုက်ရ၏။ မေခင် က စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်ပြီး . . .

“လိုရင်း ပြောရရင်တော့ကွယ်။ သားကို သက်လျာ နဲ့ တရားဝင်စေ့စပ်မယ်။ သိပ်မကြာတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးမယ် အဲဒါပဲ။ သားက ဒီကိစ္စကို သွေး အေးနေတော့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ သက်လျာကို မေခင်တို့တ အားနာ သနားကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ သားကလည်း နည်းနည်းပါးပါး ပရိပို့(စ်)လေး၊ အင်ထရီလေး ဝင်ထားစေ ချင်တယ်။ ဒါမှ ဒီကိစ္စက အသက်ဝင်ပီပြင်လာမှာပေါ့”

ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း စက်သေနတ်ပစ်သလို

တရစပ်ကြီး အသက်မရှူ။ သက်ပြင်းမချစ်တမ်းကို ပြောသွား တာဖြစ်၏။

မေခင်အသံ လေယူလေသိမ်းက မေသွင်လို အိ ညောင်ညက်လေပြည်ထိုးကလေးမဟုတ်။ ဒါက ဒီလိုရှိ တယ်။ ဒီအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ တစ်သွေးတစ်သံ အမိန့် အာဏာပါနေသည်။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်ရင်း မေသွင်မျက်နှာ ကို လှမ်းကြည့်တော့ နန်းကြီးသုပ် ပန်းကန်ထဲမှာ တဒေါက် ဒေါက် မေ့နောက်ဖြတ်တောက်နေသည့် ဇွန်းကိုချကာ သူ့ ဘက်က အဖြေစကားကို ငုံ့လင့်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

“အဲဒါက ပြောရခက်နေတယ် မေသွင်”

“ဟဲ့ . . . ဘာကို ပြောရခက်တာလဲ။ သားက သက်လျာကို ငြင်းစရာ ဘာအကြောင်းရှိနေလို့လဲ ဖြစ်စမ်း၊ ပြောစမ်း။ အဲလို ငုံ့ပစ်ကြီးလုပ်မနေနဲ့”

မေခင်အလောတကြီး အမေးစကားက သူ့ကို ဝိုင်း

စိတ်ကျဉ်းကျပ်စေကာ ဖြေရခက်စေလေသည်။ သို့ပေမယ့် မဖြေလို့လည်း ပြီးမှာမဟုတ်။

ဒီကိစ္စကို သူ အင်းအဲလုပ် ရွေးချင်ယောင်ဆောင်ထားတာကြာပြီမို့ ဆက်ပြီး အချိန်ဆွဲလို့ မဖြစ်တော့ပြီ။

“သား သူ့ကို ဘယ်လိုမှချစ်လို့မရဘူး မေခင်”

“ဟဲ့ ... ခြောက် ... ဒုက္ခပါပဲ။ ခုထက်ထိ ဒီစကားက ပြောနေတုန်းပဲ။ သွင် ... ညည်းသားကို ပြောဦး။ မမှတော့ မမှတ်မိတာတွေ အသာထား။ ဒီလောက်အချိန်တွေ ကြာမှတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်သင့်နေပါပြီ။ မချစ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိတာကို”

မချစ်ဘူး။ ချစ်တယ်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက်ပေးလို့ရတဲ့ အရာမဟုတ်လေတော့ သူ ဘယ်လိုပြန်လည် ချေပရမှန်းမသိချေ။

“သားရယ် သက်လျာက သားကို နားလည်မှု အပေးနိုင်ဆုံးနဲ့ သားဘဝအတွက် အသင့်တော်ဆုံး။ အလိုက်ဖက်ဆုံး မိန်းကလေးပါ။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူ

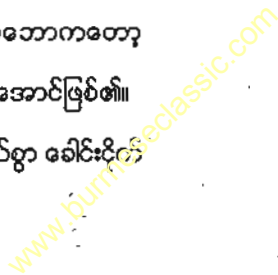
မို့ သားကို စောင့်နေနိုင်တာ။ တခြားမိန်းကလေးတွေဆို ငါ့ကိုတောင် အမှတ်မရတော့တာဘဲဆိုပြီး သံယောဇဉ်ပြတ် သွားကြမှာ။ သူကတော့ သားအပေါ်မှာ ဟိုတုန်းကအတိုင်း အပြောင်းမလဲ တွယ်တာနေဆဲပဲ”

“အို . . . ညည်း . . . အဲလိုလေပျော့ကလေးနဲ့ လုပ်နေလို့ သားက အင်းမလုပ်၊ အဲမလုပ် ဖြစ်နေတာ။ ဒီမယ် . . . သား မေခင် ပြောတာကို နားထောင်၊ သား သက်လျာကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်။ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ် စူးထဲမထည့်နဲ့ . . . ဒါပဲ။ ဟိုဒီခရီးထွက်မယ် အကြောင်းပြပြီး ရှောင်သွားတာတွေလည်း မလုပ်နဲ့တော့။ မေခင်တို့ ကြားထဲ တ မျက်နှာပူရတယ်”

စကားအဆုံး မေခင်က ကော်ဖီလက်ကျန်ကို တောက်သောက်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

မျက်ချင်းထထွက်သွားသည့် သဘောကတော့ နောက်ထပ် ဘာစကားမှ အထွန့်မတတ်နိုင်အောင်ဖြစ်၏။

သူ ထိုနေရာမှာပဲ စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ခေါင်းငိုက်

စိတ်ကျသွားမိသည်။

ဒီအိမ်မှာ မေခင်သဘော၊ မေခင်သြဇာသာ တစ်
သမတ်တည်း တည်တံ့ခဲ့ရတာမို့ မေသွင့်ကိုလည်း အားကိုး
တကြီး စစ်ကူတောင်းမနေချင်တော့ . . .

“သားရယ် မေခင်စိတ်ကိုလည်း နားလည်ရက်နဲ့၊
ဘာမှ မဆန့်ကျင်ပါနဲ့တော့နော်”

မေသွင်က ကြီးတော်လုပ်သူနဲ့ သားဖြစ်သူကြား
ပဋိပက္ခတွေ့ မဖြစ်စေလိုတာမို့ ဈေးပြည်အေးဝင်လုပ်နေ
သည်။

သူကတော့ ကိုယ့်ရှေ့ရေးကိုပင် တွေးရခက်စွာ
သက်ပြင်းရှိုက်မိ၏။

သက်လျာနှင့် သူ့ကို ဘာကြောင့် အလောတကြီး
လက်ထပ်စေချင်သလဲဆိုသည် မေးခွန်းက ရင်ထဲမှာ တစ်
လည်လည်။

သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

အခန်း (၉)

“ဖြူမပြောတာတွေ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောရဘူး
နော်”

အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြောပြီးတိုင်း မျက်ခုံး
တလေး စုကြုံးတံ့ပြီး လက်လေးတခါခါလှုပ်ကာ ထိုသို့မှာ
ကြားတတ်သော ဖြူမကို ကြည့်ပြီး မိခိုင် ပြုံးလိုက်မိ၏။

ဖြူမက နာမည်နှင့်လိုက်အောင် ဖြူဖြူအစ်အစ်
နှင့် ရျစ်စရာခင်စရာကောင်းသော ကောင်မလေးဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့အတွား ဒေါ်ညွန့် စကားနည်းသလောက် သူက စကားကို ရေပက်မဝင် ခေါ်၍အော်၍ မကြားနိုင်လောက်အောင် ဗလစ် ဆန်ပြောတတ်သူမို့ ဒီအိမ် ဒီမိသားစုအကြောင်းတွေကို မသိချင်မှအဆုံး ကြားရတတ်ပါသည်။

ယခုလည်း မမသက်လျာ အခန်းထဲက လျှော်ရ မည့် အဝတ်ခြင်းတောင်း ဝင်ယူရင်း စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား သော စုံတွဲဓာတ်ပုံလေးကို မြင်ခဲ့ရာမှစကာ . . .

“အမယ်လေး . . . အဲဒီပုံကိုတော့ ဘာအကြောင်း နဲ့မှ သွားမထီ မကိုင်လေနဲ့။ မမသက်လျာ စိတ်ဆိုး ဒေါသ ထွက်တာကို မြင်ဖူးသွားလိမ့်မယ်”

အကြောင်းအရာတစ်ခုကို စိတ်ဝင်စားအောင် မဲ့ ကာရွဲကာ၊ မျက်လုံးပြူးကာ၊ သည်းထိတ်ရင်ဖိုပုံစံတွေ သူမို့ လုပ်ပြတတ်ပါသည်။ ဖြူမ ပြောပြီဆိုလျှင် မိခိုင်တောင် မျက်လုံးအဝိုင်းသား လိုက်ငေးရတတ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖြူမရယ်။ အဲဒီပုံက ဘယ်လောက် အရေးကြီးလို့လဲ”

“နင်တို့ ငါတို့အတွက်တော့ အရေးမကြီးဘူးပေါ့ မိခိုင်ရယ်။ မမသက်လျာအတွက်ကျတော့ အသက်တာမျှ လေ။ အဲဒီပုံထဲက ကိုနေလကျာက မမသက်လျာနဲ့ လက် ထပ်မယ့်လူ။ သူတို့က ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ ကြတာ။ ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေပေါ့ဟယ်”

“ဪ”

လက်ထပ်မယ့်လူဆိုတဲ့ စကားကြောင့် မိခိုင် ဝိုင် သွားရ၏။ ပြီးတော့ ငယ်ကျွမ်းဆွေဆိုတဲ့ စကားက မိခိုင် ရင် ကို အချိန်ပြင်းပြင်း ဝင်တိုက်သွားသလို နာကျင်စိတ်က လှ သည်။

“တကယ်ဆို မမသက်လျာ ကျောင်းပြီးကတည်း က လက်ထပ်ဖို့။ အဲ . . . မမသက်လျာက ဘွဲ့ရပြီးတော့ ချိန်ဘာဆိုလား၊ ဘာလား၊ အဲဒါ ဆင်းစနရသေးတယ်။ ရှေ့နေသင်တန်းလို့ ငါက အလွယ်မှတ်ထားတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ကိုနေလကျာနဲ့ သူ့အဖေ ကားတိုက်မှုဖြစ်ပါလေ ရော”

“ဟင်”

ဖြူမရဲ့ လက်ဟန်ခြေဟန် အမူအရာတွေက အသက်ပါလှတာမို့ မိခိုင်ပင် လန့်ဖျပ် အံ့ဩသွားရ၏။

ကားတိုက်မှုတဲ့။ အဖြစ်အပျက်တွေက တူညီ တိုက်ဆိုင်လှချည်လားလို့ တွေးမိသွားရသည်။

“အဲဒီမှာ ကိုနေလကျာအဖေက ပွဲချင်းပြီး ဆုံးသွား တယ်။ ကိုနေလကျာကတော့ လုံးဝကို အတိတ်မေ့သွား တယ်”

“ဟယ် . . . ဒါဆို သူ ဘာမှသတိမရတော့ဘူးပေါ့”

ဖြူမက ကြက်သွန်ဖြူမ္ဘာလေးတွေကို ခွာရင်း ရှုံ့မဲ့ လျက် ခေါင်းကိုခပ်လေးလေးယမ်းပြ၏။

“သတိမရဆို ဘာကိုမှ သတိမရတော့တာ။ သူ ကိုယ်သူတောင် ဘယ်သူမှန်းမသိတော့ဘူး”

“မမသက်လျာကိုရော မှတ်မိလား”

“ဪ . . . နုံးဝေးလိုက်တာ မိခိုင်ရယ်။ သူ့ကိုယ် သူတောင် မသိပါဘူးဆို၊ မမသက်လျာကို ဘယ်လိုလုပ်မှတ်

မိမှာလဲ”

“မမသက်လျာ သနားပါတယ်နော်”

မိခိုင် ကြေကြေကွဲကွဲလေးပြောရင်း မျက်ရည် လေးပင် ဝဲစို့လာရသည်။

ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်မယ့်သူက ကိုယ့်ကို လုံးဝမသိ တော့တဲ့အဖြစ်မျိုးဆိုတော့ ဘယ်လောက် စံစားရမလဲ။ မမ သက်လျာမပြောနှင့် မိခိုင်ပင် ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

“ကိုနေလကျာက ပိုတောင်သနားဖို့ကောင်းသေး တယ်။ အခုထိ ဘာမှသတိမရတော့။ ကလေးလိုပဲ သူများ ပြောမှ ဘာမဆိုသိခွင့်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ မမသက်လျာက စိတ် ပျက်မသွားပါဘူး။ အရင်ထက်တောင် ပိုဂရုစိုက်သေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့နှစ်ယောက်က တကယ်လိုက်ဖက်တယ် ဟာ။ ငါကတော့ ကိုနေလကျာ ပြန်သတိရရမရရ မမသက် လျာနဲ့ပဲ ညားစေချင်တယ်။ နင်ရော ဘယ်လို သဘောရလဲ ဟင်”

မိခိုင် ငူငူငိုငိုလေးဖြစ်နေရာမှ တံတောင်နှင့်

တွက်၍ မေးလိုက်သော ဖြူမကြောင့် ဆတ်ခနဲတုန်သွား
ကာ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် . . .

“အင်း . . . အဲလိုပဲပေါ့။ ငါလည်း နင့်လိုပဲပဲ ဖြူမ
ရယ်”

မိခိုင် အသံတုန်တုန်လေးနှင့် ဖြေတော့ ဖြူမက
လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အခြောက်
တိုက် နေရင်း၊ ထိုင်ရင်း ပျက်ရည်တွေပဲလို့”

“ဘာ . . . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဖြူမရယ်။ ငါက အဲလို
စိတ်မကောင်းစရာ အဖြစ်အပျက်တွေကြားရင် အရမ်းဝမ်း
နည်းတတ်တာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်။ ရွာမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ရည်းစားကို
လွမ်းပြီး ပျက်ရည်ကျတာများလား”

“ကြံကြံဖန်ဖန် ဖြူမရယ်။ ရွာမှာ ဘယ်ကရည်းစား
မှ မကျန်ခဲ့ပါဘူး”

ဖြူမက ဇက်ကလေးပုရင်း တဟိဟိရယ်ကာ . . .

“မယုံပါဘူး မိခိုင်ရယ်။ နင်က တအားလှတာ။

ရည်းစားရှိမှာပါ”

“ဪ . . . ဒုက္ခပဲ။ မရှိပါဘူးဆို”

“ဒါဖြင့် နင့်ကို ကြိုက်တဲ့လူရော”

“မရှိပါဘူး။ ရှိလည်း ဘယ်သိနိုင်မလဲ”

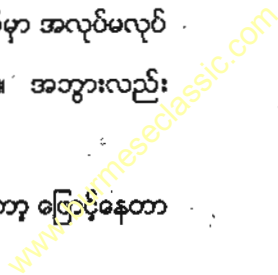
“ငါ့ကိုကြိုက်တဲ့လူတွေရှိတယ်သိလား။ ဒီတစ်ခါ
ဈေးသွားရင် ပြမယ်”

လက်စသတ်တော့ ဖြူမက သူ့ကို ကြိုက်တဲ့လူရှိ
ကြောင်း ကြားဖို့ စကားစနေတာကိုး။

“ဟုတ်လား . . . နင်ရော သူ့ကို ကြိုက်လား”

“နည်းနည်းတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်။ သူက
ဟိုလမ်းထိပ်ခြံက သူ့ဌေးကားမောင်းတာ။ ဝင်ငွေတော့
ကောင်းမယ့်ပုံပဲ။ သူနဲ့ရရင် ငါ သူများအိမ်မှာ အလုပ်မလုပ်
တော့ဘူး။ သူ့လုပ်စာပဲ ထိုင်စားမယ်။ အဘွားလည်း
အသက်ကြီးပြီလေ”

ဪ . . . သူ့စိတ်ကူးနဲ့သူကတော့ ဖြေသုံးနေတာ

ပါပဲလား။

“သူက နင့်ကို စကားတွေ ဘာတွေ လိုက်ပြောဖူးလား”

မိခိုင် စကားအဆုံး ဖြူမက မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ် စတ်ရင်း စဉ်းစားသယောင်ပြုပြီးမှ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ယမ်းကာ ...

“ဟေ့အေး ... တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဝါအဲဒီရေက ဖြတ်တိုင်း သီချင်းဆိုတယ်။ ဟို ... သနပ်ခါး သီချင်းလေ။ ငါက အမြဲတမ်း ဖါးကွက်ကွက်တယ်မို့လား။ အဲဒါ သူ ငါ့ကို ကြိုက်လို့နေမှာပေါ့”

“ဟောတော်”

မိခိုင် တအံ့တဩကြီးကို ရေရွတ်လိုက်မိပါသည်။ တစ်ယောက်တည်း သေချာပြီး ရှေ့ရေတွေ တွေးကာ စိတ်ကူးယဉ်နေသော ဖြူမကို ကြည့်ရင်း မိခိုင်မှာ ရယ်ရယ်လို ငိုရယ်လိုပင် ဖြစ်ရလေသည်။

ဒါကြောင့် သူ့အတွားဒေါ်ညွန့်က ဖြူမနော် ညည်း

ကြပ်ကြပ် မျက်နှာရူးပေးဟု မကြာခဏကြိတ်တာ မာန်မဲတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖြူမဟာ မိခိုင်နဲ့ အသက်ရွယ်တူ နီးပါးရှိပေမယ့် တစ်ခါတလေ မိခိုင်လောက်ပင် စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု မရှိတတ်တာတွေ့ရ၏။ မည်သို့ဆိုစေ သူမက ခင်မင်ချင်ဖွယ်၊ ပေါင်းလို့သင်းလို့ ကောင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။

သူမကြောင့် မိခိုင် မသိသေးတာတွေလည်း သိခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူနဲ့ မမသက်လျာက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့။

အို ... အဲဒါ မိခိုင်နဲ့ တာဆိုင်လို့လဲ။

အခန်း (၁၀)

စားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သက်လျာမှာ ဆံပင်ရေစိုတွေ့သုတ်ဖို့ တဘက်ကို ဆွဲယူရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ မထိုင်တော့ဘဲ ဟန်းဖုန်းယူရန် တန်းလျှောက်လာခဲ့ရ၏။

ဖုန်းက နေတို့အိမ်ကဖုန်းဖြစ်နေတာမို့ သက်လျာက ပျာကယာပဲပွင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“အေး . . . သမီး သက်လျာလား။ အိမ်ဖုန်းခေါ်တာ

ကိုင်မယ့်လူမရှိလို့ကွယ်။ သမီး ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အိမ်မှာပဲ အန်တီ သွင်”

အိမ်ဖုန်းကိုင်မယ့်သူမရှိတာက ဖြူမတို့ မြေးအတွား ဈေးသွားနေပြီး၊ မိမိုင်က အဝတ်တွေလျှော်နေတော့ လျှော်စက်အသံကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲက ဖုန်းသံကို မကြားရ၍သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အိမ်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း မရှိ။ မနက်တောစောတာတည်းက ဖေဖေဖုမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ သား မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးကို သွားနေကြသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ သမီးရယ်။ အိမ်မှာလေ ဖေခင်ချော်လဲလို့တဲ့။ အဲဒါ သားတစ်ယောက်တည်း ဘာထုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ အန်တီသွင်က ခုမှ သား ဖုန်းဆက်လို့ ပြန်လာနေတုန်း လမ်းပေါ်မှာ။ ဆိုင်တောင် အတိုင်းပစ်ထားခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးတွေတော့ရှိတယ်။ အေး အားရင် အိမ်ခဏလာခဲ့ပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လာခဲ့မယ် အန်တီသွင်ပဲ ဒါနဲ့

မိသားစုဆရာဝန် ခေါ်ထားပြီးပြီလား”

“ခေါ်ထားတယ်တဲ့။ ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာတောင် မမေးလိုက်ရဘူး။ သားကလည်း ပူထူပြီး မေသွင် မြန်မြန် ပြန်ခဲ့ပါပဲ ပြောသွားတာ။ အဲဒါ သမီးလာခဲ့ဦးနော်။ အရေးဆို အန်တီသွင်က ရင်တုန်နေတာနဲ့ပဲ ဘာမှမလုပ်နိုင်တော့ဘူး ဒီမှာ ကားတောင် မနည်းမောင်းမနရတာ”

“သိပ်လည်း စိတ်မပူနဲ့ အန်တီသွင်။ ကားကိုပဲ ဂရုစိုက်မောင်းခွဲ။ သက်လျာ အစုပဲလာခဲ့မယ်။ ဘာမှ စိုးရိမ် စရာမရှိလောက်လို့ ဆေးရုံတန်းမသွားတာနေမှာပါ။ အင်း ဒါပဲနော်”

သက်လျာ ဖုန်းလေးကို စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ဆံပင်တို့ ပင် ဒရိုင်ယာနှင့်မမှတ်နိုင်တော့ဘဲ အဝတ်အစားကိုသာ ကမန်းကတန်း လဲရလေသည်။

တကူးတက မဟုတ်ဘဲ ရေးကြီးသုတ်ဗျာ ထသွား ရမှာဆိုတော့ မျက်နှာကိုတောင် မှန်ရှေ့မှာ စေ့စေ့မကြည့် တော့ဘဲ မစိုမမြောက် အချောင်းလိုက်ကျနေသည့် ဆံထိ

တွေကို ညှပ်ကလစ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ခေါက်တစ်ကာ ချည်သား ဝါဝန် ခရမ်းဖျော့ရောင်နှင့် အပေါ်မှ ဆွယ်တာ လက်စက အဖြူလေးကို ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။

တော်သေးချဲ့

သက်လျာ အဝတ်အစားလဲ ဆင်းလာတော့ ဖြူမ

တို့ မြေးအဘွားလည်း ဈေးမှပြန်ရောက်နေပြီ။

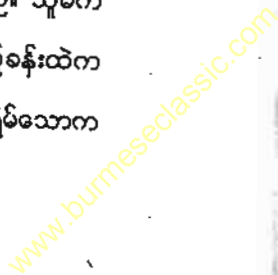
“ဖြူမ . . . မိခိုင်ရော”

“အဝတ်တွေ အခြောက်ခံပြီး မီးပူတိုက်ဖို့ လုပ်နေ ထယ်။ မမ ဘာခိုင်းမလို့လဲ”

“ဘာမှမခိုင်းဘူး။ ဟိုဘက်အိမ်ကို ခဏခေါ်သွား လို့။ ခေါ်လိုက် မီးပူတိုက်မယ့်ဟာတွေ ထားခဲ့လိုက်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူမက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူမက တော့ လက်မှာ နာရီပါမလာသည့်အတွက် ဧည့်ခန်းထဲက အချိန်ပဲ လှမ်းကြည့်ရင်း အန်တီခင့်အတွက် စိုးရိမ်သောက ချောက်နေမိ၏။

“မိခိုင် . . . မမက လာခဲ့ဦးတဲ့”

ခြင်းထဲကအဝတ်တွေကို မီးပူတိုက်ဖို့ ပြင်နေသော မိခိုင်မှာ ဖြူမခေါ်သံကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာခိုင်းမလိုလဲမသိဘူး”

“ဘာမှမခိုင်းဘူး။ နင့်ကို ဟိုဘက်အိမ် ခေါ်သွားမလို့တဲ့”

“ဟိုဘက်အိမ်ဆိုတာ”

“ကိုနေလကျာတို့အိမ်ကို ပြောတာ မြန်မြန်သွား။ ဒါတွေ ငါတိုက်ထားမယ်။ မမ ကြည့်ရတာ အရေးကြီးနေတဲ့ပုံပဲ”

ဖြူမရဲ့ အလောတကြီးစကားကြောင့် မိခိုင် အပြောကလေးထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ မနက် အိပ်ရာထကတည်းက သနပ်ခါးပါးပါးလိမ်းထားပေမယ့် အဝတ်ကတော့ အိမ်နေရင်းမို့ ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေသော မိခိုင်မှာ အဝတ်လဲသွားရကောင်းမလား စဉ်းစားမိပေမယ့် မမက အရေးကြီးလို့ ခေါ်

ခိုင်းတာပဲ ဟူသော အတွေးဝင်လာတာကြောင့် မလဲဖြစ်တော့ချေ။

မိခိုင်ရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကတော့ သိုးမွေးခေါင်းစည်းကလေးနှင့် ခပ်ရိုးရိုးပဲ စည်းနှောင်ကာ ဒီအတိုင်းချထားတာမို့ ကျောကနေ တင်ပါးအထိ အုပ်ဆိုင်းဝဲဖြာကာ ကျက်သရေ ရှိနေသည်။

“မမ . . . မိခိုင်ကို ခေါ်တယ်ဆို”

“အင်း . . . မမနဲ့ဟိုဘက်အိမ် ခဏလိုက်ခဲ့ပေးစမ်းပါ။ ဒေါ်ညွန့် ဒေဒေနဲ့မေမေ ပြန်လာရင် သက်လျာ ဟိုဘက်အိမ်သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ။ ဟိုမှာ အန်တီခင် ချော်လဲလို့တဲ့”

“ကောင်းပါပြီကွယ်။ ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ဒေါ်ညွန့်က စကားနည်းသူပီပီ ထိုမျှသာပြောလျက် မီးဖိုခန်းဘက် ပြန်ဝင်သွားသည်။

“လာ . . . မိခိုင်”

မမသက်လျာက ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်

www.burmeseclassic.com

သည်။ တော်ရုံကိုစွဆိုလျှင် ဒရိုင်ဘာနှင့်သာ သွားတတ်
သော မမသက်လျာက ဂိုဒေါင်ထဲမှ ကားကို ကိုယ်တိုင်သွား
ထုတ်ယူကာ မိခိုင်ကို ကားပေါ်တက်စေသည်။

“ဒရိုင်ဘာကိုစောင့်ရင် အရမ်းနောက်ကျနေမှာ။
ဖေဖေတို့က ဟိုမှာ အေးဆေးနေပြီးမှ ပြန်လာမှာထင်တယ်”

မိခိုင်ကိုပြောသလိုနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရေ
ရွတ်နေသော သူမ ပုံစံကိုကြည့်ပြီး မိခိုင် မျက်လုံးပြူး
ကလေးနှင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

အုတ်တံတိုင်း မြင့်မြင့်ကြီးတွေနှင့် ကွမ်းသီးပင်
တွေ စိပ်နေအောင် စိုက်ထားသော မြဲကြီးထဲကွေ့ဝင်တော့မှ
ဒါ နေလကျာရဲ့အိမ်ပါလားဆိုတာ မိခိုင်သိလိုက်ရ၏။

ကားဝင်တဲ့လမ်းက ကွန်ကရစ်လမ်း သီးသန့်ဖြစ်
ပြီး ဘေးမှာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေက ညီညာပြန့်ပြူးနေ
သည်။ မြဲဝကနေ အိမ်ရှေ့အရောက် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်
မှာ ရေတမာတွေ စိုက်ထားပုံက ဆင်ခြေလျောမြေသား
ကြောင့် ကြည့်လို့ကောင်းလွန်းသည်။

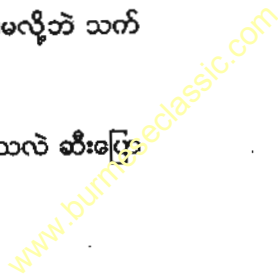
စိမ်းစိုဝေဆာနေသော သစ်ပင်၊ ပန်းပင်တွေရဲ့
အလယ်မှာ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ရှိနေသော တိုက်ကြီးက
ကျော့ဥပိမ်းရောင်ဖြစ်၏။ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရျထားသည့်
ကျောက်ဂက်ပန်းအိုးကြီးတွေက ရောမကြီးတွေဖြစ်ကာ
အဆစ်ကလေးတွေ စိပ်စိပ်နှင့် အရွက်နည်းသော ဝါးအလှ
ဖင်တွေကလည်း မျက်စိအေးတာမို့ ငေးချင့်စဖွယ်။

အိမ်ထဲမရောက်သေးပေမယ့် ကားပေါ်က ဆင်း
ဆင်းချင်း ကျောက်ပြားရောင်စုံစီထားသော ဆင်ဝင်မှာ ခြေ
ချမိလေသည်။

သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်ရုံမကဘဲ အရောင်တွေ
ဖိတ်ဖိတ်လက်နေပုံက ဖိနပ်ချွတ်ပြီး လျှောက်ရမလိုပင်
ထည်ဝါလွန်းနေ၏။

“ဟာ . . . သက်လျာ အတော်ပဲ မေသွင်လည်း
မရောက်သေးဘူး။ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ဦးမလို့ဘဲ သက်
လျာ အားမအား မသေချာတာနဲ့”

ရောက်ရောက်ချင်း သူက ပျာပျာသလဲ ဆီးပြော

ရင်း မမသက်လျာနောက်မှာ ကုပ်ကုပ်လေးပါသည့် မိခိုင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

“အန်တီခင်ရော”

“လာ ... ရှိတယ်။ ဆရာဝန်တော့ ရောက်နေပြီ။ အခန်းထဲမှာ မေခင်ခြေထောက်က အရိုးအက်သွားတာ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ သေချာအောင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ရမယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟုတ်လား”

မမသက်လျာက စိုးရိမ်တကြီးပုံစံလေးနှင့် ပြောရင်း ထိုအခန်းထဲသို့ အပြေးကလေးဝင်သွားတော့ မိခိုင်လည်း နောက်မှ လိုက်ရလေသည်။

အိမ်ကြီးရဲ့ ခမ်းနားသော အဆင်အပြင်တွေကြောင့် ဘယ်နားဝင်ထိုင်ရမှန်းမသိအောင် အနေကျမိကာ မမသက်လျာသွားရာနောက်သို့သာ တကပ်ကပ် လိုက်နေသော မိခိုင်ကို သူက အထူးအဆန်းလို လိုက်ကြည့်နေသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မမသက်လျာက ခုတင်စွန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပေမယ့် မိခိုင်ကတော့ သူနှင့်အတူ မတ်တတ်ကလေးရပ်ကာ လှမ်းကြည့်မိသည်။

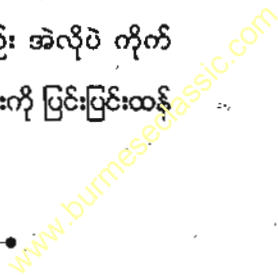
ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်လုံးလေး မှေးစင်းလျက် မှိန်းနေဟန်ရှိသော ဖြူဖြူဝဝအန်တီကြီးက နှုတ်ကတော့ တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းညူနေရှာလေသည်။

“အန်တီခင် ... အန်တီခင် နေသာရဲ့လား”

“အင်း ... ခြေကျင်းဝတ်နေရာက ကိုက်တယ်။

ခြေသန်းစောင်းနေရာက တော်တော်နာသွားတာ”

“လောလောဆယ်တော့ ကိုက်တာခဲတာ သက်သာအောင် ဆေးထိုးပေးထားတယ်။ ခေါင်းကို ထိသွားတာက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ခြေထောက်ကတော့ အရိုးအက်သလား။ အဆစ်လွဲသလား သိရအောင် ဓာတ်မှန်ရိုက်ရမယ်။ တချို့အကြောတင်တာ ညပ်တာကလည်း အဲလိုပဲ ကိုက်တတ်ပါတယ်။ အရှိန်နဲ့ချော်လဲတာ ခေါင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာမရတော့ တော်သေးတယ်”

မိသားစု ဆရာဝန် ပြောတာတွေကို သက်လျာက
သေချာနားထောင်နေသည်။

“အဲဒါဆို အခုပဲ ဆေးခန်းသွားပြီး ဓာတ်မှန်ရိုက်
မယ်။ လိုအပ်ရင် ဆေးရုံတင်တာပေါ့”

“အင်း... ဓာတ်မှန်ကတော့ မဖြစ်မနေ ရိုက်ရမှာ
ပဲ။ အရိုးအကြောလူနာအတွက်ဆို ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့
ဒေါက်တာတွေထိုင်တဲ့ အထူးကု ဆေးခန်းတွေရှိပါတယ်။
ရွှေနဒီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုမုဒြာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်
စာရေးပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ”

ခဏကြာတော့ မိသားစု ဆရာဝန်ပြန်သွားသည်။
ဆရာဝန်နှင့် အဝင်အထွက်ပဲ ကပ်လွဲကာ အန်တီသွင် ပြန်
ရောက်လာ၏။ အန်တီခင်က ခြေထောက်နာနေရင်းကပဲ
အိပ်ရာပေါ်ကနေ လှမ်းရန်တွေ့နေသေးသည်။

“မိသွင်တို့များ သိင်ကို အားကိုးရတယ်။ ဒီမှာ သေ
မလို ဖြစ်နေတာကို”

“မမရယ်... သွင်လည်း သား ဖုန်းဆက်ဆက်
ချင်း ပြန်လာတာပဲ”

“မေခင်ကလည်း မေသွင်လည်း ဆိုင်တစ်ဖက်နဲ့
ပြန်လာရတာကြီးကို၊ စိတ်မကောက်ပါနဲ့တော့နော်”

နေ ဝင်တောင်းပန်တော့မှ သူမက မျက်နှာညှိုး
ညှိုးနှင့် ထပ်မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်သွားလေတော့
သည်။ ကလေးဆိုးကြီးလို စိတ်ကောက်ချင်ချင်ဖြစ်နေသော
အမျိုးသမီးကြီးဟာ သက်လျာနဲ့အတူပါလာသည့် မိခိုင်ကို
မြင်တော့ ရုတ်တရက် အံ့ဩသလိုလည်းဖြစ်ပြီး ဘယ်သူလဲ
ဟု မမေးရုံတစ်မည် စိတ်ဝင်တစား လိုက်ကြည့်နေ၏။

ထို့အတူ မေသွင်ကလည်း သူမကို အမှတ်မထင်
ငဲ့ကြည့်မိရာမှ ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်နေတာတောင် ပြည့်တင်းဝင်း
စက်နေသည့် အလှက တစ်စက်ကလေးမှ လျှော့မသွား
သော မိန်းမချောလေးမို့ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးမော
သွားမိလေသည်။

မိခိုင်လှမှန်း သက်လျာသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီ

လောက် မှင်တတ်ငေးမောရလောက်အောင် မဟုတ်ဘူးဟု ထင်မိ၏။ ယခုမှ ဘယ်လိုတွေဖြစ်ကာ အငေးကြီးငေးကုန်သည် မသိနိုင်တော့။

“သမီး... သူက”

“ဟို... သူက သက်လျာအိမ်က ကောင်မလေးပါ။ မိခိုင်တဲ့ အန်တီခင် စုလိုဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဘာညာကူညီ လို့ရအောင် သက်လျာ ခေါ်လာတာ။ သူက စိတ်ချရတယ်၊ အိမ်မှုကိစ္စလည်း ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းတယ်လေ။ အိမ်မှာ တော့ မေမေလက်စွဲပဲ။ သူ့အကြောင်း ကြုံမှပြောပြရဦးမယ်။ နေကတော့ သိသင့်သလောက် သိပါတယ်”

သက်လျာရဲ့ တရုတ်တဝေး ရှင်းပြသည့် စကား အဆုံး ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ သားဖြစ်သူကိုပါ ဝေဝဲဝဲစောင်းကြည့် တော့ နေက ဘာပြောရမှန်းမသိသည့် ပုံမျိုးနှင့် အူကြောင် ကြောင် ပြန်ကြည့်နေလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ဟာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ဖြစ်သွား သည့် ခဏတာလေးဆိုပေမယ့် အားလုံးရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်

သောစိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီပေါ်လာကြသည်အထိ အမိပွားယ်သက်ရောက်မှုတို့ နက်နဲကုန်သည်။

အန်တီသွင်နှင့် အန်တီခင် မိခိုင်ကို ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်တစားရှိကြသလဲဆိုတာ သိပ်တော့ ရှည်ဝေးနက် မှိုင်းစွာ စဉ်းစားဖို့မလိုပါ။

မိခိုင်က အဝတ်အစား၊ အဆင်အပြင် ဘယ်လိုပဲ နှမ်းဖတ်စုတ်ပြတ်နေပေမယ့် ရုပ်ရည်က နှစ်ခါပြန်ငေးရ တောတ် ကျက်သရေရှိနေတာ။ ဘယ်လိုမှ ဖုံးဖိထား၍ မရ။

“အရင်က သမီးတို့အိမ်မှာ မမြင်ဘူးတော့ အန်တီ သွင်က မသိဘူးလေ”

နှုတ်က ကြည့်ကောင်း နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီလောက်လှတဲ့ ကောင် မလေးမျိုးကို သက်လျာ ဘာကြောင့် ခေါ်လာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အတွေးသာ ဝင်နေမိ၏။ ထို့အတူ ဒေါ်ခင်မြတ်မေ စိတ်ထဲမှာ သည်း သက်လျာအိမ်က အလုပ်သမားက သက်လျာနဲ့ ဘာ ဆိုနိုင်လောင်အောင် ချောနေတာ။ သား နေသာ စိတ်ဝင်

www.burmeseclassic.com

စား ငြိတွယ်သွားရင်ဆိုတဲ့ ပူပန်သောက တစ်မျိုးဝင်ရောက် ဖိစီးလာလေသည်။

ပိုင်းဝန်းပျားစမ်းအကဲခတ်နေသည့် မျက်လုံးအကြည့် တွေအောက်မှာ မလူးသာမလွန်သာ ခေါင်းလေးငုံ့ အနေ ခက်နေရာသည့် မိရိုက်ကို ကြည့်ပြီး နေ သက်ပြင်းရွက်မိ၏။

သူမကို မြင်တိုင်း ကရုဏာသက်မိသည့် စိတ်က အစိုင်အခဲတစ်ခုလို တစ်ဆို့မွန်းကျပ်လာတတ်တာလည်း အခါခါ။

“ကဲ . . . မေခင်ကို ဆေးခန်းပို့ဖို့ လုပ်ရအောင်။ သက်လျာရော လိုက်မယ် မှတ်လား”

“အင်း . . . လိုက်ခဲ့မယ်လေ။ ဒါနဲ့ အိမ်မှာ ဘယ်သူ ကျန်ခဲ့မလဲ”

“မိသွင်နေခဲ့။ အဖော်အလျော်ရအောင် ဟိုကလေး မကို ထားခဲ့မယ်။ သားနဲ့ သမီး သက်လျာက မေခင်ကို ဆေးခန်းပို့ပေး”

အန်တီခင်က သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် အစီအစဉ် ဝင်ဆွဲ

နေသည်။

“ဖြစ်ပွါမလား၊ မမသွင် လိုက်ခဲ့မယ်လေ”

“နေခဲ့ပါအေ။ ဆေးခန်းမှာလည်း လူနာကြီးလို မနေချင်ပါဘူး။ အခြေအနေသိရရင် အိမ်ပြန်လာနိုင်အောင် ပဲ ကြိုးစားမယ်။ ဟိုမှာ မနေချင်ဘူး”

“မမကလည်း အထူးခန်းတွေမှာ သက်သက်သာ သာနေလို့ရပါတယ်။ သွင်ကိုယ်တိုင် လိုက်စောင့်ပေးမယ်”

“ကျုပ်စီစဉ်တဲ့အတိုင်းပဲလုပ်ကြပါ။ သွားမယ် . . . သွားမယ်။ သား မေခင်ကိုယ်ကို နိုင်ရဲ့လား”

“နိုင်ပါတယ် မေခင်ရဲ့။ အေးဆေးပါ”

နေက မေခင် ကိုယ်လုံးဝဝကြီးကို ပွေယူတော့ မေသွင်က တဟဲ့ဟဲ့နှင့် စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသလို မေခင် ကိုယ်တိုင်လည်း စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေရာလေသည်။

“နေသာရဲ့လား အန်တီခင်”

“ရတယ် . . . ရတယ် သမီး။ သမီးရှေ့မှာ သွားဖိုင် မေခင် သက်သာသလိုပဲလိုက်ခဲ့မယ်”

အန်တီခင်ကို ကားပေါ်တင်ပြီး သက်လျာက နေ့
ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သား ဖုန်းပြန်ဆက်နော်။ ဟိုမှာ နေရမယ်ဆို
လည်း လိုအပ်တာတွေ ပြင်ဆင်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မေသွင်”

“မိခိုင် အန်တီသွင်နဲ့နေခဲ့ပြီး လိုအပ်တာတွေ ဝိုင်း
ကူလိုက်နော်။ ဒီမှာ လုပ်မယ့်သူ ဘယ်သူမှရှိတာ မဟုတ်
ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မမ”

ကားက မြဲထဲမှ လျှော့ခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။
ထိုအခါမှ ဒေါ်သွင်ခက်ဝေနှင့် မိခိုင်တို့ အကြည့်ချင်းဆိုမိကြ
လေသည်။ ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ သူပင်စ၍ . . .

“နာမည်က မိခိုင်တဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ နိုင်စုယဉ်ပါ အန်တီ။ ငယ်ငယ်က
တည်းက မိခိုင်ပဲ ခေါ်ခဲ့ကြတော့ မိခိုင်ပဲ တွင်နေပါပြီ”

“ဪ . . . နာမည်အရင်းက လှတာပဲကိုး။ သက်

လျာတို့အိမ်ကို ရောက်တာကြာပြီလား”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး အန်တီ”

“ဟို . . . မြေးအဘွားရော ရှိသေးတယ် မဟုတ်
လား”

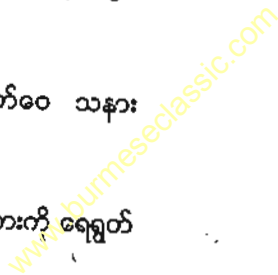
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရှိပါတယ်။ မိခိုင်က အလုပ်လုပ်ဖို့
ဆိုပြီး မမသက်လျာတို့ အိမ်ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

မိခိုင် ထိုအိမ်ရောက်လာပုံကို အားလုံးအကျဉ်းချုံး
ကာ ပြောပြလိုက်တော့ ဒေါ်သွင်ခက်ဝေက မျက်လုံးအပိုင်း
သားနှင့် အံ့သြနေရှာသည်။

မိခိုင်ဟာ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေ၊ အသံကြား
သနားပါစေဆိုတဲ့ ရှေးဆုတောင်းပြည့်ခဲ့၍ ထင်၏။ သူမနှင့်
တရင်းတနီးပြောဆို ဆက်ဆံဖူးသူတိုင်း ခင်မင်သနားသွား
ကြတာဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူမကို ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ သနား
တရကာသက်နေမိပြီ။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွယ်” ဆိုတဲ့ စကားကို ရေရွတ်

တာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်း။

မိခိုင် သတ္တိရှိပုံကို ချီးကျူးနေတာလည်းပါရဲ့။ ကံကောင်းလို့ပေါ့ဆိုပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လှုပ်တာလည်း ရှိရဲ့။ အတန်ကြာမှ . . .

“ဟယ် . . . စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ နေ့လယ် စာ စားချိန်တောင်ရောက်မှပဲ သားလည်း ဖုန်းပြန်မဆက်ပါ လား”

ဆိုပြီး သတိရတော့၏။

“ဖုန်းမဆက်တာ ပြန်လာမှာမို့ ထင်တယ်။ အန်တီ စိတ်မပူပါနဲ့။ ဒါနဲ့ သူတို့ပြန်လာရင် ထမင်းစားဖို့ မိခိုင် ချက် ထားပေးရမလားဟင်”

“အင်း . . . အန်တီ သွားကြည့်ဦးမယ်။ အိမ်မှာက အကူမရှိဘူး မိခိုင်ရဲ့။ မမပဲ ချက်ပြုတ်တာ”

ဒေါ်သွင်ခက်ဝေက ပြောပြောဆို ထူမင်းစားခန်းထဲ ဝင်ကြည့်သည်။

“ဟောတော် . . . ဘာမှ မချက်ရသေးဘူး မိခိုင်

ရေ။ မနက်က မမက ချက်ဖို့လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း ချော်လဲတာ ဆိုတော့ ထမင်းပဲ ချက်ရသေးတယ်”

“ဒါဆို မိခိုင် ချက်လိုက်ပါ့မယ်။ ဟင်းချက်စရာ အဆင်သင့်ရှိတယ် မှတ်လား”

“အင်း . . . ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရှိမယ်ထင်တယ်” ဒေါ်သွင်ခက်ဝေပုံစံက ချက်ပြုတ်တာတစ်ခါမှ မလုပ် ခဲ့ဖူးသူဖို့လားမသိ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာမှာတောင် ဟိုနေရာ မှာ ဘာရှိမှန်းမသိ၊ ဒီနေရာမှာ ဘာရှိမှန်းမသိ စမ်းတဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။

ထမင်းစားခန်းထောင့်က လူတစ်ရပ်လော့က်မြင့် သည့် ရေခဲသေတ္တာကြီးကိုဖွင့်ပြီး ချက်ပြုတ်စရာတွေ အသင့်ရှိနေတာမြင်လိုက်ရမှ . . .

“တော်ပါသေးရဲ့ အစုံရှိပေလို့ပေါ့။ ဒီမှာ အသားငါး တွေရော၊ အသီးအရွက်တွေရော သင့်တော်သလို ချက်ပေ တော့။ အန်တီ ဖုန်းဆက်ကြည့်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်သွားလေတော့၏။

မိခိုင်ကတော့ တွေ့ရသည့် အသားငါးတွေ အသီးအရွက်တွေ တိုကြည့်ပြီး ဒီအိမ်သားတွေ ချိုချဉ်ငန်စပ် ဘယ်လို အရသာ ချိုးကြိုက်မှန်းမသိတာကြောင့် ဘယ်ဟာကို ဘယ်လို ပုံစံ ချက်ရမှန်းမသိ။

ဒေါ်သွင်ခက်ဝေကို ထွက်မေးပြန်လျှင်လည်း ဖုန်း ဆက်နေတာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့် ကိုယ့် အတွေးနှင့်ကိုယ် သင့်တော်သလိုသာ စီမံချက်ပြုတ်ရတော့ သည်။

ကြက်အသည်းအမြစ် ဟင်းတစ်ခွက်၊ မုန့်ညင်းဖူး ကြော်၊ ပုစွန်အစိမ်းသုပ်နှင့် ကြာဆန်ဟင်းခါး စသဖြင့် အဆင်ပြေသလို ချက်ပြုတ်ပြီးမှ ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ ပြန်ဝင် လာသည်။

အဆင့်သင့်ပြင်ဆင်ထားသည့် ဟင်းတွေကို စားပွဲ ပေါ်မှာ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေလိုက်ရတော့ . . .

“ဟယ် . . . မိခိုင်က တော်လိုက်တာ၊ အချိန်ခဏ လေးအတွင်းမှာ ဒါတွေကို ချက်လိုက်တယ်ဆိုတာ မယုံနိုင်

အောင်ပဲ။ မမသာဆို သိပ်သဘောကျမှာပဲ။ ကြည့်စမ်း အန်တီက ဒီလောက်လုပ်နိုင်မယ်တောင် မထင်ဘူး။”

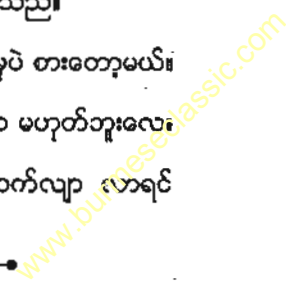
“ဂက်(စ်)နဲ့ဆိုတော့ မြန်ပါတယ် အန်တီ။ မိခိုင် လည်း အန်တီတို့ ဘာကြိုက်မှန်းတောင် မမေးမိဘူး။ ရမ်း သမ်းပြီး ချက်ရတာ”

“အို . . . အားလုံး အဆင်ပြေတယ်။ ပုစွန် အစိမ်း သုပ်က မမအကြိုက်၊ ကြာဆန်ဟင်းခါးလေးနဲ့ဆိုတော့ ဓံ တွင်းတွေဦးမှာပဲ။ ဒါက ဘာလဲဟင်”

“ခရမ်းချဉ်သီးကို ပုစွန်ခြောက်နဲ့ အစိမ်းသုပ်ထား တာ အန်တီ။ စပ်စပ်လေးလုပ်ထားတယ်။ စားကြည့်ပါလား။”

ငရုတ်သီးစိမ်း ပါးပါးလေးညှပ်ထည့်ထားသော ခရမ်းချဉ်သီးသုပ်က မြေပဲလေးမညက်တညက် ထောင်း ထည့်ထားတာမို့ စားချင်စဖွယ် မွှေးပျံ့နေသည်။

“ဟင့်အင်း . . . မမတို့ပြန်လာမှပဲ စားတော့မယ်။ အခု နယ်လိုက်ရင် နွမ်းပြီး စားကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မိခိုင်ကတော့ တကယ်တော်တာပဲ။ သက်လျာ (ဟာရင်

တော့ တောင်းရမယ်၊ မမကလည်း ချက်နိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

သူ့အတွေးနဲ့သူ တက်ကြွနေသော ဒေါ်သွင်ခက်ဝေကို ကြည့်ပြီး မိမိခင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးလိုက်မိသည်။

ချီးကျူးမယ့်သူရှိတော့လည်း ပင်ပန်းရတာတွေ ဘယ်လွင့်ပြေးကုန်သည်ပင်မသိ။

ဒါပေမဲ့ မိမိခင် ဝိုက်ထဲက တကျွတ်ကျွတ်မြည်လာသည်။ ချက်ပြုတ်နေရပေမယ့် မနက်ကတည်းက ခုထိဘာမှ မစားရသေးတာကိုး။

အခန်း (၁၁)

“ညည်းက ငါ့ကိုတောင် ဘာမှမတိုင်ပင်ဘဲ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဘာကိုလဲ မမရဲ့”

“ဘာကိုလဲ လုပ်မနေနဲ့၊ ပဟိုကောင်မလေးကို အိမ်မှာခိုင်းဖို့ ခေါ်ထားလိုက်ပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ မမရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွင်း . . . ညည်းကလေ စီးပွားရေးလုပ်နေပြီ”

www.burmeseclassic.com

ရေရှည်ကိုလည်း ကျော်မမြင်တတ်ဘူး”

ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် ဒေါ်သွင်ခက်ဝေသည် အစ်မဖြစ်သူ၏ ဆိုလိုရင်းကို အဓိပ္ပာယ်မပေါက်နိုင်အောင်ဘဲရှိကာ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ပြန်ကြည့်နေမိလေသည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်မေကတော့ မနက်ကတည်းက စောစောစီးစီး သူမ မျက်နှာသစ်ဖို့ သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ကစပြီး ခြေထောက် ဆေးလိမ်းဖို့အထိ ဂရုတစိုက်လာလုပ်ပေးသော ကောင်မလေးကို မြင်ကာ စိုးရိမ်ရေမှတ် မြင့်တတ်နေခဲ့ရတာဖြစ်၏။

“အန်တီကြီး နီးပြီလားဟင်။ ဒီမှာ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေခန်းလေးနဲ့ စပ်ထားတယ်။ အန်တီကြီးက အအေးကြောက်တယ်ဆိုလို့လေ။ ပြီးရင် သနပ်ခါးလိမ်းရအောင်လည်း အဆင်သင့်သွေးထားပါတယ်ရှင်”

အပြောအဆို ညက်ညောသလို အပြုအစု အယုယက ညင်သာသည်။ မနက်အစောကြီးရှိသေးတာတောင် မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီးကို

သေသပ်စွာ ကျစ်ချထားကာ ပန်းနုရောင်ရှန်သား အင်္ကျီပွကလေးနှင့် လှပနုပျစ်နေသော ဤမိန်းကလေးကို မိန်းမချင်းတောင် ငေးယူရလျှင် ယောက်ျားသားဖြစ်တဲ့ သားကရော စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်ဘူးတဲ့လား။

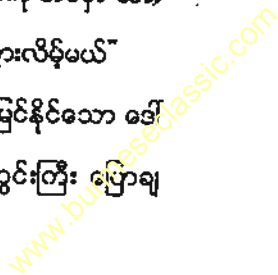
ပြီးတော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့ထိစပ်နေရမယ့် အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ဖေဖော်။

သူမ အိပ်ရာပေါ်လဲနေစဉ်၊ သွင် အလုပ်သွားနေစဉ်မှာ သား ထမင်းစားဖို့ ဒီကလေးမက ဂရုတစိုက် ကယုကယင် ထမင်းရူးခပ်ကျွေးကာ မြူဆွယ် ဖြားယောင်းနိုင်တယ်ဆိုတာ မတွေးမိရောသလား။

ဆို . . . ဘယ်ဘက်က လှည့်တွေးတွေး စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်စရာအကြောင်းကို မမြင်။

“မဖြစ်ပါဘူးအေး ဒီကောင်မလေးကို အိမ်မှာ ထားလို့ကို မဖြစ်ပါဘူး။ ကြာရင် သားနဲ့နီးစပ်သွားလိမ့်မယ်”

အရိပ်ပြတာတောင် အကောင်မမြင်နိုင်သော ဒေါ်သွင်ခက်ဝေမှ ဒေါ်ခင်မြတ်မေက ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချ

လိုက်မှပင် သဘောပေါက်ရရှာလေသည်။

“မမ ထင်သလို မဖြစ်လောက်ပါဘူး မမရယ်။ ကောင်မလေးက လှတာ၊ ယဉ်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလက်တက်တက်၊ ပျက်ချော်ချော်အမူအရာမျိုးမရှိသလို သားကိုလည်း မော်လို့တောင် မကြည့်ရဲတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ပြီးတော့ သားကလည်း အနေအထိုင် တည်တံ့တာ မမ သိသားပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အေး၊ ပြန်တုံ့ကြိုးမျိုးဆို အတူမထား တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘယ်အရာမဆို ဖြစ်သွားပြီးမှ တန်ဖိုး ဒေါသထွက်နေလို့မရဘူး။ မဖြစ်ခင် ကြိုတင် တားဆီးတတ် ရတယ်”

“မမက စိုးရိမ်းလွန်နေတာပါ။ သားက အခုဆိုရင် သက်လျာနဲ့လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စတောင် ခေါင်းညိတ်ထားပြီး သားဟာ။ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော်ကိုတော့ ပြန်ကြိုက်ရ လောက်အောင် မနှိင့်ကျပါဘူး မမရယ်”

သူ အခန်းထဲဝင်သင့် မဝင်သင့် ချင့်ချိန်ရင်းကပဲ

ရင်ထဲမှာ ဆိုနစ်မွန်းကျပ်လာတာမို့ လှည့်ထွက်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

သူတောင် ဒီလောက် ရင်နှင့်ရလျှင် မိခိုင် ကြား လျှင် ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလိမ့်မလဲ။

နေ စိတ်မကောင်းစွာ တွေးမိရင်း မေခင် အခန်းရှေ့ မှာ လှည့်အထွက် . . .

“အို”

“ဟာ”

အသံထွက်သည် ဆိုရုံလေး ထွက်သွားသည့် အာမေဇိုတ်သံလေးက တိုးလျှသလောက် ရင်ထဲမှာ ကတုန် ကယင် မြည်ဟည်းသွားတဲ့ အသံတွေကတော့ ခံစားချက် ကိုယ်စီနှင့် ကျယ်လောင်စူးရှလို့နေလေသည်။

အန်တီကြီး စိတ်ကြည်အောင် အခန်းထဲက ပန်းအိုး မှာထိုးပေးဖို့ ယူလာခဲ့သော ယုဇန ပန်းခက်တွေက အမှတ် တမဲ့ တိုက်မိသွားသည့် သူနှင့် မိခိုင်ကြားမှာ ဖရိုဖရဲ ပြုတ်ကျ ကုန်၏။

အလျှင်စလို ကောက်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတာ
လည်း နှစ်ယောက်လုံး။

“ရတယ် . . . အို”

ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကောက်ပါ့မယ်လို့ ပြောဖို့ ခေါင်း
အမော့ သူက ပုံပြီး ငဲ့အကြည့် မျက်နှာချင်းအပ်မိသွားတာက
တကယ်ကို ပစ်စလက်ခက်။

“ဆောရီး . . . ဟိုလေ . . . ကိုယ်”

မရည်ရွယ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဇနီးမြလှုပ်ခက်သွား
တာ ကိုယ်တိုင်ပဲ သိနေသည်မို့ တောင်းပန်ရမှာကို သူ စိတ်
မလုံလဲ၊ တမင်မချည်ဘဲပြောကြားကာ ပိုပြီးဖြေရခက်သလား။

“ရပါတယ်။ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ”

သူမက ပန်းတွေကောက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်
သွားသည်။ သနပ်ခါးရနံ့က သူ့ရင်ထဲအထိ စူးနှစ်ဝင်ရောက်
လာသလို သင်းပျံ့စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရင်ဘတ်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ငှက်ကလေး
တစ်ကောင် ခုမှ လန့်နိုးထပျံ့ပြီထင်သည်။

သူ့ရင်တစ်ခုလုံး တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခါကျန်ရစ်ခဲ့တာ
သနပ်ခါးရနံ့တို့ရဲ့ အရှင်သခင်မက သိမှသိပါလေစ။ မတော်
တဆဆိုပေမယ့် နှလုံးသားထဲ စိမ့်ဝင်သွားတာကို သူလည်း
အမှတ်တမဲ့နေမိရင် အကောင်းသား ခုတော့ . . .

မေခင်တို့ စိုးရိမ်သလို သူ့စိတ်က ရနံ့တစ်ခုမှာ
ယိုင်နဲ့ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

မြူဆွယ်ဖြားယောင်းသူမရှိတဲ့ အလိုလျောက် ယစ်
မူးပျော်ဝင်နေချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

နဂိုက အခြေမခိုင်တဲ့အသည်းမို့ အထိအတွေ့
တစ်ခုမှာ ဧစ္စယိုင်လဲသွားတာ မာယာမပါဘူးဟု သူထင်
သည်။

အချစ်ဆိုတာ အဲသလို
မျက်တောင်တစ်ခက်
သစ်ရွက်အကြွေ
လေပြည်အဝေ့
ရနံ့အဝေ့နဲ့

ခဏတွေ့စဉ်မှာတောင်

ဝိးထောင်တစ်လုံးလို ဟုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲတတ်ပါ

သလား။

အခန်း (၁၂)

“လူဆိုတာ စည်းကမ်းရှိမှ တိုးတက်တာ မိခိုင်ရဲ့။ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီး ကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေပါစေ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားတိုးတက်ခြင်းကို မရနိုင်ဘူး။ တန်ဖိုးမဲ့စေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မိခိုင် မှတ်ထားပါ့မယ် အန်တီကြီး”
အိပ်ရာထဲလှဲနေလိုက်၊ ဒရင်းဘက်ပေါ် လှဲနေ လိုက် နေရရှာသော ဒေါ်ခင်မြတ်မေမှာ ခြေလောက်က

ကောင်းကောင်း မထောက်နိုင်သေးတာကလွဲလျှင် ဦးချဲ့နှင့် တော့ နေလို့ရနေပြီဖြစ်သည်။

“မှတ်ထားရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေ။ ကိုယ့်တိုင်လိုက်နာ ကျင့်သုံးရမှာ။ စည်းကမ်းရှိအောင် နေတတ်ရမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး... ဟုတ်ပြီ။ ဒီနားမှာပဲရပ် သင်တိုင်တွေ ကြည့်ဦးမယ်”

မိခိုင် ဦးချဲ့ကို သင်တိုင်တွေ ဘေးမှာရပ်ပေး လိုက်ရ၏။ ဒေါ်ခင်မြတ်မေက ဒေါ်သွင်ခက်ဝေလို မဟုတ်၊ နေရာတကာ စည်းစနစ်ကြီးသည်။ မာန်မာနရှိပြီး ဘယ်နေ ရာမဆို အဆင့်အတန်းခွဲခြားကာ တန်ရာတန်ရာဆိုသည့် စကားကို တွင်တွင်သုံးသည်။ သူမ ဖြစ်စေချင်သည့်ပုံကို ရောက်အောင် စကားလုံးမျိုးစုံ သုံးကာ ဝေါဟာရကြွယ် ကြွယ် သိုင်းဝိုင်းချဲ့ထွင်ကာ ပြောလည်းပြောတတ်ပါပေ သည်။ ဒီအိမ်မှာနေရင် ဒီအိမ်က စည်းကမ်းကို လိုက်နာဆို သည့် အမိန့်ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ လိုက်နာရမည့် အချက်

တွေက များပြားလှသည်။

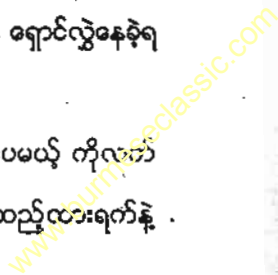
ထိုစည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေထဲမှာ အများဆုံးက ဦး တည်ရာတစ်ခုတည်းကိုသာ ရည်ညွှန်းကြောင်း မိခိုင် နား လည်ခံစားမိ၏။

ကျေးဇူးသိတတ်ဖို့၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ဖို့၊ ရိုးသားကြိုးစားဖို့ဆိုတာတွေက နေ့စဉ်လို ကြားနေရသည်။

နေလကျိာဆိုတာ သက်လျာဆိုသည့် တော်ဝင် မိန်းကလေးနှင့်သာ မလွဲမသွေ လက်ဆက်ရမည်ဟု အများ သူငါ သိသလို မိခိုင်လည်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မိခိုင် တစ် ယောက်တည်းသိရမယ့်အဖြစ်လို ပြောပါများလွန်း၍ ရင်ထဲ မှာတောင် စကားအကွရာတွေ နက်ရှိုင်းခွဲထင်နေလေပြီ။

ဒါကြောင့် မိခိုင် သိပ်ကိုမြတ်နိုးတွယ်တာရတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကိုတောင် မတွေ့မမြင်အောင် ရှောင်လွှဲနေခဲ့ရ သည်။

ကိုလတ်နဲ့ ခွဲမရအောင် တူနေပေမယ့် ကိုလတ် မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အသိတစ်ခုကို ရင်မှာ ထည့်လားရက်နဲ့

တောင် စိတ်ကလွပ်ရှားချင်နေသေးသည်။

“ဪ... ဒီတိုင်တွေက ပြင်မှရတော့မှာပဲ။ အုန်းဆီကြိုးတွေက ဆွေးပြီးကွာချင်နေပြီ။ အင်း... ငါကြည့်မိပေလို့ပေါ့”

အန်တီကြီး အသံကြောင့် မိခိုင် သင်္ဃင်တိုင်တွေ ဘက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒါပေမဲ့ မျက်လုံးက ထိုနေရာသို့ မရောက်ဘဲ အိမ်ထောင့်က ဇီဝဝါပင်ဆီ ရောက်သွားရ၏။ ရင်ထဲမှာ အလိုလျောက် ထုံကျင်အေးစက်သွားမိတာ။ ခြေဖျားလက်ဖျားသို့တိုင် ရောက်လာသည်။

“ခေါင်ရန်းပွင့်လေးတွေကို ကြည့်စမ်း။ အရောင်အသွေးရော ပုံသဏ္ဍာန်ရောလှတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရနံ့မရှိတော့ တန်ဖိုးမဲ့နေတယ်။ အဲလိုပဲ လူဆိုတာ ဘယ်လောက်ပဲရုပ်ချောချော၊ ပညာတွေတတ်နေပါစေ စိတ်ဓာတ်မဖြူတော့ ခေါင်ရန်းပွင့်လေးနဲ့ တူသွားတယ်”

“ဒါဆို မိခိုင်ကရော ဘာပန်းနဲ့တူတာလဲဟင်”

“မိခိုင်က အခု မိခိုင်ပန်ထားတဲ့ ဇီဝဝါပန်းလေးလို”

ပဲ။ လှလည်းလှတယ်၊ မွှေးလည်းမွှေးတယ်၊ အသုံးဝင်တယ်လေ”

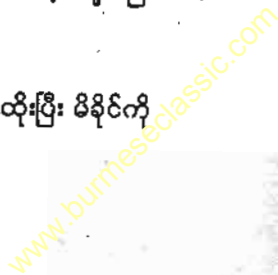
“ဒါပေမဲ့ တောကြိုအုံကြားမှာပဲပေါက်ပြီး တန်ဖိုးမရှိဘူး မဟုတ်လား။ မိခိုင်က ပညာမတတ်တော့ တော်ဝင်ပန်း မဟုတ်တဲ့ ဇီဝဝါနဲ့ နှိုင်းတာပေါ့ မဟုတ်လား”

မကျေနပ်ပြန်ပြောရင်း မျက်ရည်စို့တော့ ကိုလတ်က မိခိုင်ခေါင်းလေးကို ပုတ်ပြီး နှစ်သိမ့်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဇီဝဝါကို တော်ဝင်ပန်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ။ တောမှာ ပွင့်ရတာနဲ့ပဲ တန်ဖိုးမဲ့ရောလားကွာ။ ကိုလတ်က မိခိုင်နဲ့ လှတာချင်းတူလို့ နှိုင်းမိတာ။ ဇီဝဝါက ဘုရားလှူလို့ရတယ်၊ ပန်လို့လည်း ရတယ်၊ သူ့အဆင်းနဲ့ သူ့အချင်းတော့ရှိပြီးသားပဲ”

သည်လိုပြောတုန်းက နှုတ်ခမ်းစုပေမယ့် ကျိတ်ပြီး တော့နပ်နေခဲ့မိတာ တကယ်ပါ။

ခုတော့ ဇီဝဝါပန်းရုံကို လက်ညှိုးထိုးပြီး မိခိုင်ကို ရှာကြံ ရှီးမွမ်းမယ့်သူ မဲ့ခဲ့ပြီး။

မျက်ရည်တစ်စက မိခိုင်ပါးပေါ် ခွင့်မတောင်းဘဲ စီးဆင်းဖြတ်သန်းသွားသည်။

“နေပူလာပြီ မိခိုင်ဇေ။ အန်တီကြီးကို အိမ်ထဲပြန်ပို့တော့။ နောက်နေ့မှ ဒါတွေ အလုပ်သမားခေါ် ပြင်ရတော့မှာပဲ။ သွင်နဲ့ပစ်ထားလို့ကတော့ ပန်းတွေ အကုန်မျိုးတုံးတော့မယ်”

အန်တီကြီးက သူ တယုတယ ဖျိုးထားသော ပန်းပင်တွေကို ကြည့်ပြီး တပျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လာသည်။

“မိခိုင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အန်တီကြီး”

“ဪ . . . အေး . . . ဟုတ်သားပဲ။ မိခိုင်ကို မေ့နေတာ။ အန်တီကြီး ပန်းပင်တွေကို ဂရုစိုက်ပေးစမ်းပါကွယ်။ ရွက်ခြောက်တွေ ခြွေတာ၊ မြက်နတ်တာတွေ လုပ်တတ်တယ်မှတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လုပ်တတ်ပါတယ်”

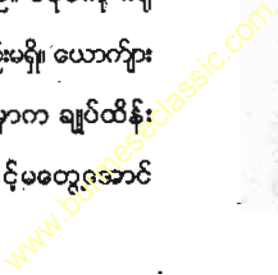
“အေး . . . အေး။ အဲဒါဆို ခုပဲ သွားလုပ်ချေတော့။

အိမ်မှာက မာလီထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အန်တီကြီးကိုယ်တိုင် လုပ်ရတာ။ ခုတော့ မိခိုင်ပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ”

မိခိုင် အန်တီကြီးကို အခန်းထဲရောက်အောင်ပို့ပေးခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိခိုင်ရဲ့ အပြုအမူအနေအထိုင်ကို မျက်စိခေါက်ထောက် ကြည့်နေတတ်သော အန်တီကြီး ရှေ့မှာ နေရတာထက်စာရင် ခြံထဲက သက်မဲ့သစ်ပင်ကလေးတွေ ပန်းကလေးတွေနားနေရတာမှ လွတ်လပ်မှုရှိပြီး အသက်ရှူရောင်ရဦးမည်။

ဒီကိုရောက်တာ တစ်လနီးပါးပင်ရှိပြီ။

ဘယ်နေ့ပြန်ရမယ်မှန်းလည်း မသိသေးချေ။ မိခိုင်ကို သက်မဲ့အရှုပ်လေးတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပစ်သလို ထားပစ်ခဲ့သော မမသက်လျာကိုလည်း အပြစ်မတင်ရက်။ ဟိုအိမ်မှာဆို ရွယ်တူအဖော် ဖြူမ ရှိသည်။ မိခိုင်ကို ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်နေမည့် မျက်လုံးတွေလည်းမရှိ။ ယောက်ျားဖျိုမရှိတော့ နေရတာလွတ်လပ်သည်။ ဒီမှာက ချုပ်ထိန်းစောင့်စည်းရတာတွေ မနည်းမနော။ သူနှင့်မတွေ့အောင်

ရှောင်ရတာကပင် အလုပ်တစ်ခုလို့ ဖြစ်နေသည်။

မိခိုင် ခြံထဲဆင်းလာတော့ ဖိဖိဝါဝါခွေးမှာ ရပ်နေ သည့်သူ့ကို တွေ့ရသည်။ သူ့လက်ထဲမှာက ပန်းခူးဖို့ ကတ် ကြေးတစ်လက်၊ မိခိုင် အပြေးကလေး သူ့အနားရောက် သွားမိတာ ခလုတ်တိုက်မတတ်ပင်။

“ဖိဖိဝါဝါတွေ ခူးပစ်မလို့လားဟင်”

စိုးရိမ်သလို၊ နှမြောတသသလို အသံတုန်တုန် လေးနှင့် မေးလာသော သူ့မကို ဝိုကြည့်ရင်း နေ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

“ဟို . . . ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ ထားချင်လို့ပါ။ ဖိဖိဝါဝါရရင် ခေါင်းထဲကြည်သလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မိခိုင် လိုချင်လို့လား”

သူက ဒီလိုမေးလာတော့ မိခိုင် မဖြေရခက်သွား သည်။ တကယ်ဆို သူ ခြံထဲကပန်းဖို့ ခူးချင်ခူး မြေချင်မြေ မိခိုင်မှာ ပြောရေးဆိုခွင့်မရှိ။

“ဟင့်အင်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ မေးကြည့်တာပါ”

ဘာမှမဟုတ်ဘူး ဆိုပေမယ့် တစ်စုံတစ်ရာရှိနေ သော မျက်ဝန်းတွေကို မျက်လွှာချ သိမ်းဆည်းရှောင်ဖယ် ရင်း ခေါင်းငုံ့ထားသည့် သူ့မမျက်နှာကို အနီးကပ်ငေးမောမိ ရင်း သူ့ရင်ထဲ လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

မျက်စုံနက်နက်၊ မျက်တောင်ကော့ကော့တွေနှင့် ပါးဖို့ဖို့မှာ သနပ်ခါးပါးပါးလေးရှိနေတာဟာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ဆိုရင် ညစဉ်၊ ညတိုင်း အိပ်မက်ရှည်နေရတဲ့ သူ့အတွက် တော့ ရတုပိုဒ်စုံတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်၏။

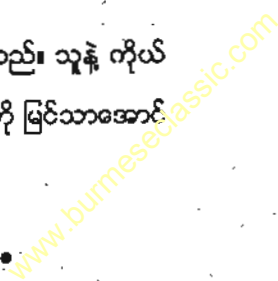
ချစ်တယ် . . . ကောင်မလေးရယ်။

နှုတ်က ဖွင့်ဟခွင့်မဲ့သူလို စိတ်ထဲမှာ တိုးတိတ် ညည်းတွားခဲ့ရတာ နေ့ပေါင်းများစွာ။

“မိခိုင်”

“ရှင်”

ထူးပုံကိုက သိမ်မွေ့ရှိကျိုးနေသည်။ သူနဲ့ ကိုယ် ကြားမှာရှိသည့် ဂုဏ်နေဆိုတဲ့ အလွှာပါးကို မြင်သာအောင် ခြားနားပြလိုက်တာလား။

“တွေ့ခါစက မိခိုင် ကျွန်တော့်ကို လူတစ်ယောက် နဲ့ မှားခဲ့တယ်နော်”

“မှားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုလတ်ပဲလို့ တပ်အပ် စွပ်စွဲလိုက်မိတာ။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ကိုလတ်က ဆုံးတာ၊ သုံးလေးနှစ်ရှိပြီ။ ကားမှောက်ပြီး ဆုံးတာလေ”

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးနှစ်က ကိုယ်လည်း ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒါကြောင့် အတိတ်မေ့ရောဂါ ရသွားတာလေ”

“ဪ”

“ကိုယ်ကတော်သေးတာပေါ့။ မိခိုင်သိတဲ့ ကိုလတ် က အသက်ပါဆုံးသွားတာဆိုတော့ ကိုယ် စိတ်မကောင်း ပါဘူး။ တစ်ဆိတ်လောက် သိခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် ကိုလတ်က မိခိုင်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေလဲ ပြောပြပါလား”

“မိခိုင် မျက်နှာလေးက ချက်ချင်းနီမြန်းရဲစိုသွားတာ သူ မြင်လိုက်ရသည်။

“ကိုလတ်က မိခိုင်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါ”

“အဲဒီထက် မပိုခဲ့ဘူးလားဟင်”

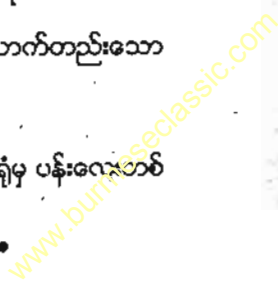
“ရှင်”

“သူငယ်ချင်းတွေပဲလား။ မိခိုင်ကို ကြည့်ရတာ အဲဒီ ကိုလတ်ကို သူငယ်ချင်းဆိုတာထက်ပိုပြီး ခင်တွယ်သ လိုပဲ။ သူ့အကြောင်းပြောရင် ချက်ချင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွား တတ်တာ သတိထားမိနေတယ်”

သူ့စကားကြောင့် မိခိုင် ငိုချင်ရက်လက်တို့ ဖြစ် သွားရသည်။ ကိုလတ်မရှိတော့ပေမယ့် ကိုလတ်နဲ့ တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မိခိုင် ရင်ထဲမှာ သိုဝှက်သိမ်းဆည်း ထားတာတွေ ဖွင့်အံ့ချလိုက်ရတော့မလား။

“ပထမဆုံး မိခိုင် တွယ်တာမိတဲ့ ယောက်ျားက ကိုလတ်ပါ။ ပြီးတော့ ကိုလတ်က မိခိုင်ကို ဟိုး . . . ငယ်ငယ် လေးကတည်းက ဖေးမယုယခွဲတဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော သူပါ”

စကားအဆုံးမှာ သူက ဖီလဝါပန်းရုံမှ ပန်းလေးဘစ်

ပွင့်ကို လှမ်းနှိုက်ယူရင်း . . .

“ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ် မိခိုင်ရဲ့ ကိုလတ် ဖြစ်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေလျှင် မိခိုင်သည် နားကြားများ မှားသလားဟု ဖေဝဖေဝဖြစ်စွာ တွေးမိလေသည်။

“တကယ်ပါ။ မိခိုင် ဝမ်းနည်း အားငယ်နေတာမြင် တိုင်း နှစ်သိမ့်ပေးချင်တယ်။ မိခိုင် စိတ်မကောင်းရင် ကိုယ် လည်း ရင်ထဲမကောင်းဘူး။ အဲဒါ စတွေ့တာတည်းကပါ”

“မိခိုင် အလုပ်ရှိသေးတယ်။ သွားတော့မယ်”

“မိခိုင်”

သူ့ဘေးနား နေချင်ပေမယ့် မိခိုင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးရှိသည့် မမသက်လျာ မျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။

မိခိုင် စိတ်ကူးမယဉ်ရဲပါဘူး ရှင်ရယ်။

ဘယ်လောက်လှလှ ဘယ်လောက်မွှေးမွှေး တော်ဝင် ပန်းမဟုတ်ရင် မတင့်တယ်နိုင်တာ သိပါတယ်လေ။

အခန်း (၁၂)

“မမ ဒီမှာကြည့်စမ်း။ ဒါ မိခိုင် အခန်းထဲက တွေ့တာ မမ”

အရင်ကလိုဆို နေရာတကာ စပ်စပ်စုစုပါနိုင်လွန်း သော ဖြူမကို ဆူပူမာန်မဲပစ်လိုက်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် သူမ ယူ လာသောဓာတ်ပုံကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိတော့ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခတ်ခြင်းက စည်းချက်မညီမညာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံက”

“သူခေါင်းရင်းမှာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နဲ့အတူ ညှပ်ထားတာ မမရဲ့၊ အစ်ကိုနေလကျိာနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ နော်”

“စာအုပ် . . . စာအုပ်သွားယူစမ်း”

နဂိုကမှ ဟိုနေရာစပ်စပ် ဒီနေရာ စပ်စပ်ပါလာ တတ်သော ဖြူမမှာ သက်လျာ ခိုင်းလိုက်သည်နှင့် လှစ်ခနဲ ပြန်ဝင်ပြေးကာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သွားယူရလာသည်။

ဒီစာအုပ်တွေ ဓာတ်ပုံတွေကို အမြတ်တနိုး စွဲလမ်းခဲ့သော မိခိုင်ဟာ ဘာကြောင့်ယူမသွားရသလဲ ဆိုတာ တွေးစရာ မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်လာသည်။

အဝတ်အစားတွေကိုတော့ သက်လျာ ကိုယ်တိုင် သွားပို့ပေးခဲ့သည်။ ဒါတွေကျတော့ . . .

ဟိုအိမ်မှာ နေ့စဉ်အမျှ ဒီမျက်နှာကို မြင်ခွင့်တွေ့ခွင့်ရနေတော့ မလိုအပ်၍ ထားခဲ့လေသလား။

မိခိုင်ဟာ နေ့ကို စိတ်ကူးမယဉ်နိုင်ဘူးဟု ဘယ်သူက အာမခံမလဲ။

အတွေးနှင့်ပင် သက်လျာ ရင်တွေပူလာရသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက ကောင်ကလေးဟာ နေနဲ့ တူတာမှ တစ်ထေရာတည်းပင်။

ပြုံးရယ်နေတဲ့ အမူအရာတွေ ဓွေးထွေးပြီး ညှို့ရိုက်သမ်းတဲ့အကြည့်တွေကအစ နေနဲ့တူနေတာ။

စေတုခါစက ကိုလတ် မဟုတ်လားဟင်လို့ မေးခဲ့တာကို အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ထားခဲ့ပြီး၊ ဒီလောက်အထိ သူမ စိတ်ထဲမှာ စူးနှစ်စွဲမြဲရမည့်သူလို့ သက်လျာ လုံးဝမထင်ခဲ့။

ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လေးကို ဖွင့်လိုက်စဉ်မှာတော့။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဇာတ်လမ်းဟောင်းတစ်ပုဒ်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် မှင်ပြာစာလုံးလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

အတိတ် . . .

အခန်း (၁၃)

ပင်လယ်လေတွေ တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေ၏။

တရွေ့ရွေ့ ဝေးကွာသွားသော အဖေဖေ့ ငါးဖမ်းလှေ
ငယ်လေးကို လက်ပြန်တံဆက်ရင်း ချောင်းစပ်ကုန်းမြင့်
လေးပေါ်မှာ မိခိုင် ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

လှေကလေးက တဖြည်းဖြည်း ဝေးလွင့်မှန်ဝါးပြီး
မြင်ကွင်းက ပျောက်သွားတော့မှ မိခိုင် ဂါဝန်အင်္ကျီလေးကို
ခါးမှာ ပတ်ပြီး ချောင်းစပ်ကို ဆင်းလိုက်သည်။

မိခိုင်ရဲ့ နီကျင်ကျင် ဖွာလန်ကျဲ ဆံပင်တွေကို ပွတ်
သပ်ရင်း ဆေးပျံလိပ်ကို ကိုက်ကာ . . .

“ချောင်းထဲ မဆင်းနဲ့နော် သမီးလေး” လို့ တဖွဖွမှာ
သွားတဲ့ အဖေဖေကားကို တမင်အာရုံထဲမှ မေ့ပျောက်ပစ်
လိုက်ကာ သံတစ်ဝက် နုံးတစ်ဝက်ရှိသော ကမ်းစပ်ဆီသို့
တရွေရွေ လျှောက်လာမိ၏။

ဒီနေရာက ပင်လယ်နှင့် တစ်ဆက်တည်းလိုရှိပြီး
တစ်ဖက်ကလည်း သစ်ပင်ကြီးနှင့် ကုန်းတန်းတစ်ခုခံကာ
ပင်လယ်တွင်းသို့ ထိုးထွက်လျက် ချောင်းလက်တက်လေး
အဖြစ် ရွာထဲသို့ တောက်လျှောက်စီးဝင်သော နေရာဖြစ်
သည်။ နေ့တိုင်း အဖေကို လိုက်ဖို့နေကျမို့ ဒီရေ၊ ဒီမြေဟာ
မိခိုင်နှင့် ယဉ်ပါးနေခဲ့ပြီ။

တာရိုးပေါ်မှလှမ်းကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်သလို ပင်လယ်
ထဲမှလည်း မမြင်နိုင်သည့် ဒီချောင်းလက်တက်လေးထဲမှာ
ခရုတွေကတော့ ပေါများပေါ့။

ကျောင်းပိတ်တိုင်း အဖေမသိအောင် မိခိုင် ခရု

လာကောက်နေကျ နေရာ။

မနက်တည်းက ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ့်မို့
တစ်ပါတည်း ဝှက်ယူလာသော အိတ်ကို ကိုင်ရင်း ရေစပ်မှာ
ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသည့် ခရုအကွဲတွေကို
ရှောင်နှင်းကာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာလိုက်သည်။

ခရုလေးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး။

ပုလဲ ဥသေးသေးလေးတွေ ပြုတ်မိနေသလို ရှိ
သော ခရုဥအခဲကြီးကို ဝရဲမကြောက်၊ ဘာမကြောက် မိခိုင်
လက်နှင့် ညှစ်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

ဂျစ်ခနဲ မြည်ပြီး ခွဲကျိကျိ အရည်တွေ လက်မှာပေ
ကုန်သည်။

ခရုတွေ ကောက်ရုံနှင့် အားမရဘဲ ဥတွေတွေတိုင်း
ညှစ်ခွဲနေမိသော မိခိုင်မှာ တဖြည်းဖြည်းလေးလံလာသည့်
ခရုအိတ်ကြီးကို မြှောက်ကြည့်ပြီး ရွာဘက်ပြန်လှည့်ဖို့ ပြင်
စိုက် . . .

“ဟိတ်”

“အား”

အသံနှင့်အတူ ရေစက်တွေက မိခိုင်မျက်နှာကို
ဗွမ်းခနဲ လာစင်သည်။

ပင်လယ်က စီးဝင်သော ရေငန်တွေမို့ မျက်လုံးထဲ
ဝင်တော့ စပ်သွားပြီး မိခိုင် အော်လိုက်မိ၏။ မျက်လုံးကို
လက်နဲ့ဖွတ်ပြီး ချက်ချင်း မျက်စိဖွင့်ကြည့်တော့ ဝါကျင့်ကျင့်
ဖြစ်နေသည့် အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအစိမ်း၊ စပ်နွမ်းနွမ်းနှင့်
ပလိုင်းတစ်လုံးလွယ်ထားသော ကောင်ကလေး၏ စပ်ဖြူ
မျက်နှာကို ဒေါသထွက်ဖွယ် မြင်ရလေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... စတာနော်၊ ကောင်မလေး တော်
တော် စပ်သွားလား”

မိခိုင် ပြန်မဖြေမိ။

ခရုအိတ်ကြီး မနိုင်မနင်း သယ်ပြီး လှည့်ထွက်လာ
တော့ သူက ခရုကွဲရှုမှာ မကြောက်သလို ရေထဲတဖွမ်းဖွမ်း
ဖြတ်နင်းပြီး ပြေးလိုက်လာ၏။

“ဟိတ် ... နေဦးလေ”

မိခိုင် လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက်လျှောက်လာသည်။
သူက ရေထဲမှ တောက်လျှောက်ပြေးလိုက်လာတုန်း။

မြင့်ဟိုက်လွန်းသော တာရီးပေါ်ကို တက်မရသေး
၍ ပုံကျနေသာ မြေကြီးထဲမှ ထွက်နေသည့် သစ်ပင်အမြစ်
တွေကိုဆွဲခိုရင်း ခရုအိတ်တစ်ဖက်နှင့် ခက်ခက်ခဲခဲလျှောက်
နေသော မိခိုင်ပုံစံကို ကြည့်ပြီး သူက တဟဲ့ဟဲ့ရယ်နေသည်။

“ဟေ့ ... နေဦး။ ဒီမှာ နင့်ကိုခရုတွေပေးမလို့”

သစ်မြစ်တစ်ခုကို ဆွဲခိုထားရင်း မိခိုင် မယုံနိုင်သ
လို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

မိခိုင်လို အသားမညိုသော ထိုကောင်လေးရဲ့
မျက်နှာက နေဒဏ်ကြောင့် ကြေးနီရောင် သမ်းမလိုဖြစ်နေ
ပေမယ့် သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ရယ်ပြနေပုံက နှစ်လို
ဖွယ်ရှိလေသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကျောင်းစိမ်းအင်္ကျီ ရင်ဘတ်
မှာရှိနေသည့် တံဆိပ်မှ အ.မ.က (မူလွန်) ရေကျော် ဆို
သည့်စာကိုဖတ်မိပြီး မိခိုင်နဲ့ တစ်ကျောင်းတည်းကမုန်း သိ
လိုက်ရ၏။

“နင်က ခရုတွေ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ရောင်းတာ”

“ရောင်းတာ”

သူက မိခိုင်အခြေကို သံယောင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ အံ့သြနေဟန်နှင့် . . .

“ဘာလုပ်ဖို့ ဝယ်ကြတာလဲ”

“ဘဲစာရတယ်လေ”

“ဪ”

သူက ဆက်မမေးတော့ဘဲ သူ့ပလိုင်းထဲက ခရုတွေ၊ ဖောင်စီးကနားတွေကို မိခိုင်အိတ်ထဲ အကုန်သွန်ချ ထည့်ပေးလေသည်။

“အကုန် မပေးနဲ့လေ၊ နင့်အမေ ဆူမှာပေါ့”

မိခိုင်ကကားကြောင့် သူက ရယ်ရင်း ခေါင်းခါသည်။

“မဆူပါဘူး၊ ငါ့ အမေက ငါ့ကို ခရုတွေကောက် သွားတာတွေမှ ဆူမှာ။ ငါ နင့်ကို တွေ့နေတာကြာပြီ။ အဝကတော့ ဒါတွေကောက်ပြီး နင့်ကိုပေးရအောင် လာစောင့်

နေတာ”

“တကယ်”

မိခိုင် မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲ ဖြာသွားသည်။

အံ့သြပြီး မယုံနိုင်ခြင်းတွေ ပြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို

ကြည့်ပြီး သူရယ်လိုက်မိ၏။

“တကယ်ပြောတာ”

“နင် ကောက်သွားရင် နင့်အမေက ရောင်းစားမှာ

ပေါ့”

“မရောင်းပါဘူး၊ ခရုရောင်းတော့ ဘယ်လောက်ရ

မှာမို့လဲ”

“ဆယ်လုံးကို ငါးကျပ်ရတယ်လေဟယ်”

“ဟင် . . . အလုံးတစ်ရာမှ ငါးဆယ်ပဲရမှာ ဘာလုပ်

ဖို့လဲ”

“မှန်ဖိုးရတာပေါ့ဟဲ့”

“မှန်ဖိုး၊ ငါ့အမေပေးသားပဲ၊ နင့်အမေက မပေး

ဘူးလား”

မိခိုင် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်၏။

“ဒါဆို နင့်အဖေဆီက တောင်းပေါ့။ ငါ့အဖေဆီ လှေတွေဆိုက်ရင် ငါ့ကို နာရီတို့၊ ဖိနပ်တို့ အသစ်ဝယ်ပေး နေကျ”

မတူညီသောဘဝနှစ်ခုကို မိခိုင် နှိုင်းယှဉ်နေမိ၏။

“ငါ့မှာ အမေ မရှိဘူး”

“နင့်အဖေရှိတယ် မှတ်လား”

“အဖေ ငါးရရင် ရွာထဲကို ဒေါ်လေးက သွား ရောင်းတယ်။ ပြန်လာရင် ဆီတို့ ဆန်တို့ဝယ်တယ်။ ငါ့ အတွက် စာအုပ်တို့၊ ခဲတံတို့ ဝယ်ပေးတယ်။ မုန့်ဖိုးမရဘူး။ တစ်ခါတလေ ရောင်းမကောင်းရင် အသီးအရွက်တွေနဲ့ လဲဖို့ ရတာ”

ကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး သူ သနားသွားမိသည်။

“နင့်နာမည်က မိခိုင် မှတ်လား”

“အဲဒါ အဖေနဲ့ ဒေါ်လေး ခေါ်တာ။ ငါ့နာမည်က ခိုင် ဖုယည်။ ကျောင်းမှာ ခိုင်ဖုယည်ပဲ”

“အဲဒီနာမည်မကောင်းပါဘူးဟာ။ မိခိုင်ပဲ ကောင်း တယ်။ လေကုန်သက်သာတာပေါ့။ ငါ့နာမည်က ဇော်လတ် အောင်။ နင့်ထက်အသက်ကြီးမှာ။ ငါက ငါးတန်းလေ။ နင်က သုံးတန်းမှတ်လား။ ငါ့ကို ကိုလတ်လို့ခေါ်”

“အင်း”

မိခိုင် ဒါကိုတော့ ခေါင်းညိတ် သဘောတူလိုက် သည်။

“ခရုတွေပဲ ရောင်းမှာလား။ ဂဏန်းတွေ မရောင်း ဘူးလား။ ဟိုဘက်မှာ ဖောင်စီးဂဏန်းတွေ အားကြီးပဲ”

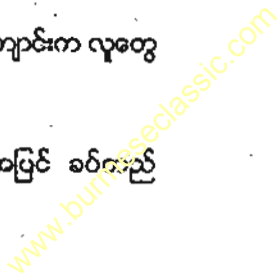
“ဟုတ်လား။ မရောင်းပါဘူး။ ဂဏန်းတွေကို လှော် စားမယ်လေ”

မိခိုင်ကကားအဆုံး သူက နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။

“နင်က အဝတ်ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါ အဝတ်ပဲ။ ကျောင်းက လူတွေ ကလည်း အဲလိုပဲ ပြောတယ်”

သူ ပြောတာ စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် ခပ်ကဲညည်

တည်ပဲ ပြန်ပြောလိုက်သော မိခိုင်ကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိသည်။ သနားလည်း သနားသွားမိ၏။

“အလကား စတာပါဟာ။ ငါ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး။ နင်က ခရုတွေ အများကြီး ကောက်ပေးထားတာပဲ”

“နောက်တစ်ပတ် ကျောင်းပိတ်ရင်လည်း ငါလာခဲ့ဦးမယ်သိလား။ ခရုတွေ အများကြီးကောက်ထားမယ်။ စောစောလာခဲ့ပေါ့”

“နင်က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

သူက မိခိုင်အမေးကို ရှုတ်တရက်မဖြေ။ အတန်ကြာမှ...

“ငါ့ကို နင် နင်လို့ မပြောနဲ့။ ကိုလတ်လို့ခေါ်။ မခေါ်ရင် ခရုမကောက်ပေးဘူး”

“အေးပါဟယ်”

“ငါသွားတော့မယ်။ ငါ ဒီဘက်လာတာ အမေမသိဘူး။ သိရင် အဆူခံရမှာ”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူက မိခိုင် ရှေ့မှ တစ်ကြမ်းပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ မိခိုင်ကတော့ ခရုအိတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီးပျော်လို့။

အခန်း | ၁၄ |

ရာသီတွေ အလီလီပြောင်းပြီး နှစ်ကာလတို့ ကြာ
ညောင်းသွားသည်။ မပြောင်းလဲသောအရာဆိုလို့ ပင်လယ်
ကြီးရယ်၊ ပင်လယ်ကိုချစ်သော မိမိနှင့် ကိုလတ်ရဲ့
သံယောဇဉ်တွေရယ်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ထင်၏။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့၊ တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ်၊ တိုးဖွဲ့
ရစ်နှောင်ခဲ့သော သံယောဇဉ်က မြသည်ထက်မြဲခဲ့ပြီ။

“ဟဲ့... ရှူး... ရှူး”

အခုမှ ပြန်ထိုင်မယ် ကြံကာရှိသေး။

အရိပ်တစ်ခုက ဝဲခနဲမို့ မိမိခိုင် အပြေးအလွှားထရ၊
မောင်းရပြန်သည်။

ညနေရယ် မြန်မြန် စောင်းပါတော့လို့သာ အော်
လိုက်ချင်သည်။ ညနေစောင်းမှ နေပူလှမ်းထားတဲ့ ဒီငါး
ခြောက်တွေ မြန်မြန်သိမ်းရမှာလေ။ ငါးခြောက်တွေ မရပ်
မချမ်းတော့ ကျီးခြောက်၊ ငှက်မောင်းက လုပ်နေရဦးမှာ။

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟယ်... ကိုလတ်”

မမြင်တာ ကြာလို့လားမသိ။ ကိုလတ်က အသား
တွေ ပိုဖြူပြီး မြင့်မြင့်မားမားနှင့် ကြည့်ကောင်းလာသည်။
ဟိုတုန်းကလို ကြေးနီရောင်အသားအရေနှင့် ဝိန်ညှော်ညှော်
ကောင်လေးမဟုတ်တော့သည့် ကိုလတ်ဟာ တကယ့်ကို
လူပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်နေပြီ။ ရယ်လိုက် ပြုံးလိုက်တိုင်း တစ်
ဖက်တည်း ပေါ်သွားတတ်သည့် သွားတက်လေးကြောင့်
ပိုပြီး ကြည့်ကောင်းကာ ရှင်းသန့်ချောမောနေတာလည်း

အမှန်ပင်။

ကော်လံကတုံး ရှင်လက်ရှည်နှင့် ဘဲခေါင်းစိမ်း
ရောင်ပုဆိုးကို ဝတ်ထားပြီး ကတ္တီပါဖိနပ်စီးထားသည့်
ကိုလတ် ခြေဖဝါးစောင်းတွေက ရဲပြီး အသားတွေ ပိုဖြူလာ
သယောင်ပင်ရှိ၏။

“ဟဲ့ . . . ဘာကြည့်နေတာလဲ။ လူကို မမြင်ဖူးတာ
ကျနေတာပဲ”

မျက်နှာရှေ့ကို လက်နဲ့ယမ်းပြီး လှမ်းအော်လိုက်
တော့မှ မိခိုင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အကြည့်လွှဲမိသွားရသည်။

“မတွေ့တာကြာတော့ ကိုလတ် အသားတွေပိုဖြူ
လာသလားလို့”

“မဟုတ်တာ။ ဒီကိုမရောက်တာ တစ်လတောင်
မရှိပါဘူး”

“စာမေးပွဲ ဖြေနိုင်ရဲ့လား”

“ဖြေနိုင်ပါတယ်”

“ဒီတွေ ဘာတွေရော မှန်းထားလား”

“ဆရာကတော့ သုံးခုလောက် မှန်းထားတယ်။
ကိုယ်ကတော့ ရရင်လိုချင်တာပေါ့”

ကိုလတ်ရဲ့ ကိုယ်ကဆိုတဲ့ အသုံးနှုန်းကြောင့် မိခိုင်
ငေးစနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်ကတဲ့။

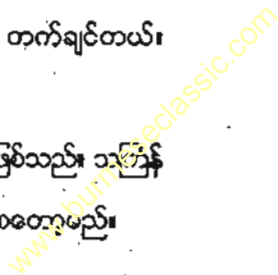
စကားပြောပုံကအစ ပြောင်းလဲသွားပါလား။

“ဆရာက ဖြေပေးတာမှမဟုတ်တာ။ ကိုလတ်
ကိုယ်တိုင် မှန်းရမယ့်ဟာ”

“ဆရာက ဘယ်သူက ဘယ်လိုအခြေအနေရှိ
တယ်ဆိုတာ ကျွဲရှင်မှာကတည်းက သိပြီးသားကွ။ ပြီးတော့
မေးခွန်းကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့တပည့်တွေ အခြေအနေကို
သိတယ်”

“မိခိုင်လည်း အင်ကြင်းညွန့်မှာ တက်ချင်တယ်။
အဖေက ထားပေးနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး”

မိခိုင်က ခုမှကိုးတန်းဖြေထားတာဖြစ်သည့် သင်္ကြန်
ပြီးလျှင် ဆယ်တန်းအတွက် ကျွဲရှင်တွေ စတော့မည်။

ကိုလတ် တက်သည့် ကျွဲရှင်က ဆရာ၊ ဆရာမ တွေ ဘယ်လောက်စာသင်ကောင်းတာ စည်းကမ်းကြပ်မတ် တာတွေ မိမိခိုင် ဖောက်သည်ချလွန်းလို့ အဖေလည်း သိနေ ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကိုးတန်းတောင် အနိုင်နိုင်ထားရသည့် အဖေ ဟာ မိမိခိုင်ကို ဘယ်လို အင်အားနဲ့ ဆယ်တန်းအကြို ကျွဲရှင် ကို ထားပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

“စိတ်မပူပါနဲ့ မိမိခိုင်ရယ်။ ကိုလတ်တစ်ယောက်လုံး ရှိသားပဲ။ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီမှာပေါ့။ အင်ကြင်းညွန့် မှာတက်ရင်သိပ်ပြီး စရိတ်မကုန်ပါဘူး။ မိမိခိုင်သာ ကြိုးစား။ ဆရာတို့က အားပေးပြီးသားပဲ။ စာအုပ် ဘာညာဆိုတာ လည်း ကိုယ်တို့လို ကျောင်းသားဟောင်းတွေက လှူထားခဲ့ တာရှိတော့ မဝယ်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေအတွက် အဆင်ပြေ တာပေါ့။ မိမိခိုင် ရွာကနေ ဘုရားပျိုကို သွားတက်ရင် မော်တော်ခ ကုန်ဦးမယ်။ အင်ကြင်းညွန့်မှာ တော်ဒါနေပြီး တက်တော့ ကျွဲရှင်လည်း တက်ရ ငွေကုန်ကြေးကျလည်း သက်သာတာပေါ့”

“ကိုလတ် ပြောတာ ဟုတ်တယ်နော်။ အဖေ့ကို သာ ဝိုင်းပြောပေးပါ ကိုလတ်ရယ်”

“စိတ်ချပါ”

“ကျေးဇူး . . . အဲ . . . လုပ်ပါဦး။ ဝါ၊ခြောက် ဝါ၊ခြောက်ပါသွားပြီ။ ရှူး . . . ရှူး”

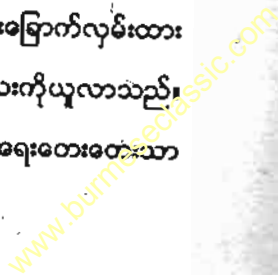
ဝါ၊ခြောက်ချီသွားသော ကျီးကန်းကိုကြည့်ပြီး မိမိခိုင် မျက်နှာပူပုပ်ပုပ် ဝိုမိုမိုလေးဖြစ်သွား၏။

“သွားပါပြီ။ တစ်ကောင်ပါသွားပြီ။ ဒေါ်လေးက တော့ ဆူတော့မှာပဲ”

“မှန်လေး ဘာလေး ပြထားပေါ့ မိမိခိုင်ရာ”

“ပြထားတာပဲ။ မှန်က မှန်လွန်းလို့ လာတဲ့ ကျီးကန်း က မျက်မှန်တပ်ကြည့်မှ အဲဒီမှန်က အရိပ်ကို မြင်ရမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို မိမိခိုင်က ဝါ၊ခြောက်လှမ်းထား သောနေရာမှ လက်တစ်ဝါးခန့် မှန်လေးကိုယူလာသည်။ မှန်က ပြဒါးတွေ ကွာနေပြီမို့ ဝပ်ဝါးဝါးရေးတေးတေးသာ အရုပ်ထင်တော့၏။

နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စုထော်ပြီး ပွတ်ပွတ်ချေစွတ်နေသော မိခိုင်ကို ကြည့်ရင်း သူ့ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပါးမို့မို့၊ မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့် ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေရဲ့ ဝိုင်ရှင်ကောင်မလေးဟာ ရောင်းစပ်ပင်လယ်ဝမှာ ရေကောက်ဂဏန်းရှာနေသည့် မည်းမည်းတုတ်တုတ် ကောင်မလေးနှင့် ဘာမှမဆိုင်တော့လောက်အောင် အလှသွေးကြွယ်လို့ နေလေသည်။

ဆယ်ကျော်သက်ဆိုသည့် အရွယ်ဟာ ပန်းဖူးငုံလေးကနေ အစွမ်းကုန် အလှဆုံးပွင့်ဖို့ အားယူနေသည်။ ပွင့်လန်းစ ပန်းကလေးဆိုတော့ . . .

“ကိုလတ်”

“ဟင်”

“ဘာတွေ ဝိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတာလဲ။ မိခိုင် ပြောတာ ကြားရဲ့လားလို့”

သူ့လက်မောင်းကို ပခုံးစွန်းနှင့် ဝင်တိုင်ရင်း မှုန့်နှဲ့ပြောလိုက်ဟန်က မိခိုင် ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလို့ မပြော

ရဘဲ အပျိုလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှက်စနိုး အမှုအရာတွေ ဖော်လွင်နေသည်။

“မိခိုင်ကို ကြည့်နေတာ။ အရမ်းလှနေသလားလို့”

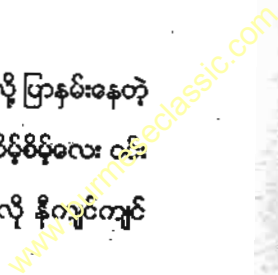
“ဘာ! ဒီပုံစံကို . . . အဟား”

မိခိုင်က မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်၊ သူမ ကိုယ်သူမ လက်မနှင့် ညွှန်ရင်းမှ ခေါင်းမောလျက် ရယ်ချလိုက်ပုံက တကယ်ကို အသံည်းယားစရာ။

“ဘာရယ်တာလဲ။ လှလို့လှတယ်ပြောတာ”

“အဲသလို ပြောလို့ရယ်ချင်တာ။ မိခိုင်က ဘယ်မှာလှလို့လဲ။ ကြည့်ပါဦး။ ကိုလတ်နား အခုလို ကပ်ထိုင်နေတော့ ချိုင်းနဲ့ကျိုးကန်းလို့ပဲ အသားကမည်းရတဲ့အထိ ဒီမျက်ခုံးတွေ မျက်တောင်တွေက ထူပိန်းနေတော့ ကုလားမလို့ ဝိုင်းခေါ်ကြရော”

အသားက ညိုပေမယ့် နေလောင်လို့ ပြာနမ်းနေတဲ့ တံငါသူတွေလို ပွဲခြောက်ပြာတူးမနေဘဲ ညှိပိန်ပိန်လေး ငင်းနှစ်နေသော အသားအရေနှင့် ငယ်ငယ်ကလို နီဂျင်ကျင်

မဟုတ်တော့တဲ့ ဆံနွယ်တွေက နက်မှောင်ဖြာလွဲနေတာမို့ မိခိုင်ကို ညှိချောလို့ ခေါ်၍ရသည်။

သူများလို ဖြူဖျော့ဖျော့ပါးလှုပ်လှုပ်လေး မဟုတ်ဘဲ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး အလုပ်ကြမ်းလည်း နိုင်နင်းသူမို့ ခန္ဓာကိုယ်က တင်းရင်းကျစ်လျစ်ပြီး အချိုးအစားကျသည်။ ဖျတ်ခနဲ လှစ်ခနဲ ရယ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်တိုင်း ပုလဲဥလို ညီညာဖြူဖွေးသော သွားတန်းကလေးတွေ ပေါ်လာတက်ပြီး နီမြန်းထူပြည့်တဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တင်းတင်းစေ့စေ့လိုက်တာက အစ အမှတ်တမဲ့ ထားလိုက်လို့ မရအောင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသော ဤမိန်းကလေးဟာ ဘာကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေများသော မိသားစုမှာ အပေါက်ဖွားလာသလဲ သူလည်း မစဉ်းစားတတ်ချေ။

မိခိုင်ကို ပြောပြလျှင် ဝမ်းနည်းသွားလိမ့်မည်။ အမေက သူ တံငါတန်းကို လာတာ သွားတာ လုံးဝမကြိုက်။ မိခိုင်လို ဆင်းရဲနံ့ချာသော မိန်းကလေးမျိုးနှင့် နီးစပ်သွားမှာလည်း စိုးရိမ်နေသည်။

ရိုးသားလွန်းလို့ တူမလေးလို၊ သမီးလေးလို ချစ်နိုင်ပေမယ့် ချွေးမလေး ဖြစ်လာမှာကိုတော့ မလိုလားနိုင်သည့် အမေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ရက်သလို မိခိုင်တို့လည်း မစွန့်လွှတ်ရက်။

တစ်နေ့လောက် မတွေ့ရတာနှင့် သတိတရ လွမ်းနေမိတာ ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက . . .

အဖြူကို အရောင်မဆိုးချင်ပေမယ့် တစ်ပါးသူ ရူးစွဲသွားမှာလည်း တွေးပြီးရင်မောရသည်။

“ကိုလတ်”

“ဟင်”

“ငိုနေလိုက်တာ အကြာကြီးပဲ။ ဘယ်ရည်းစားအကြောင်းတွေ့နေလဲမသိဘူး”

“ရည်းစား! ဟုတ်လား။ ကြံကြံဖန်ဖန်ကွာ။

အလောက် စာမေးပွဲအရေးကြီးနေတာ အဲလို ပေါက်ကရအိစ္စတွေ ဂရုစိုက်နိုင်ပါ့မလား”

“သိဘူးလေ”

“မိခိုင်ကရာ အဲလိုတွေ တွေးမိလို့လား”

“တွေ့မိပါဘူး။ မိခိုင်တွေ့မိရင် ကိုလတ်အကြောင်း

ပဲ”

ပြောတဲ့သူက ရိုးရိုး ပြောတယ် ဆိုပေမယ့် မရိုးသားတဲ့သူအဖို့ ရင်ခုန်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

လူက ထွားနေပေမယ့် ကလေးစိတ် မပျောက်တတ်သေးသည့် သူမကတော့ အခုထိ သဘောထားတွေ မပြောင်းမလဲရှိနေတုန်း။

“ကိုလတ် ဒေါ်လေးက ပြောတယ် သိလား”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ကိုလတ်နဲ့ ချောင်းစပ်မှာ နှစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေတာ မသင့်တော်ဘူးတဲ့”

ပြောပြီးမှ ရက်ရွံ့အားနာသလို သူမက မျက်နှာလေးရဲလျက် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ သူ လူကြီးဆန်ဆန်ပဲ တွေးပစ်လိုက်ပါသည်။ ဘယ်တော့မဆို သူက ဆင်ခြင်တုံတရားကြီးမားစွာ မိခိုင်ကို ဆုံးမပဲ့ပြင်သူပဲ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။

ရှူးရှူးခိုက်ခိုက် စိတ်အလိုလိုက်ပြီး သူမရဲ့ အဖြူထည်စိတ်လေး ညှိုးနွမ်းစွန်ပေး မသွားစေချင်ပါ။

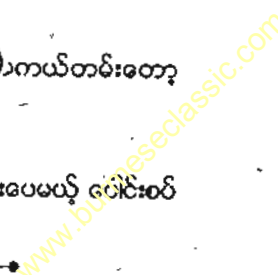
“ဒေါ်လေးပြောတာ ဟုတ်တာပေါ့။ ကိုယ်တို့က အရွယ်ရောက်နေပြီလေ။ ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာ။ ပြီးတော့ အမျိုးတော်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူများတွေ အမြင်မှာ ဘယ်သင့်တော်ပါ့မလဲ”

ထိုသို့ ဆိုလိုက်တော့ မိခိုင် မျက်နှာလေးက စပ်တည်တည်လေးဖြစ်သွားသည်။

တကယ်ဆို မိခိုင် မျှော်လင့်ခဲ့တာ ထိုသို့မဟုတ်။ လိုချင်မက်မောသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့် ကိုလတ်ကို ငြိုငြင်ဘက်မရှိ ဝိုင်ဆိုင်ချင်မိတာ။ သူ့ရဲ့ဂရုစိုက် ဖေးမမှုတွေက မိခိုင်တစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ ဖြစ်စေချင်သည်လေ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ကူးနှင့်ရှူးပြီး ဝါကယ်တမ်းတော့ မမျှော်လင့်ရဲပါ။

မိုးနဲ့မြေလောက် ဘဝချင်းမခြားပေမယ့် ပေါင်းစပ်

ရောနှောပစ်ဖို့က ပင်လယ်ရေနှင့် သောက်ရေချိုတွေလို။
မိမိခင်လို ပင်လယ်ရေနှင့်ရောလျှင် အသုံးဝင်တဲ့ ကိုလတ်
ဘဝသာ နစ်မွန်းဖို့ရှိမည်။

တိုးတက်လာနိုင်စရာ မမြင်။

ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပျံ့မယ် ကိုလတ်ရယ်။

မိမိခင်ဘဝက သောက်လို သုံးလိုမရတဲ့ ပင်လယ်

ရေဝန်တွေနဲ့တူနေလို့ပါ။

အခန်း (၁၅)

စီးပွားရေး အဆင်မပြေတာ၊ စားဝတ်နေရေး ကြပ်
တည်းတာမှန်ပေမယ့် မိမိခင် ဆယ်တန်းဆက်တက်ခွင့်ရခဲ့ပါ
သည်။ ကိုလတ်ကျေးဇူးကြောင့် မိမိခင် သိပ်ကိုတတ်ချင်နေ
တဲ့ အင်ကြင်းညွန့်မှာလည်း ကျူးရှင်တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။

တစ်လောကလုံးမှာ မိမိခင်ကို အလိုလိုက်ကာ နား
လည်မှုအပေးနိုင်ဆုံးသော လူနှစ်ယောက်ဟာ အဖေနှင့်
တို့လတ်မှ လွဲပြီး တခြားဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီ။

ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ နှုတ်က ဖွင့်ပြောတိုင်း ကိုလတ်က ဂုဏ်ထူးထွက်အောင် ကြိုးစားပါတဲ့။

အဖေအတွက် ကိုလတ်အတွက်ဆိုပြီး မိခိုင် စာအုပ်နဲ့ မျက်နှာမရွာလေတော့ ဆရာမတွေကလည်း မိခိုင် ကို ချစ်ခင်ကြသည်။ အားလုံးထဲမှာ အနွမ်းပါးဆုံးနှင့် အနံ့ချာ ဆုံးမို့ ကရုဏာသက်ကြတာလည်း ပါသည်။ ကျောင်းမှာ စာ သွားသင် ကျူရှင်မှာ စာတွေပြန်ကျက် ပြန်လေ့ကျင့်နှင့် အနားရတယ် မရှိပေမယ့် ထိုအချိန်တွေကိုပဲ မိခိုင် မက်မော တွယ်တာမိသည်။

မနက်ဖြန် ဆယ်တန်းတွေ အောင်စာရင်းထွက်မှာ ဆိုတဲ့အသံကြားကတည်းက မိခိုင် တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်။ စိတ်လှုပ်ရှားမိနေတာ စာမေးပွဲဖြေထားသည့် ကိုလတ်တို့ နှင့် ထပ်တူနီးပါးပင်။

မနက် မိုးလင်းလို့ ကိုလတ် ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာနဲ့ အောင်တယ်လည်း ဆိုရော မိခိုင်ဖြင့် ပျော်လွန်းလို့ သတိ တောင်လစ်ချင်ချင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဆရာဦးကျော်မင်း မှန်းထားသလို သုံးဘာသာမပါ ပေမယ့် ရှုပနဲ့ဓာတု နှစ်ဘာသာပါသည်မို့ အားလုံးကျေနပ် နေကြသည်။

အင်ကြင်းညွန့်မှာ လေးဘာသာအထိ ဂုဏ်ထူး ထွက်သူတွေ ရှိသည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးနှင့် ယှဉ်လျှင် မပြော ပလောက်ပေမယ့် ဒီအနီးနားရွာတွေမှာတော့ အောင်ချက် အကောင်းဆုံးနှင့် ဂုဏ်ထူးရှင် အများဆုံးကတော့ အင်ကြင်း ညွန့်ပင်။

“ကဲ . . . မိခိုင် ဖော်လတ်အောင်ကတော့ အင်ကြင်းအတွက်ရော ရေကျော်ရွာသစ်အတွက်ရော တာဝန် ကျသွားပြီ ညည်းအလှည့်ကျရင် ဒီထက်သာမှ ဖြစ်မှာ နော်”

ဆရာတို့ စကားအဆုံး မိခိုင် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူစွာ အကြိမ်ကြိမ်ခေါင်း ညိတ်မိလေသည်။

ကိုလတ် ဂုဏ်ထူးမပါတွေနှင့်အောင်တာ မိခိုင် ကိုယ်တိုင်အောင်ရသလို အပျော်တွေ စီးဝင်ကူးဝက်နေတာ

နောက်နှစ် ဒီအချိန်မှာ ဂုဏ်ထူးအများဆုံးနဲ့ အောင်မြင်သူဟာ မိခိုင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ပင် အားကျမခံတွေးမိ၏။

“မိခိုင် . . . မိခိုင် မော်တော် ကမ်းနားမှာ စာလွှာယူပါတဲ့”

တစ်ရွာတည်း ကျောင်းသား မျိုးနိုင်က မိခိုင်ကို လှမ်းအော်သွားသည်။ မိခိုင် ဓာတုဗေဒသင်နေသော ဆရာမ ဒေါ်ခင်လေးနွယ်ကို လက်အုပ်ချီလျက် ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ဆရာမ မိခိုင် ကမ်းနား ခဏသွားပါရစေ”

ဆရာမက ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်တော့ မိခိုင် စာသင်ခန်းထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကမ်းနားကို မရောက်ခင်ကတည်းက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော ကိုလတ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုလတ် မျက်နှာ သိပ်မကောင်း။

ဘာဖြစ်လို့များလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် မိခိုင် အပြေးကလေး လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ကိုလတ်”

“ဟင် . . . မိခိုင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ရွာမပြန်သေးဘူးလား။ မော်တော်နဲ့လာတာဆို”

“အင်း”

“မိခိုင်ကို ရွာက စာပေးလိုက်လို့ဆို၊ သယ်သူစီမှာလဲ မသိဘူး”

“စာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးလေးလှမောင် နေမကောင်းလို့ မိခိုင် ဒီနေ့ ပြန်ခဲ့ပါလို့ မှာလိုက်တာ”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား။ ဒုက္ခပါပဲ။ အဖေ ဘာများ ဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ မျိုးနိုင်က ပြောတော့ စာဆိုပြီး”

“အဲဒါတွေ ပြောမနေနဲ့တော့ ဆရာ့ကို သွားပြောပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့။ မော်တော် မထွက်သေးဘူး။ စောင့်နေတာ”

“အဲဒါဆို မိခိုင် ဆရာ့ကို သွားပြောလိုက်ဦးမယ်နော်”

သူခေါင်းညိတ် ပြုလိုက်သည်။

အပြေးကလေး ထွက်သွားသော မိခိုင် နောက်
ကျောက်ကြည့်ရင်း သူ လက်ထဲမှာ တွန့်ကြောနေသည့် စာ
ရွက်ခေါက်လေးကို ရောင်းထဲသို့လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

စာထဲက အကြောင်းအရာတွေကို မိခိုင်ကို သူ
မပြောရက် မသိစေချင်။

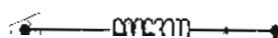
ရွာရောက်သွားမှသိတာ သိပါစေတော့။

ဒီမှာက ရွေးမျိုးသားချင်း ဘယ်သူမှရှိတာမဟုတ်။

“ဆရာက လွတ်လိုက်တယ်။ လပတ်စာမေးပွဲရှိ
တော့ စာကျက်ရအောင် စာအုပ်ယူသွားတဲ့။ အဖေ နေ
ကောင်းရင် အမြန်ပြန်လာဖို့ မှာလိုက်တယ်”

မိခိုင် ပြောတာတွေကို မကြားသလို ကိုလတ်က
ငိုင်းတွေနေသည်။

မော်တော်စထွက်လာပြီမို့ မိခိုင် ဘာမှဆက်မပြော
မိတော့။ ဝါဆိုလမို့ ရောင်းထဲမှာ ရေတွေလှုံနေတာ ကြည့်
ပြီး ဟိုရက်တွေဆီက မိုးတွေဆက်တိုက်ရွာနေခဲ့တာ သတိရ
မိသည်။

အဖေတစ်ယောက် နေပူမရွှာင်၊ မိုးရွာမရွှာင်၊
ငါးရှာ၊ ဖားရှာ လုပ်နေတာနဲ့ အအေးမိပြီး အပြင်းဖျားနေပြီ
လား။

ရာသီဥတုက အေးရတဲ့အထဲ အဖေဆေးလိပ်တွေ
နင်းကန်သောက်လို့ ရင်ကြပ်ပြန်ဖြစ်နေပြီလား။

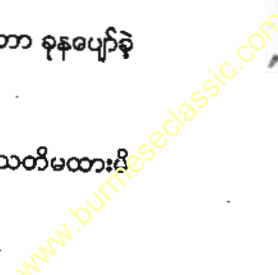
မိုးမလုံတလုံ မိခိုင်တို့ တဲလေးက တောင်လေ
တိုက်လျှင် အသည်းခိုက်အောင် အေးတော့တာ။

အဖေတော့ အအေးမိပြီး ရောဂါတွေ အစုံပြန်ဖြစ်
ပြီထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်လေးကလည်း သိပ်ပြီး ဂရုတစိုက်ရှိတာ
မဟုတ်။

အဖေက တော်ရုံခေါင်းကိုက် ဖျားနာဆို ပေပြီး
လှေထွက်တတ်တာရယ်။

အတွေးပေါင်းစုံနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေမိတာ ခုနပျော်ခဲ့
တာတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ။

မသိဆို ရွာကိုရောက်လာတာပင် သတိမထားမိ
သည်အထိ။

“အစ်ကိုကြီးရေ... အစ်ကိုကြီး သမီး မိခိုင် လာပြီ
အစ်ကိုကြီးရဲ့ ထကြည့်ပါဦးတော့”

ခုနစ်သံချီတင်ကာ ဟစ်အော် ငိုလိုက်သော အော်
လေးအသံကြောင့် မိခိုင် ထိုင်ရာမှ ထလိုမရဘဲ မော်တော်
ပေါ်မှာတင် ကြောင်တောင်တောင်ကြီး ဖြစ်သွားရလေ
သည်။

“မိခိုင် ဦးလေးလှမောင် ဆုံးပြီး ဟိုမှာနင့်ကို မပြော
တာ နှင်တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့”

“အမယ်လေး... တစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်တာလော
တဲ့ ပင်လယ်မှာပဲ ပိုးထိပြီးသေရသတဲ့။ ကြားလို့မှကောင်းကြ
သေးရဲ့လား။ မိခိုင်ရေ ညည်းအဖေကို လာကြည့်ပါဦး။ တူမ
ကြီးရဲ့”

မိခိုင် မျက်ရည်ဥကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာပေ
မယ့် အော်လို့၊ ရွက်လို့မရဘဲ ရင်ထဲမှာ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်
နေမိသည်။

“သမီး ငိုချလိုက်... ငိုချလိုက်။ အဲသလို တောင့်

မထားနဲ့”

“မိခိုင် စိတ်ကိုထိန်းနော်”

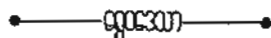
အသံတွေက မိခိုင် ဘေးပတ်ရားလည်မှာ ဆူဆူညံ
နေသည်။ တံပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေးရှိနေသည့် အဖေ
အလောင်းက မြင်မကောင်းအောင် မည်းပြာလို့ရယ်။

“ကျုပ်ကို အရင်လှမ်းပြောသေးတယ်ဗျ။ တင်စိုး
ရေ ငါ့ခြေထောက် ဘာကောင်တွတ်သလဲမသိဘူး။ မီးစနဲ့
ထိုးလိုက်သလိုပဲတဲ့။ ကျုပ်ကလည်း စိုက်တွေပျောက်နေ
တော့ သူပြောတာ အမှန်အမှတ်မဲ့ဗျ။ ကိုလှမောင် မူးလဲမှ
အကောင်ထိပြီဆိုတာ သိလိုက်တာ”

“ကိုလှမောင်ဗျာ မသေထင်ဘဲ သေရတယ်။ ပိုး
ကောင်လား။ ဘာလား။ သေချာ မစူးစမ်းဘူး။ ပေတော့ ခံရ
တာပေါ့”

“ရေထဲကနေ ကိုက်တာဆိုတော့ ငါးလိုလို ဘာလို
လို ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျာ”

“အမယ်လေး အစ်ကိုကြီးရဲ့ ငါ ဒီမနက် မထွက်

www.burmeseclassic.com

ချင်ဘူး စိတ်တွေလေးနေသလိုပဲဆို။ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်
သေးလဲ ဟင် . . . သမီးကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်တဲ့
အစ်ကိုကြီး ခုတော့ သေရှာပေါ့။ အီး . . . ဟီး . . . ဟီး”

အပြောတွေ အငိုတွေ စုံလင်လှသော ဒေါ်လေးရဲ့
အသံကြားတိုင်း မိမိခင် ရင်ထဲဆို့တက်သွားရသည်။

ကံကြမ္မာရဲ့ ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းမှုကိုပဲ မိမိခင်
နာကြည်းလို့ မဆုံးနိုင်တော့။

ဒီပင်လယ်မှာ တဝက် အပြီးတိုင် မြှုပ်နှံရင်း မိမိခင်
ကို ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တဲ့ အဖေသည် ယခုတော့
အရာခပ်သိမ်းကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ပြီ။

တံငါလုပ်ငန်းကို အကုသိုလ်ဖို့ ရှောင်ချင်ပေမယ့်
စားဝတ်နေရေး၊ သမီး ပညာတတ်ရေးက ခွင့်မပြုချင်တော့
သက်ဆုံးတိုင် အဖေလုပ်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့ ပင်လယ်မှာပဲ
အဖေအသက်ကို စတေးခဲ့ရပြီ။

တံကနေ ချောင်းစစ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်တော့
အဖေခင်တွယ်သော အဖေရဲ့ ရဲဖော်ရဲဖက် လှေငယ်ကလေး

လှိုင်းအပုတ်မှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြစ်နေတာကို မြင်ရသည်။

အဖေအလာကို မျှော်နေရှာနေရှာသလား။

လှေကလေးရယ် . . . အဖေ တယ်တော့မှ ပြန်
မလာနိုင်တော့ပါဘူး။ အဖေဟာ သူ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဒီပင်လယ်
ကြီးကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်သွားခဲ့ပါပြီ။

ထို့အတူ အဖေဟာ သူ့ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက်၊
အားကိုးရာ မိမိခင်ကိုလည်း စိတ်မချစွာ ထားရစ်ခဲ့လေပြီ။
ကံကြမ္မာ လေအသုတ်မှာ ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသွားရတာ။ မိမိခင်ရဲ့
ပညာအလင်းရောင်လေလား။

အခန်း (၁၆)

မိခိုင် ကျောင်းမတက်တော့ဘူး သတင်းကြား
တော့ ပထမဆုံးရောက်လာတာ ဆရာဦးကျော်မင်း။

တိုလတ်ကတစ်ဆင့် လူကြုံတစ်မျိုး၊ စာနဲ့ တစ်
တန် မှာလို့မရတဲ့အဆုံး သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်လာပြီး မိခိုင်
အတွက် စာမေးပွဲပြီးအထိ အစစအရာရာ တာဝန်ယူကြောင်း
လာပြောရာသေးသည်။ ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ
ကလည်း နှမြောလို့ မဆုံးနိုင်။

“မိခိုင် ကျောင်းမတတ်ချင်တော့ဘူးဆရာ”

မိခိုင် သည်လို့ပြောတော့ ဆရာက ယူကျုံးမရ
တောက်ခေါက်သည်။

ကျောင်းတတ်ချင်ပါတယ်လို့ပြောလျှင် ဒေါ်လေး
စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမည်။ ဝမ်းနည်းအားငယ်ရမည်။ ထိုသို့
အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ကျောင်းတတ်ချင်တာပေါ့။ မိခိုင် ကျောင်း
တတ်ချင်တာပေါ့။ သိပ်ကိုတက်ချင်နေခဲ့တာပါ။

ဒါပေမဲ့ မိခိုင် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ရမည်။

ရေရှည်မကြည့်ဘဲ မိုက်မဲတယ်ပဲဆို လက်တွေ့
မိခိုင်တို့ တူဝရီးရဲ့ စားဝတ်နေရေးအတွက် မိခိုင် ဒီဇင်းဘွဲ့ကို
မဖြစ်မနေ ကိုင်ရတော့မည်။

မိခိုင်ဘဝက ညှိစို့ပုပ်အဲ့နေတဲ့ဒေါ်ပီ၊ ဝါးခြောက်
တွေနဲ့ပဲ ကံစပ်တယ် ထင်ပါရဲ့။

“ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ကျောင်းထွက်ဖို့ မတိုက်
တွန်းပါဘူး ဆရာ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာရှိတာလည်း သူ အသိ
ရရှိတာလည်း သူအသိဆိုတော့”

www.burmeseclassic.com

အားလုံး သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

မိခိုင်ကတော့ ငါးတဲမှာ ငါးတွေခွဲ ဆားနယ်နေရင်း
သေးနားက ကလေးတွေ အဖြူအစိမ်းလေးတွေနှင့် ကျောင်း
သွားတာတောင် မကြည့်ချင်။

ခေါင်းကိုတွင်တွင် ငုံ့ထားတတ်ပြီ။

“ဒီနှစ်တော့ ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေသေးတော့
သူလည်း တက်ချင်မယ်မထင်ဘူး။ ရှေ့နှစ်ခါတော့ ပြန်ထား
ပျိုမယ် ဆရာ”

ကာယကံရှင်တွေက ဒီလောက်ဖြစ်နေတော့ ဆရာ
လည်း လက်လျှော့ပြန်သွားသည်။

မိခိုင် ဝမ်းနည်းရပေမယ့် ဒေါ်လေး မမြင်အောင်
ငရောင်းစပ်မှာပဲ သွားငိုခဲ့ရသည်။ မိခိုင် ရင်ထဲက ဆန္ဒအမှန်
ကိုသိတဲ့သူဆိုလို့ ကိုလတ် တစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။

“မိခိုင် . . . မိခိုင် . . . ကျောင်းတတ်ချင်တယ်ဆို
တာ ကိုယ်သိပါတယ်”

“တက်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း ကိုလတ်သိမှာပါ”

ကိုလတ်က သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း မိခိုင်ကို ဝေးကြည့်
နေသည်။

“ကိုယ် ကျောင်းသွားတက်ရတော့မယ်”

“ဟုတ်လား”

မိခိုင် မျက်ဝန်းလေးတွေက ချက်ချင်းမူန့်မှိုင်းသွား
တာ ဝမ်းနည်းအားငယ်ရိပ်တွေလည်း ပြည့်နှက်လို့လာလေ
သည်။

“ကျောင်းတက်မယ်ဆိုတာ ဟိုမှာ သွားနေရမှာ
ပေါ့နော်”

“အင်း . . . အဆောင်မှာပဲသွားနေမယ် စိတ်ကူး
တယ်။ အမေက ဦးလေးအိမ်မှာ သွားနေခိုင်းတာ။ ကိုယ်က
မနေချင်လို့။ ဦးလေးက အငှားကားမောင်းနေတာဆိုတော့
အိမ်မှာ သိပ်မရှိဘူး။ သူ မိန်းမနဲ့ကလေးတွေပဲရှိတာ”

“အင်းပေါ့ . . . သူများအိမ်မှာဆိုတော့ အနေ
ထူးကျပ်မှာပေါ့”

မိခိုင် အလိုက်အထိုက်လေး ပြောနေရပေမယ့် ရင်

www.burmeseclassic.com

ထိုမှာတော့ ကိုလတ်မရှိရင် မိခိုင်ဘဝက ဒီထက် ခြောက်
သွေးအထီးကျန် သွားတော့မည်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေပြီမို့ ငို
ချင်နေမိ၏။

“ကိုယ် မရှိဘူးဆိုပြီး အားဝယ်မနေနဲ့နော်။
ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့မယ်”

နှစ်သိမ့်အားပေးနေတဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် အသံတွေက
မသိမသာ တုန်ချင်နေသည်။

တကယ်ဆို ဖခင်ဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားလို့ အားငယ်
နေရှာသည့် မိခိုင် ဘေးနားမှာနေပြီး သူ နှစ်သိမ့် အားပေး
ချင်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ခွင့်မရတဲ့
အခြေအနေမို့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဇနီးတော့ ခွဲခွာထားရစ်
ရဦးမည်။ ပညာတွေ စုံရင် ဒီရေး ဒီမြေကို အရောက်ပြန်ခဲ့မှာ
ပါ မိခိုင်ရယ်လို့ သူ အသံတိတ် ကတိတွေပေးနေမိ၏။ နှုတ်
ကတော့ ဘာဆက်ပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိလောက်
အောင် ဆွံ့အနေရသည်။

“ကိုလတ်”

သူ မိခိုင် မျက်နှာကို စိတ်မကောင်းစွာ ငဲ့ကြည့်
လိုက်သည်။

“ဘယ်ကို ရောက်ရောက် မိခိုင်ကို မေ့မသွားပါနဲ့
နော်။ ကိုလတ် ပြန်အလာကို မိခိုင် မျှော်နေမှာ”

“ဟာ . . . မိခိုင် မပိုနဲ့လေ”

“မိခိုင် ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ ကိုလတ်ရယ်”

“ဝမ်းနည်းရောမှ မဟုတ်တာကွာ။ ဒီမှာ ဓါလေးကို
လူထား။ ကိုလတ် ရေးထားတာ။ ဒီစာလေးလို့ပဲ မိခိုင်ကို
ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။ အဲဒါ ယုံ”

ကိုလတ်က မိခိုင်ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ဖယ်
ရှားပေးရင်း မိခိုင်ခေါင်းလေးကို ပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်ရှာသည်။

ဒီလို တယုတယ ကြင်နာတတ်တာတွေကြောင့်ပဲ
မိခိုင် ကိုလတ်ကို အားကိုးတွယ်တာခဲ့သည် ထင်ရဲ့။

ကိုလတ်ရယ် ဘယ်ကိုရောက်ရောက် မမေ့ပါနဲ့
နော်။

အခန်း (၁၇)

ပျင်းရိပြီးငွေဖွယ်အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ကိုလတ် ကျောင်းသွားတတ်တာ လေးလပြည့်သွားလို့ ကျောင်းပိတ်ပေမယ့် ကျွဲရှင်တက်နေလို့ဆိုပြီး ပြန်မလာနိုင်။

ဒီနေ့တော့ ရန်ကုန်ကိုသွားတဲ့ ဖျိုးနိုင် ပြန်လာမှာမို့ ကိုလတ်ဆီက စာလေးဘာလေးများ ပါလာလေမလားဆိုပြီး မိမိခင် ရွာဘက်ကိုချည်း လည်တဆန့်ဆန့် မျှော်နေမိ၏။

“အခုမှဆယ့်နှစ်နာရီပဲရှိသေးတယ်ဟဲ့၊ အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါလုပ်စမ်းပါ။ နေ့ရှိတုန်းလုပ်ရတာ၊ ချောင်းဝကို တမျှော်မျှော်လုပ်မနေနဲ့”

ဒေါ်လေးသင်းမြိုင် စကားက မိမိခင်ကို ပိုပြီးပင်ပန်းသွားစေသည်။

နဖူးမှ စီးကျလာသော ချွေးမက်တွေကို လက်ခံနဲ့ သုတ်ရင်း ချောင်းဝပေါ်ကို မျှော်ကြည့်မိတော့ ပိုက်တန်းတွေ ရှင်းနေသည့် လှေသမား တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ တိုသာ တွေ့ရ၏။

“အချိန်ကလည်း ကုန်ခဲလိုက်တာ”

မိမိခင် နှုတ်က ခပ်ညည်းညည်းလေးပြောရင်း ငါးခြောက်ပြားတွေကို သွက်သွက်လက်လက် ဖြန့်လှမ်းလိုက်သည်။

“မျှော် . . . မျှော် . . . လည်ပင်း ညောင်ရေအိုး၊ လောက်ဖြစ်လာဦးမယ်၊ ဟိုက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ ဒို့မှာ အချောအလှတွေက ပေါ့ပါဘိသနဲ့”

ဒေါ်လေးပြောသမျှ စကားတွေထဲမှာ ဒီစကားကို မိခိုင် အသည်းအနာဆုံးပင်။

ကိုလတ် ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာတွေထဲမှာ ကျောင်း စာတွေ ဘယ်လောက်ကော်တယ်ဆိုတာ အရေးကြီးတယ်ဆို တာနဲ့ မိခိုင်ကို ဘယ်လိုသတ်ရတယ် ဆိုတာတွေသာပါ သည်။

ကိုလတ်ဟာ စာကလွဲလို့ တခြားကိစ္စတွေကို စိတ် ဝင်စားမည့် လူမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။

“ညောင်ရေအိုးမကလို့ ရေတကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မျှော်မှာပဲ”

“မျှော်ပါတော် . . . မျှော်ပါ”

မိခိုင်ရဲ့ အရွဲ့တိုက်စကားကို ဒေါ်လေးကလည်း ဆေးလိပ်ဖွာမပျက် ခပ်ငေါ့ငေါ့ပဲ ပြန်ပြောလေသည်။

“မိခိုင်”

“ဟယ် . . . ဟိုမှာ မျိုးနိုင်တော့”

မိခိုင် ငါးခြောက်တောင်းကြီး ပစ်ချပြီး ဝမ်းသာအား

ရ ပြေးလာခဲ့သည်။

“ဟဲ့ . . . နင် ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်တာလဲ။ ကြီးကြီးညိုရော ကိုလတ်နဲ့နေခဲ့လား။ ငါ့ကိုရော ဘာမှာ လိုက်သေးလဲ။ သူ့ရော နေကောင်းတယ် မှတ်လား။ ငါ ပေး လိုက်တဲ့စာရော ပေးလိုက်လား”

“နေပါဦးဟာ . . . နင်မေးတာတွေကို ငါ ဘယ်က စဖြေရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ကြီးကြီးညို ဟိုမှာနေခဲ့တယ်။ ဟိုဟာလေ။ ငါ ဘယ်ကစပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ။ ကိုလတ်လေ . . . ကိုလတ်လေ”

“တိုလတ် ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဟဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုလတ် . . . ကိုလတ် ဆုံးငြိဟ”

“ဘာ”

မိခိုင် ကိုယ့်နားကိုယ်ပင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိကာ နှုတ်လုံးအစုံက ပြာဝေမှူးခိုက်သွားရ၏။

“နင် . . . နင် မနောက်နဲ့နော်။ မျိုးနိုင် ကိုလတ်က

ဘာလို့သေရမှာလဲ”

“တကယ်ပြောတာ၊ ကိုလတ် ကားမှောက်လို့ ဆုံး
ပြီ။ ရပ်ပျက်၊ ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလို့ ဟိုမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရ
တယ်။ ကြီးကြီးညိုက စိတ်ထိခိုက်ပြီး အိပ်ရာထဲ လဲသွား
တော့တာပဲ။ သပိတ်သွတ်တာတော့ ဘယ်မှာလုပ်မလဲ မသိ
ဘူး”

“ဘုရားရေ . . . ဒါဆို ကိုလတ် သေတာ တကယ်
ပေါ့။ ဟုတ်လား မျိုးနိုင်။ တကယ်ပဲလားဟင်”

ပြောရင်း မိခိုင် မျက်ရည်တွေ တစ်ပေါက်ချင်း
လိန်ဆင်းပြိုကျလာသည်။

မျိုးနိုင်ခမျာလည်း မျက်ရည်တွေပဲလို့၊

မယုံနိုင်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။

မိခိုင် ဘယ်လိုယုံမှာလဲ ကိုလတ်ရယ်။

“ဟင့်အင်း . . . ကိုလတ် မသေရဘူး၊ ကိုလတ်
မသေရဘူး”

မိခိုင် ကယောင်ကတမ်း အော်ဟစ်ရင်း ခွေး

လဲကျသွားရလေတော့သည်။

“မိခိုင် . . . မိခိုင်။ ဟာ . . . လာကြပါဦးဗျို့။ မိခိုင်
ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

မျိုးနိုင် အော်သံကြောင့် တံငါတန်းက လူတွေ
အားလုံးပြေးလာကြသည်။

“ဟဲ့ . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မျိုးနိုင်။ ဘာတွေ ဖြစ်
ကုန်တာလဲ”

“ကိုလတ် ဆုံးပြီလို့ကြားတာနဲ့ အခုလို ဖြစ်သွား
တာပဲ”

“ဟင်”

“အို”

“ကိုလတ် . . . ဟိုကလေး မစိမ်းညိုသား
တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ ကလေးလား”

“ဟုတ်တယ် . . . ကြီးကြီး”

“ဟယ် . . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ မစိမ်းညိုတော့ ဘုရား
မီးခိုင်းဖြစ်ပြီ။ ယောက်ျားက လေဖြတ်ထားလို့ မီးပွားရေး

မကောင်းရတဲ့အထဲ”

အားလုံး စုတ်တသပ်သပ် ရင်နှင့်မဆုံးဖြစ်နေချိန်
မှာ မိခိုင်ကတော့ အသိတရားကင်းခဲ့လျက် . . .

အခန်း (၁၈)

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ရဲ့ နောက်ထပ် စာမျက်နှာတစ်ခု
ကို ဖတ်မိတော့ နေ့အကြောင်းရေးထားတာ တွေ့လိုက်ရ
သည်။

နေ့ခြေထောက်မှာ အမာရွတ်ကလေးရှိနေတာ
ကိုလတ်နဲ့ သိပ်တူတာပဲတဲ့။

ကြည့်စမ်း . . . နေ့ခြေထောက်မှာ အမာရွတ်ရှိ
သလား မရှိသလားတောင် သက်လျာ မသိဘဲ မိခိုင်က
သတိထားမိနေတာ တော်ရှ် အာရုံစိုက်မှုမဟုတ်။

သက်လျာ ခိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်ကာ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ လက်က ကားသော့ကို အလိုအလျောက် ကောက်ယူလိုက်မိတော့ ဖြူမက တစ်စုစုတိုစိုးရိမ်သွားမိသလို မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့် ကြည့်နေသည်။

ဒီကိစ္စကို အစဖော်သူက သူမဆိုတော့ ပြဿနာတွေတက်ကုန်မှာ ကြောက်နေပုံမျိုးပင်။

စိတ်ထဲမှလည်း . . .

“ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီ မိခိုင်က မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ အစ်ကို နေလကျိာကိုမှ သွားမှန်းနေတယ်။ ပြဿနာတွေတော့ တက်တော့မှာပဲ။ မမသက်လျာနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူပါလို့ ငါ အတန်တန် ပြောထားရက်နဲ့”

ဟု . . . ကျိတ်တွေးမိကာ ပူပန်နေရလေသည်။

သက်လျာကတော့ သက်ပြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်

ရှိုက်ရင်း ကားကို နေတို့အိမ်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

မိခိုင်ကတော့ ဘာမျှမသိရှာ။ နေလကျိာ သိသော်

သိချင်ပါသည်ဆိုသော ကိုလတ်အကြောင်းကို မငိုမိအောင် ထိန်းရင်းအစအဆုံး ပြောပြနေမိသည်။

စကားဆုံးသွားတော့ ခပ်တွေတွေ ဝေးငိုင်နေသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း . . .

“မှတ်မိလားဟင်”

လို့ အမှတ်တမဲ့ မေးမိပြန်သည်။

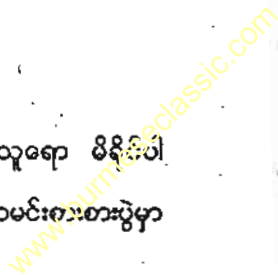
သူ ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးခါလိုက်သည်။ သည်တော့ မိခိုင် ဝိုရပြန်သည်။

တကယ်လို့ ကိုလတ်ဖြစ်နေခဲ့ရင်တောင် ပြန်ပြီး သတိမရစေချင်တော့ပါဘူး။

ဘာမှမရှိတဲ့ သုညဘဝထဲကို မှတ်မိပြန်လာတာ ထက်စာရင် ခုလိုဘဝမျိုးနဲ့သာယာပျော်ရွှင်တာက အကောင်းဆုံးပါလေ။

“ခန”

သက်လျာရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူ့ရော မိခိုင်ပါ အလန်တကြား လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ ထမင်းစားစားပွဲမှာ

ဝင်ထိုင်နေမိသော မိခိုင်မှာ သက်လျာကို မြင်တော့ ထိုင်မရ လို့ ထရမလို့ ဖြစ်သွားရှာလေသည်။

“ဒီမှာ စကားကောင်းနေတာနဲ့ သက်လျာ လာတာ မသိလိုက်ဘူး”

သူက ရိုးရိုးသားသားပြောလိုက်ပေမယ့် သဝန်တို့ စိတ်တွေ သံသယတွေ တနင့်တရိုးသယ်လာရသူ သက်လျာ မှာ မပြုံးနိုင်။

မိခိုင်မျက်နှာကို ပြုံးမဲ့မဲ့လေး စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“နင်က ဒီလောင်တောင် အတင့်ရဲနေပြီပေါ့။ ဟုတ် လား မိခိုင်”

ဟု . . . မေးလိုက်သောကြောင့် မိခိုင်မျက်နှာက သွေးဆုတ်ဖြူရော်စွာ ဇွေးကျသွားသည်။

“သက်လျာ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြဦးလေ။ မိခိုင်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ ဘာတွေလုပ် နေလို့လဲ”

“နေ မသိပါဘူး။ သူ ဘာအကြံအစည်နဲ့ ဒီလိုတွေ

လုပ်တာလဲဆိုတာ သက်လျာ သိနေတယ်”

“မမ . . . မမ ပြောနေတာ မိခိုင် တကယ် နားမ လည်ပါဘူး။ မမရယ်။ မမ ထားရာနေ စေရာသွားရမယ့် သူပါ။ ဘာအကြံအစည်မှလည်း မရှိပါဘူး”

“တော်စမ်း . . . နင် ငါ့ကို အဲလို မျက်ရည်ခံတိုးဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ နေဟာ အတိတ်မှ ဝေဒနာသည်တစ်ယောက် ဆိုတာသိလို့ အဲဒီအားနည်းချက်ကို အသုံးပြုပြီး နေ့ကို အရ ယူဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာ ဝါသိတယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူး။ မမရယ်။ မိခိုင် အဲလိုမလုပ်ရပါ ဘူး။ မမကို အဲလိုကျေးဇူးကန်းတဲ့အလုပ်မျိုး”

“တော်ပါတော့ဟယ် . . . နင် အဲလို အညာအခွါ ကောင်းလို့ ငါ့မှာ မျက်စိစုံမှိတ်ယုံခဲ့ရတာ။ နေရီနေတဲ့ ဒီ အိမ်မှာတောင် စိတ်ချလက်ချလာထားတာ။ စုတော့ နင်က အပိုင်စည်းရုံးဖို့ အခွင့်အရေးရနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

စောင့်စည်း ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ဣန္ဒြေသိက္ခာဆိုတာ တွေ ဘယ်ဆီရောက်ကုန်ပြီမသိ။

သက်လျာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ရင်း မျက်ရည်တွေလည်း ကျလာသည်။

ကိုယ်က တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုး မျှော်လင့် စောင့်စားခဲ့ရသူ။ သူ့လို ပါးစပ်ရာဝင်မျိုးလည်းမဟုတ်။

နေလကျာဆိုတာ မှတ်မိတဲ့ အရွယ်ကတည်းက သက်လျာအသည်းမှာ ကမ္မည်းထိုးခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်း အချစ်ဦး။ သူ့ကြောင့် ဘယ်လောက် စိတ်ပျက် ရင်မောရပါစေ မေ့ဖျောက်လို့မရနိုင်ခဲ့တာ အသက်မက ချစ်လွန်းလို့။

“သက်လျာ ထင်ရာတွေလျှောက်မစွပ်စွဲပါနဲ့။ တစ်ဖက်သား နှစ်နာပါတယ်”

နေက မိခိုင်ဘက်ကဝင်ပြီး ကာကွယ်ပြောဆိုလိုက်တာမို့ သက်လျာရင်ထဲ စူးစနဲ အောင့်မျက်နှာကျင်သွားရသည်။

“နေ . . . နေကတောင် မိခိုင် ပုံပြင်ထဲမှာ နှစ်မျောနေပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ သူ့ပြောတာတွေ ယုံနေပြီလား။ သက်လျာကပဲ သဘောထားသေးသိမိတဲ့ မိန်းမ တစ်

ယောက်ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ မတန်မရာကို ရယူပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ။ သက်လျာ လက်ပိုက်ကြည့် မနေနိုင်ဘူး”

“တော်စေတု . . . သက်လျာ။ ခင်ဗျား စကားတွေ သိပ်ကို လွန်လွန်းနေပြီ။ မိခိုင်က ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ဆိပ်ကို ရိုးသားဖြူစင်ခဲ့တာ။ မရိုးသားတာက ကျွန်တော်။ မိခိုင်ကို ကျွန်တော် ချစ်နေတာကြာပြီ။ စတွေ့ကတည်းကပဲ”

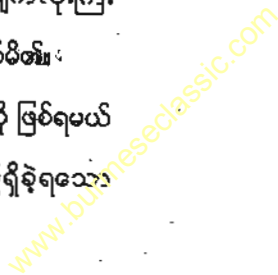
“အို”

“ဟင်”

ခုတ်ရာတခြား ရှရာတလွှဲတွေ ဖြစ်ကုန်တာမို့ သက်လျာ မှင်တက်ဆွံ့အသွားရလေသည်။

ဆူဆူညံ့ညံ့အသံတွေကြောင့် ဝှီးချဲနှင့် ထွက်လာသော ဒေါ်ခင်မြတ်မေမှာ နေ့စကားကြောင့် ရင်ဝကို အကန်ခံရသလို မရွှေနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်သွားပုံနှင့် မျက်လုံးကြီး ပြူးကာ မိခိုင်ထံသို့ စူးစူးဝါးဝါး လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

တစ်နေ့မှာ ရွေးမလောင်းလေး ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ် ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်နှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိခဲ့ရသေး

သက်လျာရှေ့မှာ ကိုယ့်ဘက်ကလူ ပြောချလိုက်ပုံက . . .

“ကောင်းကြသေးရဲ့လား”

“မိခိုင် . . . ညည်း . . . ညည်း တော်တော် ငြိုဟ်ဖွေ ပါလား။ ဝါ အတန်တန် ဆုံးမထားရက်နဲ့ ငါ့တူကိုမှ တက်မှန်း တယ်”

“မေခင် . . . မိခိုင်ကို ဘာမှမပြောပါနဲ့။ သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူး။ သား သူ့ကို ချစ်တာ သန့်စင်တယ်။ သူ ဘာမှ သားကို ဖြားယောင်းခဲ့တာမရှိဘူး”

“အမယ်လေး . . . အမယ်လေး။ ကျွန်ယုံ တစ်ဖက် ကန်း။ သားယမ်းယုံ စုံလုံးကန်းပြီ။ နေ မင်း ဘယ်လို လေသံ နဲ့ ငါ့ကို ပြောလိုက်တာလဲ”

“ရှက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ သက်လျာ သေသွား ရင် ကောင်းမယ်”

“အို . . . သက်လျာ သေစရာမလိုပါဘူး။ စိတ်အေး အေးထား သမီး။ ဒီကိစ္စက မိခိုင် မရှိရင် အေးသွားမှာပဲ။ ခြေနှစ်ချောင်း မကယ်ကောင်းတဲ့။ ဟင် . . . အခုတော့

ကျေးဇူးတွေကန်းနေပြီ။ မင်းလေတော့ မဆယ်ဖူးပါဘူး။ လူ ဝင်စားကယ်မိလို့ အခု သောက ရောက်ရတာ”

ဒေါ်ခင်မြတ်မေက ဝိုးချဲ့နှင့်မိုး။ ပကတိ ထနိုင် သွားနိုင်လျှင် မိခိုင်ကို အမှုန့်ခချပစ်မလားတောင်မသိ။

“ဒီကိစ္စတွေဟာ မိခိုင်ကြောင့်ဆိုရင် မိခိုင် ဒီက ထွက်သွားပါ့မယ် အန်တီကြီးရယ်”

“အေး . . . ထွက်သွားရမှာပဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် မသိတာအဆိုးဆုံးဘဲ”

မိခိုင် သိလွန်းလို့ ခက်နေတာပါ။ အန်တီကြီးရယ် လို့ စိတ်ထဲမှသာ ပြန်ပြောဖြစ်လေသည်။

မိခိုင် မျက်ရည်ကျပေမယ့် မရှိုက်ဖြစ်တော့။ မျက်ရည်ခဲထိုးတယ်လို့ စွပ်စွဲနေတဲ့လူတွေရှေ့မှာ မိခိုင် ငိုကိုမငိုချင်တာပါ။

“အန်တီကြီးနဲ့ မသက်လျာကို မိခိုင် ကန်တော့ခဲ့ ပါတယ်။ မိခိုင် မိုက်မှားစော်ကားမိတာရှိရင်”

“အို . . . ဘာမှ ကန်တော့နေစရာမလိုဘူး။ လွှားမှာ

www.burmeseclassic.com

သာ သွားစမ်းပါအေ”

“မိခိုင်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ မေခင် သူ့ကို နှင်
မထုတ်ပါနဲ့။ အဓိကက ကျွန်တော် သက်လျာကို လက်ထပ်
ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

ရက်စက်လိုက်တာ နေရယ်။

သက်လျာလိုချင်တာ နေအချစ်နဲ့ မေတ္တာလေး။

သက်လျာလိုချင်တာကို တခြားတစ်ယောက်ကို
လက်လွှတ်ပယ် ပေးမစ်လိုက်ပြီးမှ သက်လျာကို တာဝန်
ကျေ လက်ထပ်ဦးမလို့လား။

“နေ ... မင်း ငိုကို သွေးတိုးပြီး ဒီနေရာမှာလဲ သေ
သွားတာ မြင်ချင်လို့လား”

ဒေါ်ခင်မြတ်မေ စကားအဆုံး သူ့ခြေထောက်တွေ
က ထိုနေရာမှာပဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။

“သမီးသက်လျာ မိခိုင်ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်”

အရာအားလုံးသည် တဒန်အတွင်းမှာ နေသား

တကျ။

အခန်း (၁၉)

ဒေါ်ခင်မြတ်မေရဲ့ စကားအဆုံး ဒေါ်သွင်ခက်ဝေမှာ
သက်လျာထားခဲ့သော မိခိုင်ရဲ့ ဒိုင်ယာရီနှင့် ဓာတ်ပုံကို
ဖော်လှည့်စီကြည့်ကာ အသက်ရှူရမှာမေ့သလို ဖြစ်သွား
ရသည်။

“ဘုရား... ဘုရား... မမ ရှင်းလိုက်နိုင်လို့ တော်
သေးတာပေါ့။ နို့မို့ဆို သွင်တို့ တစ်သက်လုံး မျိုသိပ်လျှို့ဝှက်
ထားရမယ့် ကိစ္စတစ်ခုလုံး ပေါက်ကြားကုန်တော့မလို့”

www.burmeseclassic.com

အခန်းထဲမှ တီးတိုးစကားသံတွေကြောင့် နေ ခြေ
လှမ်းတုံ့လျက် ရပ်တန့်နားစွင့်နေမိလေသည်။

“သက်လျာလေးသာ မသက်ာစိတ်ဝင်သွားရင် ငါ
တို့ အစီအစဉ်တွေ အားလုံးပျက်ပြို၊ ဒါနဲ့ ဒီအိမ်နဲ့ ခြံရံပေါင်
ထားတာ ဘယ်တော့ အချိန်ပြည့်မှာလဲ”

“ရှေ့လဆန်း မမရဲ့၊ အဲဒါကြောင့် သားကို
သက်လျာနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ အပူတပြင်းလုပ်နေရတာပေါ့။
ကိုယ့်ရွေးမလေးဖြစ်သွားရင် သူ့မှာရှိတာလေးတွေ ထုတ်ပြီး
ဒီစီးပွားရေးကို အဖတ်ဆည်ဖို့ ပြန်ကြိုးစားရဦးမယ်”

“ဒါ . . . ကျုပ် အစီအစဉ်ကောင်းလို့နော် မိသွင်း
ညည်းလိုဆို သားအလောင်းပိုက် ဆွေးနေတာနဲ့။ ဘာမှ
အကွက်ချနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ သက်ပြင်းရွှိက်ရင်း ခေါင်းညိတ်
သည်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။

အဲသည်အချိန်က လင်လည်း သေ၊ သားလေး

ပင်လယ်ကြီးကို သက်သေတည်

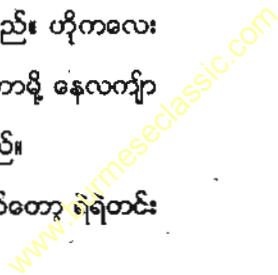
လည်းဆုံးမို့ မပဒါလက်သစ်ဖြစ်နေခဲ့ရတာနဲ့ ဘာကိုမှ လှည့်
မကြည့်နိုင်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ သားတို့ကားနဲ့ ခေါင်းချင်း
ဆိုင်တိုက်မိပြီး ကားပေါ်က လွင့်စင်ထွက်ကျနေတဲ့ ကလေး
ဟာ သားနေလကျာနဲ့ တစ်ထေရာတည်း တူနေသည်။

ကိုယ့်သားလေးအလောင်းက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်မို့
ဘယ်သူမှန်းတောင် မမှတ်မိနိုင်။

ဟိုကလေးက ဆေးရုံမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့လူနာအဖြစ်
သတိမရသေးတဲ့အချိန်မှာ သားလေးမှတ်ပုံတင်နဲ့ ပိုက်ဆံ
အိတ်ကို သူ့အိတ်ထဲသွားထည့်ပြီး ဟိုကလေးရဲ့ စာအုပ်
လွယ်အိတ်နဲ့ ကျောင်းသားကတ်ကို သားအလောင်းနားမှာ
ထားရုံနဲ့ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော သွင့်ကို မမက ဖြေသိမ့်
ဖို့ကြိုးစားရှာသည်။

ကံက ကိုယ့်ဘက်ပါလို့ ထင်သည်။ ဟိုကလေး
သတိပြန်ရတော့ လုံးဝ အတိတ်မေ့သွားတာမို့ နေလကျာ
အဖြစ်သာ သူ့ကိုယ်သူ လက်ခံလိုက်ရသည်။

ကိုယ့်သားအလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်တော့ ရဲရဲတင်း

တင်း မပိုရဘဲ အဝေးကလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်ရည်ကျခဲ့ရတဲ့ သွင်း၊ ခုတော့ ဒီကောင်လေးကိုပဲ သား နေ အဖြစ် ရင်ထဲမှာ ချစ်ခင် တွယ်တာလို့ရနေပါပြီ။

ရုပ်ရည်ချင်းကလည်း ခွဲမရအောင် တူနေသည် ကိုး။

“မမရယ် မိခင်စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတာ ဖော် လတ်အောင်ဆိုတဲ့ ကလေးက ခြေသန်းနားမှာ အမာရွတ် လေးရှိတယ်တဲ့။ နေ့မှာ အဲလိုမှမရှိတာ။ သက်လျာက အဲဒါ သိထားတယ်နော်”

ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ စကားအဆုံး သူ့ ကိုယ့်ခြေ ထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဟုတ်တာပေါ့။

ညာဘက်ခြေသန်းမှာ အမာရွတ်လေးတစ်ခုက ထင်းနေအောင်ရှိတာပဲ။

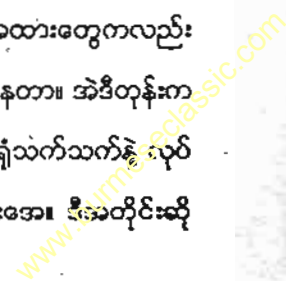
သူ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစပြုလာသည်။

အာခေါင်တွေ ခြောက်ပြီး ရေဝတ်လာသလိုပင်။

“ညည်းနယ်အေ . . . အ.ရန်ကော။ ဒါ ကားမှောက် တုန်းကရတဲ့ ဒက်ရာလို့ပြောရင် ရတာပဲဟာ။ ခြေထောက် တင်မဟုတ်ဘူး။ လက်မှာလည်း ခြစ်ရာ၊ ရှုရာတွေရှိတာပဲ”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်နော်။ သွင်က စိုးရိမ်လို့ပါ မမရယ်။ ဒီကောင်မလေးကလည်း အိမ်ကိုမှ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်လာရတယ်လို့။ တော်သေးတာပေါ့။ ဒီကိစ္စပေါ်သွားရင် သွင်တို့ အမှုအစင်းတွေဘာတွေ ဖြစ်နိုင် လားဟင်း။ သေတဲ့လူနဲ့ရှင်တဲ့လူ လဲထားတဲ့ ကိစ္စကြီးကို”

“ဟဲ့ . . . စေးရုံပေါ်မှာ အတိတ်မေ့နေတုန်းက ဒီကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေမျိုးတွေ ဘယ်မှာပေါ်လာလို့လဲ။ ပြီးတော့ သူ့ရော၊ တို့သားရော ကားပေါ်က စင်ထွက်ပြီး ကျနေတာချင်းအတူတူ ဘယ်ဟာက ဘယ်သူမှန်းသိတာ မဟုတ်ဘူး။ သက်သေ အထောက်အထားတွေကလည်း သူ့ဟာလိုလို ကိုယ့်ဟာလိုလို ပြန်ကျနေတာ။ အဲဒီတုန်းက ငါလည်း သားမသေဘူးဆိုပြီး ညာချင်ရုံသက်သက်နဲ့ ပုတ် ခဲ့တာ။ အမှုဖြစ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူးအေ။ ဒီအတိုင်းဆို

ဖြစ်စရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဟိုကောင်မလေးလည်း နောက်ထပ်ပြန် မလာရဲတော့ပါဘူး”

သူ စကားတွေကို ရှေ့ဆက် နားထောင်နိုင်စွမ်းမရှိ တော့ ကိုယ့်ဘဝက သူ့များကြီးတွေတိုင်းကရသည့် ရုပ်သေး ရုပ်ဘဝမျိုး ဧရာဝတီနဲ့တော့ပါလားလို့ သိလိုက်ရချိန်ဟာ ဒီလောက် ရင်နင့်စရာ ကောင်းမှန်းမတွေ့မိခဲ့။

ရက်စက်လိုက်ကြတာ။

သူ့အပေါ် ဂရုစိုက် ချစ်ခင်နိုင်လွန်းတဲ့ အမေနဲ့ အဒေါ်လို့ ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့ရသမျှ အားလုံး သွားပြီး

ကိုယ်ဟာ သူတို့ စိတ်ဖြေဖျောက်ဖို့ အစားထိုး အရှင်တစ်ရှင်လည်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သူတို့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် မချစ်မနှစ်သက် သူကို ဘုမသိဘမသိ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရမည့် အဖြည့်စံ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရဦးမည်။ လောကကြီးက သူ့အပေါ် မတရားလိုက်တာ။

မိခိုင် ပြောပြပုံတွေအရ သူ့စိတ်နဲ့ အသက်ဆုံး

သွားရသည့်ဖခင်နဲ့ သွက်သွက်ခါ ရူးသွားရသည့် မိခင် ကျ တော့ သူတို့စိမ့်ဖန်ဆင်းသည့် ပဉ္စလက်လှည့်ကွက်တွေ ကြားမှာ ဘဝက မလှမပဖြစ်ရရှာသည်။

တွေ့ရင်း သူ နာကြည်းခါးသီးသွားမိသည်။

သူ့အတိတ်မေနေတာကို ကောင်းကောင်းအသုံး

ရပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာသူတွေက ဘယ်သူလဲ။

သူ ဘာလုပ်သင့်သလဲ။

“ဒေါ်ခင်မြတ်မေနဲ့ ဒေါ်သွင်ခက်ဝေ”

“ဟဲ့... အို”

“သား”

အခန်းဝမှာ မားမားကြီးပေါ်လာသည့် သူ့ကို ကြည့် ရင်း သူမတို့နှစ်ယောက် အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလေတော့၏။

“ကျွန်တော့်ကို သားလို့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ။ အဒေါ်ကြီး တို့ ဘာလို့ ကျွန်တော့်ကို လိမ်ညာရတာလဲ။ အခုဆို အဖေ က ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ သေသွားပြီ။ အဖေက အရှားဖကြီး ဖြစ်နေရှာတယ်။ အဒေါ်ကြီးတို့ မိဘချင်း ကိုယ်ချင်းစာတတ်

တဲ့ စိတ်ကလေးထားရင် ဒီလိုရင်နှင့်စရာတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အို . . . သား . . . သား ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မေခင်တို့ မေသွင်တို့ကို အဒေါ်ကြီးတဲ့ သား။ သူများ သွေးထိုးတဲ့ စကားကို မယုံပါနဲ့ကွယ်”

“ကျွန်တော် ဘယ်သူစကားမှ ယုံလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် မေ့နေတဲ့ အတိတ်ကအဖြစ်အပျက်တွေကို မိခိုင် ပြောပြတုန်းက ကိုယ်နဲ့မသက်ဆိုင်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု၊ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လို့ပဲ သဘောထားခဲ့တယ်။ အခုမှ ကျွန်တော့် ဘဝက သူများကြီးတွေမှ ခြေလှုပ်၊ လက်လှုပ်ခွင့်ရတဲ့ ရှင်သေး ရှင်လို ဘဝမျိုးရောက်နေမှန်း သိရတော့တယ်”

“အို . . . သားရယ်”

“သားလို့ ထပ်ခါထပ်ခါမခေါ်ကြပါနဲ့။ ကျွန်တော် ကိုယ့်အိမ်ကို ပြန်ပါရစေတော့။ ရွာမှာ ကျွန်တော့်ကို အမျှော်ကြီးမျှော်နေတာတွေ အမေရှိသေးတယ်”

“ဟင့်အင်း . . . မပြန်ရဘူး။ မပြန်ပါနဲ့ သားရယ်။

သားကို မေသွင်တို့ သားတစ်ယောက်လို တကယ်ချစ်မိနေတာပါ။ သား ဟိုကို ပြန်သွားရင် မေသွင် ရင်ကွဲရလိမ့်မယ်”

“ကိုယ့် သားအရင်းတစ်ယောက်လုံး ဝေသွားတုန်းကတောင် ရင်ကွဲနာမကျဘဲ သွေးမတော်၊ သားမစပ်တဲ့ ကျွန်တော့်အလှည့်ကျမှတော့ ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး ဗျာ။ အန်တီတို့ရဲ့ စီးပွားရေး ထိခိုက်မှာကိုတွေ့ပူပြီး စိတ်ထိ ခိုက်နေတာကို ရောမချပါနဲ့”

သူ့စကားတွေကြောင့် ဒေါ်ခင်မြတ်မေက ဆတ်ခနဲမဲ့ပစ်ရင်း . . .

“မင်းက စကားတွေသိပ်တတ်နေပါလား။ ကောင်းပြီလေ။ ငါတို့ ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို မထောက်ဘဲ သွားမယ်ဆိုရင်တော့ သွားပေါ့။ ဆင်းရဲတွင်းကို ပြန်ဆင်းပြီး အရူးမသားအဖြစ် ပြန်နေချင်တာ တို့ကလည်း မတားတော့ပါဘူး”

“မမ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

တစ်ချိန်က တယုတယ အချစ်ပိုမြတ်နိုး ဂျာနိုတ်ခဲ့

www.burmeseclassic.com

တာ သူမ မဟုတ်တော့သလို ခက်ထန် ပြောင်းလဲသွားတဲ့
ဒေါ်ခင်မြတ်မေကို ကြည့်ပြီး သူ့အလွန်အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

“သွား... မင်းထွက်သွား။ ငါတို့ကို နှုတ်ဆက်တာ
တွေ ကန်တော့တာတွေ မလိုချင်ဘူး။ ငါတို့ မိသားစုမှာ မင်း
ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဘူးလို့ မှတ်လိုက်မယ်”

“မမ... မမ သားကို မနှင်ပါနဲ့”

“ညည်း အသာနေစမ်း သွင်”

“သွားမှာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအရိပ်မှာ
တစ်စက္ကန့်တောင် မနေချင်ပါဘူး”

စကားအဆုံး သူ ရျာခနဲ ကျောခိုင်း လှည့်ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဒေါ်သွက်ခက်ဝေရဲ့ ရှိုက်သံက သူ့နောက်
ကျောမှာ ကပ်ပါလာသယောင်။

စိတ်မကောင်းပေမယ့် မိဘရင်းတွေအတွက် ခံစား
နေရတာက ပိုနေတာမို့...

သူ လှည့်မကြည့်ဖြစ်တော့။

အခန်း (၂၀)

ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ရင်း မိခိုင် မျက်ရည်တွေကို
အားရပါးရ သွန်ချပစ်နေမိသည်။

ဝင်္ကျားရုံရင် ကျေချင်ပါပြီ။

မိခိုင်လည်း သူ့လို အတိတ်ကို မေ့နေခဲ့ရင်
အကောင်းသား။ သဲပြင်ပေါ်မှာ ငယ်ငယ်က စာတွေရေးပြီး
ကစားခဲ့သလို လှိုင်းတွေတက်လာတာနှင့် ပျက်ပြယ်သွား
လျှင် ကောင်းလေစွ။ ခုတော့...

“မိခိုင်”

လေတွေ တဟူးဟူး တိုက်ခက်နေသည့် ကမ်းစပ်
သို့ ပျံလွင့်လာသော ခေါ်သံတစ်ခု။

ဧည့် . . . အတွေးထဲမှာတောင် သူ့အသံတွေ
စိုးစိုးနေတုန်းပါလား။

“မိခိုင်”

နောက်ထပ် ခေါ်သံ။

“မိခိုင်”

အို . . . ဘုရားရေ တကယ်ပဲခေါ်နေသလား။

မိခိုင် ကမ်းစပ်မှ ထရပ်ရင်း ခေါ်သံလာဆီ လှမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။ မိခိုင် တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်မိတာက

“ကိုလတ်”

“မိခိုင်”

ဒါ . . . အိပ်မက်လား၊ တကယ်လား။

“မိခိုင်” လို့ တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ပြေးလာသော
ကိုလတ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း မိခိုင် မျက်လုံးထဲဝင်လာတာ။

မမသက်လျာရဲ့ ကားဖြူဖြူလေး။

ပြီးတော့ ကားဘေးမှာ လက်ပိုက်ရပ်နေသည့်
မမသက်လျာ။

သူတို့ လက်ထပ်ပြီးသွားပြီလား။

မိခိုင်ကို လာနုတ်ဆက်တာလားဆိုတဲ့ အတွေး
ကြောင့် ကမ်းစပ်မှာ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေပါသော မိခိုင်။

“မိခိုင် ဘာကြည့်နေတာလဲ။ ကိုယ်အပြီး ပြန်လာ
တာလေ။ မိခိုင် မျှော်နေတဲ့နေရာကို အရောက်ပြန်လာတာ
ပေါ့”

“ဘယ်လို”

မိခိုင် ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းပင်မသိတော့။

“ကိုယ်က မိခိုင်ရဲ့ကိုလတ်လေ”

“ဟင် . . . ကိုလတ် သတိပြန်ရပြီလား”

“သတိပြန်မရလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ မိခိုင်ရယ်
အတိတ်ဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပြီပဲ။ မိခိုင် ပြောပြလို့ ကိုယ်အားလုံး
သိခွင့်ရနေပြီပဲဟာ။ ကိုယ် မိခိုင်ဆီ အရင်ပြေးလာခဲ့တာ။

အမေနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူး။ အမေသိရင် အရမ်းဝမ်းသာသွားမှာနော်”

မိခိုင် မျက်ရည်တွေ ကျလာမိသည်။
အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းပြီ ကိုလတ်ရယ်။

မိခိုင် ဘယ်လိုပြောထွက်ပါ့မလဲ။

“မိခိုင် ကိုယ်တို့ အမေဆီသွားရအောင်”

“ကြီးကြီးညို မရှိတော့ဘူး ကိုလတ်ရဲ့၊ ကြီးကြီးညို ဆုံးပြီ”

“ဟင်”

မိခိုင် ပခုံးခလေးကို ဆုပ်ညှစ်ရင်း ဝမ်းသာအားရ မျှော်လင့်နေသော ကိုလတ်မျက်နှာက ရုတ်ခြည်း ညှိုးကျသွားရသည်။

“အမေ ဆုံးပြီ... ဟုတ်လား”

မိခိုင် ရှိတ်ငိုရင်း ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“မိခိုင် ရွာပြန်မရောက်ခင်ကတည်းက ကြီးကြီးညို

ဆုံးတာ”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အမေရယ်။ လောကကြီးမှာ အမေ့သား သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ အမေ မမြင်မတွေ့သွားခဲ့ရရှာပါလား။ သူ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားပေမယ့် မျက်ရည်က တားမရ ဆီးမရ ကျလာသည်။

“ကိုလတ်နဲ့ မမသက်လျာတို့ လက်ထပ်ပြီးပြီလားဟင်”

သူ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်မရှိဘူး။ သူက ကိုယ့်အတွက် မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

ထိုစဉ် မမသက်လျာက မိခိုင်တို့အနားသို့ လျှောက်လာကာ...

“မိခိုင်ကို မမ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ မမကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မဟုတ်တာ မမရယ်။ မိခိုင်က တောင်းပန်ရမှာပါ။ တို့လတ် တကယ်ဟုတ်နေရင်တောင် မိခိုင်”

www.burmeseclassic.com

“တော်ပါတော့ကွယ်။ မမက နေလကျိာ မဟုတ် တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ချွတ်ခွပ်တူနေပါစေ လက်မထပ်ချင်ပါဘူး။ မိခိုင်က အချစ်စစ်မှန်လို့ ပြန်ရတာပါ။ နေ . . . အဲ . . . ကိုဖော်လတ်အောင် သက်လျာကို ခွင့်ပြုပါ ဦး”

“ကျွန်တော့်ကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ် သက်လျာ”

“ရပါတယ်”

သက်လျာက ကားလေးပေါ်တက်ကာ မောင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ ကားဘက်မှန်ကနေ မြင်တွေ့နေရသော ပင်လယ်ကြီးနှင့်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသည့် သူတို့နှစ်ယောက် တို့ ကြည့်ရင်း သက်လျာ မျက်ရည်တွေကြားမှ ပြုံးလိုက်မိ သည်။

ဘေးမှာပါလာသည့် ခရုပုတီးကလေးနှင့် ကမာစွဲ ကလေးကို သက်လျာ ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူးတဲ့။

ပြန်ဆိုနေကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ဒီအမှတ် တရလေးက မလိုအပ်တော့ပေမယ့်၊ ဒီပုံပြင်လေးကို မမေ့ နိုင်သူ သက်လျာအတွက်တော့ သတိရတိုင်း ထုတ်ကြည့်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ပြန်မပေးခဲ့တာ။ ခွင့်လွှတ်ပါ မိခိုင်ရေ။ တရွေ့ရွေ့ ဝေးကွာသွားသော ကားကလေးကို ဝေး ရင်း စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး စံစားနေရသူက မိခိုင်။

“မိခိုင်”

ကိုလတ်ခေါ်သံကြောင့် မိခိုင် မော့ကြည့်လိုက် သည်။

“ကိုယ် ဘာလို့ပြန်လာခဲ့လဲ သိလား”

“ကိုလတ် အမေရိုသေးတယ်ထင်လို့ ပြန်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြည့်စုံသေး ဘူး။ ပင်လယ်မှာ ကိုယ့်နှလုံးသား ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပြန်လာ တာ”

မိခိုင် ရက်ရွံ့စွာပြုံးမိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုယ် ဒီက ထွက်သွားကတည်းက ထားရစ်ခဲ့တာ
လေ။ ဒါကြောင့် အတိတ်ဓမ္မသွားတော့ ဦးနှောက်က မမှတ်
မိပေမယ့် နှလုံးသားက မှတ်မိနေခဲ့တာ”

“အပိုတွေမပြောပါနဲ့ ကိုလတ်ရယ်။ မိခိုင် ပြောပြ
လို့ သိရတာများ”

“တကယ်ပြောတာ။ မိခိုင် မယုံရင် ပင်လယ်ကြီး
ကို သက်သေထားပြီး ကျိန်ရဲတယ်။ ကိုယ်ထားခဲ့တဲ့ သစ္စာ
မှန်ရင် ဇနာက် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ မခွဲပါရစေနဲ့လို့”

“မိခိုင်လည်း ပင်လယ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး သစ္စာဆို
မယ်။ မိခိုင် ကိုလတ် တကယ်ချစ်တာမှန်ရင် နောက်ထပ်
မိခိုင်ကို ဓမ္မသွားပါစေနဲ့လို့”

“မိခိုင်ရယ်”

ပင်လယ်လှိုင်းတွေက ကမ်းစပ်ကို တဝန်းဝန်းလာ
ရောက် ရိုက်ပုတ်သွားသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ သစ္စာတရားကို အသိအမှတ်ပြုခြင်း
လား။ သူတို့ရဲ့ အချစ်ကို ကောင်းချီးပေးခြင်းလားဆိုတာ

ပင်လယ်ကြီးကို သက်သေတည်

၂၆၉

ပင်လယ်ကြီးသာ သိပေလိမ့်မည်။

လောကကြီးသည် အချစ်တို့ဖြင့် လှပသာယာရန်
အသင့်ရှိခဲ့ပြီ။ မွန်မြတ်သန့်စင်သော အချစ်ကို လေးနက်
ခိုင်မာသော သစ္စာတရားတို့နှင့် ထုံမွမ်းရန်သာလိုတော့၏။

ကြည်နုခေတ်

